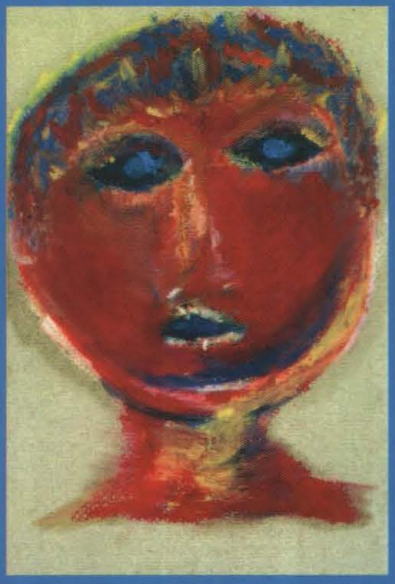
168

Edebiyat

CHE'NİN YASADIŞI BENLİĞİ • PETER CAREY

Che'nin Yasadışı Benliği

PETER CAREY

İngilizce'den Çeviren: Handan Saraç

AYRINTI

PETER CAREY

7 Mayıs 1943 Avustralya doğumlu Peter Philip Carey, Booker Ödülü'nü iki kere kazanmış iki yazardan biridir. İlk ve ortaöğrenimini tamamladıktan sonra devam ettiği Melbourne'deki Monash Üniversite'si, Kimya ve Zooloji Bölümü'ndeki eğitimini bir otomobil kazası sonucunda yarıda bırakmış ve 1962 yılında reklamcılık sektörüne geçiş yapmıştır. James Joyce, Samuel Beckett, Franz Kafka ve William Faulkner'ın eserlerini okuyarak geçen bir dönemin ardından yazmaya başlar.

1960 sonlarında Avrupa ve Ortadoğu'yu da içine alan uzun bir gezinin ardından Londra'da bir süre tekrar reklamcılık yapar. 1970'te yeniden Avustralya'ya döner. 1980'de kendi reklam ajansını kurar. 1990'da Amerika'ya taşınır.

Halen City University of New York'a bağlı Hunter Collage'da yaratıcı yazarlık dersleri vermekte olan Peter Carey iki kez kazandığı Booker Ödülü'nün yanı sıra sayısız başka ödül de almıştır. Romanları dışında çok sayıda çocuk kitabı, hikâye ve deneme yazmıştır.

Romanları şunlardır: *Bliss* (1981); *Illywhacker* (1985); *Oscar and Lucinda* (1988); *The Tax Inspector* (1991); *The Unusual Life of Tristan Smith* (1994); *Jack Maggs* (1997); *True History of the Kelly Gang* (2000); *My Life as a Fake* (2003) [*Bir Sahtekâr Olarak Hayatım*, Çev. Handan Saraç, Ayrıntı Yay., 2010]; *Theft: A Love Story* (2006); *Parrot and Olivier in America* (2009).

Ayrıntı: 562
Edebiyat Dizisi: 168

Che'nin Yasadışı Benliği
Peter Carey

Kitabın Özgün Adı
His Illegal Self

İngilizce'den Çeviren
Handan Saraç

Yayıma Hazırlayan
Can Kurultay

Düzelti
Mehmet Celep

© 2008 Peter Carey

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85

Birinci Basım 2010
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-580-7
Sertifika No.: 16061

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No.: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 - 01 - 05 Faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Peter Carey

Che'nin Yasadışı Benliği

EDEBİYAT DİZİSİ

GÜLÜNESİ AŞKLAR/*Milan Kundera* ◢ KALECİNİN PENALTI ANINDAKİ ENDİŞESİ/*Peter Handke* ◢ YÜZBAŞI VE KADINLAR TABURU/*Mario Vargas Llosa* ◢ BİZ/*Yevgeni Zamyatin* ◢ KESİK BİR BAŞ/*Iris Murdoch* ◢ YENİ TANRILAR/*Alberto Vasquez-Figueroa* ◢ İNFAZA ÇAVRI/*Vladimir Nabokov* ◢ EVET AMA, BİR LOKOMOTİF BUNU YAPABİLİR Mİ BAKALIM?/*Woody Allen* ◢ ÇALI HOROZU/*Michel Tournier* ◢ BANYO/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ BALKON/*Jean Genet* ◢ GÜNEŞ İMPARATORLUĞU/*J.G. Ballard* ◢ BEYAZ ZENCİLER/*Ingvar Ambjörnsen* ◢ SİYAH MADONNA/*Doris Lessing* ◢ KAPANDA ÜÇ KAPLAN/*G. Cabrera Infante* ◢ ZAMANIN KIYISINDAKİ KADIN/*Marge Piercy* ◢ ANARŞİNİN KISA YAZI/*Hans Magnus Enzensberger* ◢ FOTOĞRAF MAKİNESİ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ GÜLÜN GÜNLÜĞÜ/*Ursula K. LeGuin* ◢ HOTEL DU LAC/*Anita Brookner* ◢ AZİZLER ve ÂLİMLER/*Terry Eagleton* ◢ VEDA YEMEĞİ/*Michel Tournier* ◢ ORLANDO/*Virginia Woolf* ◢ UTANÇ BİTTİ/*Anja Meulenbelt* ◢ YAKIN GELECEĞİN MİTOSLARI/*J.G. Ballard* ◢ KARANLIĞIN SOL ELİ/*Ursula K. LeGuin* ◢ A/*Iris Murdoch* ◢ WATT/*Samuel Beckett* ◢ EKOTOPYA/*Ernest Callenbach* ◢ GECEYİ ANLAT BANA/*Djuna Barnes* ◢ İNSAN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KÖPEK/*Ingvar Ambjörnsen* ◢ CUMA/*Michel Tournier* ◢ AFRODİT'İN BAŞKALDIRISI/*Lawrence Durrell* ◢ GÜNDELİK MUTLULUĞA ALIŞMA/*Anja Meulenbelt* ◢ MURPHY/*Samuel Beckett* ◢ MASAL MASAL İÇİNDE/*Kbimaira/John Barth* ◢ ZEN VE MOTOSİKLET BAKIM SANATI/*Robert M. Pirsig* ◢ PARFÜMÜN DANSI/*Tom Robbins* ◢ SINIRSIZ RÜYALAR DİYARI/*J. G. Ballard* ◢ FRANSIZ TEMENİN KADINI/*John Fowles* ◢ BEYAZ OTEL/*D.M. Thomas* ◢ MYRA/*Gore Vidal* ◢ DALGALAR/*Virginia Woolf* ◢ ATLANTİK ÖTESİ/*Witold Gombrowicz* ◢ HAYRANLIK/*Anja Meulenbelt* ◢ FERDYDURKE/*Witold Gombrowicz* ◢ MELEKLER ZAMANI/*Iris Murdoch* ◢ PAULINA 1880/*Pierre Jean Jouve* ◢ EŞEKARISI FABRİKASI/*Iain Banks* ◢ ROCK LANETİ/*Iain Banks* ◢ KAYIP ZAMAN/*Anja Meulenbelt* ◢ SENİ İÇİME GÖMDÜM/*Andrew Jolly* ◢ BAŞTAN ÇIKARICININ GÜNLÜĞÜ/*Søren Kierkegaard* ◢ KONFIDENZ/*Ariel Dorfman* ◢ ALTIN DAMLA/*Michel Tournier* ◢ BİR GARİP VAKA: MATMAZEL P./*Brian O'Doherty* ◢ NIETZSCHE ARABASINDA/*Irvin D. Yalom* ◢ KIZILAYAÇLAR KRALI/*Michel Tournier* ◢ AİLEDE BİR ÖLÜM/*James Agee* ◢ KUTSAL BÖLGE/*Carlos Fuentes* ◢ KALPSİZ AMANDA/*Jurek Becker* ◢ 62-MAKET SETİ/*Julio Cortázar* ◢ ÇARPIŞMA/*J.G. Ballard* ◢ ÜÇLEME-Molloy-Malone Ölüyor-Adlandırılamayan/*Samuel Beckett* ◢ DUR BİR MOLA VER/*Tom Robbins* ◢ HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ/*Jean Genet* ◢ KÜÇÜK DEĞİŞİMLER/*Marge Piercy* ◢ LİLA/*Robert M. Pirsig* ◢ ERGİNLİK YAŞI/*Michel Leiris* ◢ AŞKSIZ İLİŞKİLER/*Samuel Beckett* ◢ ESİRGEYEN GÖKYÜZÜ/*Paul Bowles* ◢ YALANCI JAKOB/*Jurek Becker* ◢ DİVAN/*Irvin D. Yalom* ◢ PORNOGRAFİ/*Witold Gombrowicz* ◢ MERCIER İLE CAMIER/*Samuel Beckett* ◢ BİR ERKEĞE NASIL TECAVÜZ EDİLİR?/*Märta Tikkanen* ◢ BENDENİZ VE MARCO POLO/*Paul Griffiths* ◢ DOMAMIŞ KRİSTOF/*Carlos Fuentes* ◢ RÜYA SAKİNLERİ/*Iris Murdoch* ◢ HİÇ İÇİN METİNLER ve Uzun Öyküler/*Samuel Beckett* ◢ DUYGU YOLCULUĞU/*Laurence Sterne* ◢ BETTY BLUE/*Philippe Djian* ◢ AYAÇKABAN/*Tom Robbins* ◢ ANARŞİST/*Tristan Hawkins* ◢ BAKAKAĞI/*Witold Gombrowicz* ◢ PORTNOY'UN FERYADI/*Philip Roth* ◢ 10½ BÖLÜMDE DÜNYA TARİHİ/*Julian Barnes* ◢ SUNİ TENEFFÜS/*Ricardo Piglia* ◢ MANŞ ÖTESİ/*Julian Barnes* ◢ ADA/*Aldous Huxley* ◢ GÜLÜN MUCİZESİ/*Jean Genet* ◢ MÖSYÖ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ ÇİÇEKLERİN MERYEM ANASI/*Jean Genet* ◢ BAŞUCU OLANI/*Alison Fell* ◢ YARATIK/*John Fowles* ◢ SENİ SEVMİYORUM/*Julian Barnes* ◢ ZENCİLER/*Jean Genet* ◢ TÜNEL/*Ernesto Sábato* ◢ KARA PRENS/*Iris Murdoch* ◢ KARNINDAN KONUŞANIN ÖYKÜSÜ/*Pauline Melville* ◢ TANRI'NIN AYZINDAN EVRENİN HİKÂYESİ/*Franco Ferrucci* ◢ HAYATIN VE AŞKIN YASALARI/*Connie Palmen* ◢ KAHRAMANLAR VE MEZARLAR/*Ernesto Sabato* ◢ KAYNAK VE ÇALI/*Michel Tournier* ◢ CENNETE BİR KOŞU/*J.G. Ballard* ◢ DİŞİ ADAM/*Joanna Russ* ◢ FLAUBERT'İN PAPAĞANI/*Julian Barnes* ◢ ALDATMA/*Philip Roth* ◢ KOKAİN GECELERİ/*J.G. Ballard* ◢ ACABA NASIL?/*Samuel Beckett* ◢ MANTISSA/*John Fowles* ◢ KOLEKSİYONCU/*John Fowles* ◢ BENJAMIN: DAR GEÇİTTEKİ AYDIN/*Jay Parini* ◢ METEORLAR/*Michel Tournier* ◢ ARKADAŞLIK/*Connie Palmen* ◢ AŞK VESAİRE/*Julian Barnes* ◢ SİRİUS'TAN GELEN KURBAĞA/*Tom Robbins* ◢ BAYAN GULLIVER CÜCELER ÜLKESİNDE/*Alison Fell* ◢ GELECEKTEN ANILAR/*William Morris* ◢ BENİMLE TANIŞMADAN ÖNCE/*Julian Barnes* ◢ İNGİLTERE İNGİLTERE'YE KARŞI/*Julian Barnes* ◢ İYİ İŞ/*David Lodge* ◢ YİTİK RUHLAR IRMAĞI/*Connie Palmen* ◢ TERAPİ/*David Lodge* ◢ ÖLÜRKEN/*Jim Crace* ◢ GÜZELLİK HIRSIZLARI/*Pascal Bruckner* ◢ SÜPER KENT/*J.G. Ballard* ◢ SISKA BACAKLAR/*Tom Robbins* ◢ BETON ADA/*J.G. Ballard* ◢ İLK AŞK, SON TÖRENLER/*Ian McEwan* ◢ GILLES İLE JEANNE/*Michel Tournier* ◢ BİR KOMÜNİSTLE EVLENDİM/*Philip Roth* ◢ KIZILDERİLİNİN ŞARKISI/*James Welch* ◢ SİNEMA MÜDAVİMİ/*Walker Percy* ◢ KARANLIKLARIN EFENDİSİ/*Ernesto Sabato* ◢ METROLAND/*Julian Barnes* ◢ BİZİ NEDEN TERK ETTİN SAYIN BAŞKAN?/*François Vigouroux* ◢ DÜŞÜNCE BALONLARI/*David Lodge* ◢ MİLENYUM İNSANLARI/*J.G. Ballard* ◢ MÜNECCİM KRALLAR/*M. Tournier* ◢ BEYAZDAKİ KARA/*Maggie Gee* ◢ KAYBOLUŞ/*G. Perec* ◢ HINÇ AYLARI/*P. Bruckner* ◢ LİMON MASASI/*J. Barnes* ◢ BÜYÜCÜ/*J. Fowles* ◢ GÜNDOĞUMUNA YOLCULUK/*J. Barnes* ◢ OKLUKİRPİ/*J. Barnes* ◢ FISKADORO/*D. Johnson* ◢ HAYALETLERİN GÖÇÜ/*P. Melville* ◢ ÖLEN HAYVAN/*P. Roth* ◢ SICAK ÜLKELERDEN DÖNEN VAHŞİ SAKATLAR/*Tom Robbins* ◢ PASTORAL AMERİKA/*P. Roth* ◢ ABANOZ KULE/*J. Fowles* ◢ ARTHUR VE GEORGE/*J. Barnes* ◢ VAHŞET SERGİSİ/*J. G. Ballard* ◢ VİLLA MEÇHUL/*Tom Robbins* ◢ ASKER GRAMOFONU NASIL TAMİR EDER?/*Saša Stanišić* ◢ FARMAKON/*D. Wittenborn* ◢ NE KADAR İLERİ GİDEBİLİRSİN?/*David Lodge* ◢ GERİYE UÇAN YABAN ÖRDEKLERİ/*Tom Robbins* ◢ BİR SAHTEKÂR OLARAK HAYATIM/*P. Carey* ◢ İNTERNETTE BALIK AVLAMAK/*Nasreen Akhtar* ◢ LANCELOT/*Walker Percy* ◢ ÖLÜ BİRDİLDEAŞK/*Lee Siegel* ◢ VAHŞİ İNSANLAR/*Dirk Wittenborn* ◢ GÜNEŞİ DURDURACAĞIZ/*F. Bouillot* ◢ SHYLOCK OPERASYONU/*Philip Roth*

Bel'e...

1

Eyaletin kuzeyindeki evde oğlanın babasının hiç fotoğrafı yoktu. 1964 Noel'inden, yani oğlanın doğumunun altı ay öncesinden beri *persona non grata** konumundaydı. Annesininse bir sürü resmi vardı. Şurada kısa sarı saçlıydı, yanık teni üzerinde gözleri bembeyaz duruyordu. Ancak şu siyah saçlısı da oydu, sarışın kıza kardeşi kadar bile benzemiyorsa da belki bir tür ışıltılı dikkati paylaşıyorlardı.

Annesinin de anneannesi gibi bir aktris olduğunu söylerlerdi. Kendini herhangi birine dönüştürebilirdi o. Oğlanın buna inanmaması için hiçbir neden yoktu çünkü annesini iki yaşından beri görmüyordu. Annesi ailenin sorumsuz asi kızı, örselenmiş bir azizeydi. Dedesinin bir zamanlar Atina'dan getirdiği parlak gümüşten misk

* İstenmeyen kişi. (ç.n.)

kokulu ikon gibiydi. Gerçi hiç kimse annesinin nasıl koktuğunu söylememişti oğlana.

Sonra, oğlan aşağı yukarı sekiz yaşındayken, asansörden bir kadın çıkıp Doğu 62. Street'teki apartman dairesine girmiş ve oğlan onu hemen tanımıştı. Oysa hiç kimse bir gün annesinin çıkageleceğini ummasını söylememişti ona.

Selkirk Anneanne'nin yanında büyümenin kendine özgü bir yanıydı bu. Bir tür güzel böcektin sen, nesneleri duyargalarınla, başkalarının gözlerindeki kaleydoskop desenlerden tanıman beklenirdi. "İşte, annen sana döndü!" demek kimsenin hayalinden geçmezdi. Bunun yerine, anneannesi ona kazağını giymesini söyledi. El çantasını aldı, anahtarlarını buldu ve sonra üçü birlikte, sanki bir şarküteriye gider gibi yürüyüp Bloomingdale's mağazasına gitti. Normal hayatlarıydı bu. Park Avenue'yu geç, Lexington'dan aşağı in! Oğlan, yamru yumru haki çantası kayışla sırtına asılmış o harikulade yabancının yanı başında duruyordu. Kendisinin kanıydı bu, kulaklarında güm güm vuruşunu duyabiliyordu şimdi. Onu kurulmuş bir yay gibi, hafif, ışıltılı, sarışın hayal etmişti; fırıl fırıl dönüp duran anneannesi gibi. Annesi tamamen farklıydı, annesi tamamen aynıydı. Bloomingdale's'e vardıklarında, oğlanın adı üzerine bir tartışma başlattı.

Az önce Che'yi nasıl çağırdınız?

Adıyla, diye yanıtladı Selkirk Anneanne, oğlanın yaz geçince koyulaşan saçını karıştırarak. Adı neyse öyle çağırdım işte! Anneye parlak beyaz bir gülümsemeyle baktı. Eyvah, diye düşündü oğlan.

Jay gibi geldi kulağıma, dedi anne.

Anneanne, hipi anneye dik dik bakmakla meşgul olan tezgâhtar kıza döndü sertçe.

Artemis'i deneyeyim.

Selkirk Anneanne, elmacık kemikleri, kendine özgü bir şekil verilmiş kır saçlarıyla Yukarı Doğu yakası kadını dediklerindendi ama o kendine öyle demezdi. Son bohemim ben, demekten hoşlanırdı; özellikle de oğlana, en azından Selkirk Dede Buda'yı pencereden aşağı fırlatıp Uğursuz Cüce'yle yaşamaya gittiğinden beri, kimse bana ne yapacağımı söyleyemez demek istiyordu.

Dedesi bunun yanında bir yığın başka şey de yapmıştı; yönetim ku-

rulundaki koltuğundan vazgeçmek, dünyevilikten uzak takılmak gibi. Dede evden taşındığında, anneanne de taşınmıştı. Park Avenue'daki daire anneannenindi, hep öyle olmuştu ama şimdi onu belki ayda bir defa kullanır olmuşlardı. Geri kalan tüm zamanlarını "hiç kimsenin" yaşamadığı 400 nüfuslu bir kasabada, New York Jeffersonville yakınlarındaki Kenoza Gölü kıyısında geçiriyorlardı. Anneanne raku* çanaklar yapıyor ve bindirme kaplamalı ağır bir teknede kürek çekiyordu. Oğlan bundan sonra dedesini hemen hemen hiç görmedi, sadece ara sıra o küçücük el yazısıyla yazılmış kartpostallar gelirdi. Buster Selkirk, tek bir karta tüm bir basket maçını sığdırabilirdi.

Bu son beş yıl boyunca sadece anneanneyle oğlan birlikteydi; anneanne geniş ağızlı levrekleri yakalamak için kıvıl kıvıl canlı yemler kullanıyor ve ona Che değil Jay diyordu. Oğlan için oynayacak çocuk yoktu. Anneannesinin alerjisi olduğundan evcil hayvan da yoktu. Ancak sonbaharda Cox's pippins** elmaları, deli fırtınalar, çıplak ayaklar, ılık çamur ve serinleyen gökyüzüne saçılan tuzla buz olmuş camdan yıldızlar vardı. Bunları hiçbir yerde öğrenemezsin, diyordu anneanne. Onu Viktoryan*** tarzda büyütmeyi planladığını söylüyordu. Bu tarz "bütün bunlardan" iyiydi.

Che adıyla vaftiz edilmişti, değil mi?

Anneannenin bileği bir dilbalığının karnı gibi solgun ve pürüzsüzdü. Kolunun güneş gören tarafı kahverengiydi ama parfümü hafif hafif dokunarak beyaz tarafa sürmüştü, mavi kan diye düşündü oğlan, damarlara bakarken.

Vaftiz mi? Babası bir Yahudi'ydi, dedi anneanne. Bu koku onun için fazla yaşlı işi dedi, anneye temkinli bir kaş kaldırmayla bakan Bloomingdale's kadınına. Peki, ne yapacaksın, der gibi omuzlarını silkti anne. Fazla çiçeksi, dedi Selkirk Anneanne, kadının da bileceğinden kuşku duymadan.

Yani Jay, öyle mi?

Anneanne hızla dönerken oğlanın midesi hafifçe lıkırdadı. Ne-

* Aslı Japonya'dan alınmış seramik pişirme yöntemi. (ç.n.)

** Bal ve ayva kokulu tatlı bir elma türü. (ç.n.)

***1837-1901 yılları arasında İngiltere'de hüküm sürmüş Kraliçe Victoria dönemindeki orta sınıf topluluğunun davranışlarına benzer; özellikle saygıdeğer, saf, temiz veya böyle görünmeye çalışan. (ç.n.)

den benimle tartışıyorsun, diye fısıldadı yaşlı kadın: Duygusal tonlara sağır mısın sen?

Tezgâhtar kız müthiş bir duygudaşlıkla dudaklarını büzdü.

Bana Chanel'i verin, dedi Selkirk Anneanne.

Tezgâhtar kız parfümü sararken Selkirk Anneanne de bir çek yazdı. Sonra soluk oğlak derisi eldivenlerini tezgâhın cam yüzeyinden aldı. Yılanbalığı derisi gibi kalın eldivenleri bir bir parmaklarına geçirmesini izledi oğlan. Tadını ağzında hissedebiliyordu.

Ona Bloomingdale's'de Che dememi istiyorsun, diye tısladı anneanne, hediyeyi nihayet anneye sunarken.

Şşş, dedi anne.

Anneanne kaşlarını hışımla kaldırdı.

Boş ver gitsin, dedi anne. Oğlan onun kalçasına okşarca dokundu, korsesiz yumuşaklığını hissetti.

Boşver öyle mi? Anneannenin gülümsemesi parlak ve ürkütücü, açık mavi gözleri öfkeliydi. Kendini *akışa* bırak ha!

Bloomingdale's'den alışveriş ettiğiniz için teşekkür ederiz, dedi kız.

Anneannenin tüm dikkati annenin üzerindeydi. Komünistlerin inandığı bu mu? "Che!" diye bağırdı; eldivenli elini sessiz sinema oyunundaymış gibi sallayarak.

Ben komünist değilim! Tamam mı?

Oğlan sadece huzur istiyordu. Midesi çalkalanarak peşlerinden gidiyordu.

Che, Che! Boş ver gitsin! Şu haline bak! Kendini bundan bir nebze daha gülünç bir hale sokabilir miydin sanıyorsun?

Oğlan yasadışı annesini düşünüyordu. Hiç kimse açık açık söylemese de onun kim olduğunu biliyordu. Onu, bütün önemli şeyleri bilmeye alışkın olduğu şekilde biliyordu; ipuçları ve fısıltılardan, birinin telefondaki konuşmalarından. Gerçi bu özel olay çok daha açıktı, kadının eve rüzgâr gibi daldığı andan beri öyle olmuştu; onu kollarına alıp içindeki havayı boşaltacak kadar sıkmasından ve boynunu öpüşünden belliydi. Oğlan onu geceler boyunca düşünmüştü ve işte şimdi balrengi teni, on beş ayrı tondaki karmakarışık saçlarıyla buradaydı o; tam düşündüğü gibi, tamamen farklıydı. Hindu kol-

yeleri, ayak bileklerinde küçük gümüş çanlarla, Tanrı tarafından gönderilmiş bir melekti.

Selkirk Anneanne Hindu boncuklarını çekiştirdi. Bu ne? İşçi sınıfı bunları mı takıyor şimdilerde?

İşçi sınıfı benim, dedi kadın. Tanım gereği.

Oğlan anneannesinin elini sıktı ama o çekip kurtardı. Babası nerede? Televizyonda yüzünü gösterip duruyorlar. O da boş mu veriyor?

Oğlan sessizce avcuna geğirdi. Onu kimse duyamazdı ama anneanne bir sineği yakalayacakmış gibi havayı süpürdü eliyle. Ona Jay dedim çünkü senin için kaygılanıyordum, dedi sonunda. Belki John Doe olmalıydı. Tanrı yardımcım olsun, diye haykırdı ve kalabalık onun önünde yarılıp açıldı. Şimdi anlıyorum ki kaygılanmakla aptallık etmişim.

Anne oğlana kaşlarını kaldırdı ve nihayet elini tutmak için uzandı ona. Oğlan, elin kendi elini sakinleştiren, rahatlatan bir kavrayışla tutuşundan hoşnuttu. Kadın onun avcunu gizlice gıdıkladı. Oğlan yukarıya bakıp gülümsedi. Kadın aşağıya bakıp gülümsedi. Anneannenin öfkesi onları çepeçevre sarmıştı.

Bunun için mi para ödedik Harvard'a?! İçini çekti. Ne Rosenbergler ama...

Oğlan sağırdı, âşıktı.

Şimdi Lexington Avenue'ya çıkmışlardı ve anneannesi taksi arıyordu. İlk taksi onların olacaktı, hep öyle olmuştu. Bir farkla ki onun eli şimdi gerçek annesinin avcundaydı ve birlikte koşarak metroya inerlerken kahkahalarla gülen keseli hayvanlar gibiydiler.

Bloomingdale's'de ışıldayan pirinçtendi her şey, öylesine beyaz ve parlaktı ki!.. Şimdi de hızla koşarak merdivenlerden iniyorlardı. Oğlan uçabilirdi.

Turnikelerde kadın oğlanın elini bırakıp onu alttan itti. Sırt çantasını çıkarıverdi. Oğlanın başı dönüyordu, kıkırdıyordu. Başka bir gezegene gelmişlerdi, itiş kakış aşağıya perona inerlerken gördükleri tavan yabancı bir pasla sıvanmış, yerler siyah reçineyle beneklenmişti. Demek yukarıda Lexington üzerindeki ızgaranın altından ona seslenen gerçek dünya buydu.

Birlikte iç hat trenlerine doğru koştular, oğlanın kalbi güm güm atıyordu, midesi dondurmalı gazoz gibi kabarcıklarla doluydu. Koşarken tökezleyince kadın onun elini bir kez daha tutup öptü.

6 treni oğlanı almış, karanlığın içinden tüm hayatını bir anda değiştirerek götürüyordu. Düğüm çözülmeye başlamıştı. Tekrar geğirdi. Vagonlar iki yana sallanıyor, acı acı gıcırdıyordu, penceredeki karanlıkta yoğun, vahşi kablo demetleri görünüyordu. Sonra oğlan kendini hayatında ilk kez Grand Central İstasyonu'nda buldu ve bir kez daha el ele, birlikte yeni doğmuş buzağılar gibi yalpalayarak yola çıktılar.

Adamlar karton kutularda yaşıyordu. Kör bir çocuk teneke bir kutudaki onluk ve yirmi beşlik bozuk paraları tıngırdatıyordu. S treni, bir savaşçı gibi boyalı, bekliyordu ve onlar birlikte vagona atlar atlamaz kapılar bir kapan gibi acımasızca kapandı; çabuk, çabuk, çabuk, çabuk, oğlanın yüzü annesinin parlak sarı elbisesine yapışmıştı. Kadının eli oğlanın başının arkasını tutuyordu. Oğlan, 5D'deki Cameron'ın önceden bildiği gibi, yeraltındaydı. Seni kurtarmaya gelecekler, adamım! Seni buradan çıkaracaklar...

Times Square ve Port Authority arasındaki tünellerde, oradan geçen bir hipi yumruğunu kaldırdı. Tam isabet diye seslendi.

Seni tanıyordu, değil mi?

Kadın yüzünü buruşturdu.

DTÖ müydü o?

Kadın bunu hiç ummuyordu. Cameron'la siyaset çalışmıştı oğlan.

İİ miydi, diye sordu oğlan.

Kadın güler gibi oldu. Bak hele, dedi. DTÖ'nün ne demek olduğunu biliyor musun?

Demokratik Toplum Öğrencileri, dedi oğlan. İİ de İlerici İşçiler. Onlar, Maoist fraksiyon. Gördün mü, ünlüsün sen. Hakkında her şeyi biliyorum.

Sanmam!

Sen bir bakıma meteoroloji uzmanı gibisin.

Neyim, neyim?

Çok eminim.

Yanlış fraksiyon, bebeğim!

Onunla dalga geçiyordu. Geçmemeliydi. Oğlan her gün, sürekli onu düşünmüştü, gölün kıyısında iskelenin üzerine uzanmış haliyle, melek gibi güneş ışığında parlarken. Babasının ünlü olduğunu da biliyordu, yüzü televizyon ekranındaydı, savaşta bir askerdi o. David tarihi değiştirmişti.

Sırada bekliyediler. Valizi parlak yeşil iple bağlanmış bir adam vardı. Oğlan daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı.

Nereye gidiyoruz?

Anneannesinin sicim gererek balmumu üzerinde yaptığı desenlere benzeyen çizgilerle dolu yüzü olan bir adam vardı. Bu otobüs Philly'ye* gidiyor, ufaklık, dedi adam.

Oğlan Philly'nin ne olduğunu bilmiyordu.

Burada dur, deyip yürüyerek uzaklaştı anne. Oğlan tek başına kaldı. Bu hoşuna gitmemişti. Anne koridorun öbür tarafında mutsuz yüzlü, uzun boylu, zayıf bir kadınla konuşuyordu. Oğlan ne olup bittiğini görmeye gidince anne onun kolunu yakalayıp sertçe sıktı. Oğlan bir çığlık attı. Ne yapmış olduğunu bilmiyordu.

Canımı acıttın!

Kes sesini, Jay! Bacaklarını da tokatlayabilirdi oğlanın. Yüzünün bir yanından öbür yanına bükülerek uzanan kaşlarıyla bir yabancıydı o.

Bana Jay dedin, diye haykırdı oğlan.

Kes sesini. Konuşma artık!

Kes sesini diyemezsin!..

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu sürüklercesine bilet kuyruğundan çıkardı ve elini gevşettiğinde oğlan hâlâ kızgındı ona. Kaçabilirdi ama onun peşinden gitti, köhne bir döner kapıdan beyaz duvarları briketle örülü, sidik kokulu, uzun bir geçide girdiler; kadın üzerinde SERVİS yazan bir kapıya gelince dönüp oğlanın önünde çömeldi.

Artık büyük bir çocuk olmalısın, dedi.

Daha yedi yaşındayım.

Sana Che demeyeceğim. Sen de bana bir şey deme sakın!

Kes sesini deme sakın!

* Philadelphia. (ç.n.)

Peki!

Sana anne diyebilir miyim?

Kadın ağzı açık kalakaldı, oğlanın gözlerinde bir şey aradı.

Bana Dial diyebilirsin, dedi sonunda, yanakları al al olmuştu.

Dial mı?

Evet!

Nasıl bir ad bu?

Bu bir takma ad, bebeğim. Haydi, gel şimdi. Sımsıkı sarıldı ona, oğlan bir kez daha onun güzelim kokusunu içine çekti. Bitkindi, biraz midesi bulanıyordu.

Takma ad nedir?

İnsanların seni sevdikleri için kullandığı gizli bir ad.

Seni sevdim, Dial. Sen de beni takma adımla çağır!

Ben de seni sevdim, Jay, dedi kadın.

Biletleri alıp otobüsü buldular ve çok geçmeden Lincoln Tüneli'nden ağır ağır geçip dışarıya, New Jersey paralı yolunun korkunç sefaletine daldılar. Bu, annesiyle birlikte olduğunu gerçekten hatırladığı ilk andı. Kucağındaki Bloomingdale's torbasına sarılmış, düşünmeden oturuyordu; en çok istediği şeyin kendisine verilmesinin şaşkın tedirginliği içindeydi sadece.

2

Öyle çok şeyi unutmuştu ki ama bunu yıllar sonra bile hatırlıyordu; iyi bir koltuktu, anne aralarındaki kolluğu kaldırmıştı, böylece oğlan yüzünü onun kolunun üst tarafına yaslayabiliyordu. Kadın kocaman sırt çantasını bacaklarının arasına sokuşturduktan sonra oğlanın avcuna gizli bir kelimenin gıdıklayan harflerini yazdı; tırnakları doğal bir deniz kabuğu pembesi, parmakları kahverengiydi.

Ne yazdığını biliyorum, dedi oğlan.

Sanmıyorum!

Oğlan şortunun arka cebindeki ıvır zıvırı çıkardı ve kemirilmiş sarı kurşun kalemini buldu. Cameron'ın babasının kartvizitini dizine dayayıp kartın arka tarafına dikkatle DİLE yazdı. Kadın yazdığını okuduktan sonra da her şeyi tekrar yerli yerine koydu.

Vay be! Ne çok şey taşıyorsun...

Evraklarım, dedi oğlan.

Çocukların evrakları olduğunu bilmiyordum.

Oğlan ne diyeceğini bilemedi. Bir süre oturdular. Koridora baktı oğlan. Daha önce hiç Greyhound'a* binmemişti ve arka taraftaki tuvaleti görünce bayağı sevindi.

Çok uzun boylusun Dial, dedi sonunda.

Bir kız için uzun. Herkesin hoşuna gidecek bir tip değil.

Benim tipimsin, Dial.

Kadın birdenbire yüksek sesle, o güzel eliyle ağzını kapatarak güldü. Ona anne diyebilmeyi istedi oğlan.

Ne çok rengin var, Dial. Oğlanın kulakları yanıyordu. Tüm bu sözcüklerin nereden geldiğini bilmiyordu. Anneannesi onun bu kadar çok konuştuğunu duysa şaşardı.

Anne bir tutam saçını bir maske gibi tek gözünün önüne çekti, onun arasından gözünü kısıp baktı; bir buğday tarlası gibiydi saçı, her bir sap ve tohum biraz farklı bir renkteydi. Büyük bir burnu, dolgun dudakları vardı. Çok güzeldi, herkes her zaman öyle söylemişti; ama bu onların söylediğinden daha büyüktü, daha iyiydi.

Ben bir melezim, dedi kadın.

Melez ne demek, Dial?

Ansızın onu yanağından öptü kadın.

Biraz şundan, biraz bundan demek.

Oğlan yine utangaçlaştı, koridorun ucuna baktı. Ön cam güneş ışığıyla yıldızlanmıştı.

Dial, bacaklarının arasındaki büyük sırt çantasının içinde bir şeyler arıyordu. Bir sürü kitap vardı orada, oğlan görmüştü onları, çikolata da vardı, sarı soket çoraplar da.

Anneannem beni nasıl bulacak?

Şimdi kadının çantadan çıkardığı kitabın kapağında dövüşen iki köpek vardı, her yer kan içindeydi; kadın oğlana bir Hershey çikolata verdi. Çikolata yumuşamış ve şekli bozulmuştu. Teşekkür ederim, dedi oğlan. O beni nasıl bulacak, Dial?

Kadın tuhaf kitabını en başından açtı. Oğlan onun kitabın sırtını kırdığını fark edip ayıpladı içinden.

* Şehirlerarası yolcu taşıyan bir otobüs firması. (y.h.n.)

Anneannem bizim kaçacağımızı biliyor muydu?

Hı hı, dedi kadın ve bir sayfa çevirdi.

Oğlan erimiş çikolatayı tadarken bu kaçma meselesi üzerine düşünüyordu.

Çikolata güzel mi, diye sordu kadın nihayet.

Evet, Dial. Teşekkür ederim! En sevdiğimden...

Kadın köpekli kitabını kucağına koydu. Çok yakında onunla konuşacaksın, dedi. Ona telefon edeceğiz.

Nereye gideceğiz?

Duydun ya, Philly'ye.

Oradan başka?

Bu bir sürpriz, tatlım! Öyle kederli bakma! Hayatta karşılaşabileceğin en hoş sürpriz bu.

Kadın, kitabına döndü. Eğer anneannem gideceğimi bilseydi, diye düşündü oğlan, beni öpüp vedalaşırdı. Hem de ona kendi valizini almasını söyler, dişlerini fırçalayacağına söz verdirirdi. Öyleyse anneannesi bu gidişe tümüyle karşıydı. İyiye işaret, sonucuna vardı oğlan.

Ne gibi bir sürpriz, diye sordu. İstediği tek bir sürpriz geliyordu aklına sadece. Kalbi yine hızlanmıştı.

Sahiden ama sahiden iyi bir sürpriz, dedi kadın; gözlerini kaldırmadan.

Bir motel mi, diye sordu oğlan; ama moteli düşünmemişti, bir saniye bile.

Daha iyisi, dedi kadın. Sonra bir sayfa çevirdi.

Plaj mı, diye sordu oğlan; ama öyle bir şey olduğunu da sanmıyordu. Plaj, kadının kitabı bir kez daha indirmesine yol açtı. Kenoza Gölü'nde yüzmeyi seviyor musun?

Gölü biliyor musun?

Bebeğim, seninle ben birlikteydik orada!..

Hayır, dedi oğlan, kafası karışarak.

Kenoza Gölü'nde.

Ancak Kenoza Gölü'nde annesi hiç yoktu ki! Zaten orayla ilgili en önemli şey de buydu. Yol kenarlarında gür altın başaklarla hep yaz vardı belleğinde, kadınlar beyaz ortancaları aşırmaya gelirdi

köyden; tıpkı kendilerinden önce annelerinin de yaptığı gibi. Kazlar Kanada'ya doğru uçardı, Boeingler beyaz dumandan izlerini soğuk mavi gökyüzünde iplik iplik eğirirdi; yalnızlık ve umut, kâğıt çiçekler gibi yayılırdı suda.

Hep yaz olurdu, hep sonbaharla soğuyan bir yaz; annenin yokluğu her yerde, havada, akçaağaç yapraklarında olurdu; yapraklar Kenoza Gölü'nün yüzünü kırıştıran meltemde gümüşi yüzlerini dönerken anneannesi de iskeleyle gölün ortasındaki bir nokta, yani orta bacayı 52. Street'te yanıp sönen kehribar rengi ışıkla aynı hizaya getirebildiği nokta arasında bir ileri bir geri yüzüp dururdu. Sonraları, orada olmayan dedesiyle bir zamanlar anneannesinin arkadaşı olan Uğursuz Cüce'yi daha çok merak edecekti ama o soruları sorduğunda artık başka bir kişi olacaktı; bütün eski hücreler ölmüş, soyulup dökülmüş, New York şehrinin havasında toz haline gelmiş olacaktı.

Oğlan yüzebiliyordu da. O zaman bile omuzları genişti; ama gölün suyu balçık gibi kaygan ve yapış yapıştı, derisinde güneşin yakıp götüremediği ıslak ve yapışkan bir duygu bırakırdı. Hiç sormamıştı ama bunun milyonlarca küçük ölü yaratık olduğundan emindi ve telsizin inleyen sinyallerini düşünerek iskelede karın üstü yatar, sırtı siyahlaşırken karnı bir balık gibi soluk beyaz ve hayaletimsi kalırdı.

Hemen her yerde siyah karıncalar vardı. Bazılarını nedensiz öldürürdü.

Gözlerini kaldırıp Dial'a baktı. Kocaman siyah gözleri vardı, Times Square'de bir ilan panosunun üzerindeki bir aktris gibi. Oğlan, mümkün olan her gün yüzmek isterdi onunla.

Bir plaja gitmek ister miydin, diye soruyordu şimdi kadın.

Ancak onun istediği bu değildi.

Bir motelde mi kalacağız?

Kadın ona hayretle baktı. Seni küçük hovarda, dedi. Sadece pis bir eve gidiyoruz. Muhtemelen yerde uyuyacağız.

Belki televizyon vardır, dedi oğlan. Bunların hiçbiri aslında demek istediği şey değildi. Yetiştirilme tarzıydı "söylememek"

Televizyondan çok daha iyisi, dedi kadın.

Sürpriz orada mı Dial? Pis evde?

Evet, Jay!

Oğlan öyle mutluydu ki hasta olmaktan korktu. O zaman kadına sokuldu, başını cömert göğüslerine yasladı; kadın da onun başını, ensesindeki kısa saçların olduğu yeri okşadı.

Belki sürprizin ne olduğunu tahmin edebilirim, dedi oğlan biraz sonra. Pis evdeki!..

Edersen söylemeyeceğim ama!

Oğlanın söylemesi gerekmiyordu. Tam Cameron'ın önceden söylediği gibi. Gerçek hayatı şimdi başlıyordu. Babasını görecekti.

3

Bir tek fotoğraf dışında, oğlan babasını hiç görmemişti, televizyonda bile. Anneannesinin Kenoza Gölü'ndeki evinde televizyona izin yoktu, sonbaharda ateşleri yakmaya yardım ettikten sonra, o küf kokulu yüksek raflardaki ciltsiz kitapların arasından bir şeyler seçerdi; bazı sözcükler çakıllar kadar sade, birçoğuysa sırlarını yabanarıları ya da çekirgelerin çıtırdak gövdeleri gibi saklayan cinstendi. Oğlan, söylemekten hoşlandığı gibi, biraz okuyabiliyordu. Üst katta, içinde onu hüzünlendiren Almanca adlarıyla balık, geyik ve küçük çiçek gravürleri olan ağır kitaplar ve kayar bir merdivenle gerçek bir kütüphane vardı. Bu hazinelerin içlerine dikkatle bakarken oturduğu yırtık döşemeli büyük kanepelerin üzerinde muhtemelen anneannesinin günbatımında okumaya devam etmek üzere bı-

raktığı bir Kipling, Rider Haggard ya da Robert Louis Stevenson olurdu. Göle panjurların çıtalı kısık gözleriyle bakan, su lekeleriyle dolu bu ipeksi odada, oğlanın aşağıdaki iskeleyi döven çalkantılı suyun altından geldiğini hayal ettiği derin ve gizli bir hüzne benzeyen iniltili, titrek bir elektrikli çığlık ve parazitten başka bir şey yayımlamayan kocaman, parlak bir lambalı radyo vardı.

Şehirde, Belvedere'de hep o mermer mutfak tezgâhının üstünde duran pembe, portatif bir General Electric televizyon vardı; bir defasında anneannesinin uyukladığını sanarak onu prize sokmuştu. Kadının oğlanın canını yaktığı tek zamandı bu; gözlerinden kurtulamayacağı şekilde kolunu büküp çenesini tutmuştu. Tükürmüştü, o kadar delirmişti: Televizyon seyretmemeliydi o.

Hiçbir zaman!

Gösterdiği sebep, olta iğneleri, olta ucu kaşıkları ve okside olmuş beyaz kurşun ağırlıklar takılmış eski naylon misina kadar karışıktı; ama seyretme izni olmayışının gerçek sebebi kısa ve açıktı. Onu Haitili hizmetçi Gladys'ten öğrenmişti: Anneni ve babanı polisin elinde görüp altüst olmaman için. Öyle bir şeyi asla unutamazsın.

Cameron Fox, 5D'deki sanat simsarlarının oğluydu. Kesmek istemediği saçı yüzünden belki başka da bir şey yüzünden Groton'dan atılmıştı. Anneannesi, yalnızken oğlanla oturması için ona para verirdi; ama onun hakkında hiçbir fikri yoktu.

Oğlan Che Guevara'nın posterini Cameron'un odasında görmüş, onun kim olduğunu ve kendisinin neden anne babasının olmadığını öğrenmişti. Bunları ona Gladys bile anlatmayacaktı. Annesi Dobbs Street Hücresi'yle birlikte Bronxville'deki bankayı soyduktan sonra, hâkim Che'nin daimi velayetini anneannesine vermişti. Cameron'ın söylediği buydu. Bilmeye hakkın var, adamım! Cameron on altı yaşındaydı. Demişti ki: Deden D tren hattı penceresinden aşağıya bir Buda fırlattı. Lanet olası bir Buda, adamım! Esaslı bir ihtiyar o! Dışarıda merdivenlerde içtiği otun kokusunu aldım. Onunla takılma fırsatı bulabiliyor musun?

Sıfır ihtimal! Asla! Dedesiyle Uğursuz Cüce'yi 62. Street'te buldukları tek sefer, oğlanla anneannesi Caryle'a gitmişti.

Cameron, oğlana onun Kenoza Gölü'nde hapsedilmiş bir siyasi

mahkûm olduğunu söylüyordu. Anneannesi ona belki bir asır öncesinden kalma bir oyun olan Ludoyu oynatıyordu. Cameron oğlana *Life* dergisinden babasının tam sayfa bir resmini verdi. Ona resim altını da okudu: Bu sizi aşar! Babası dağınık sarı saçlarıyla havalı görünüyordu. Parmaklarıyla zafer işareti yapıyordu.

Sana benziyor, demişti Cameron Fox. Bunu çerçeveletmelisin, demişti. Baban büyük bir Amerikalı!..

Ancak oğlan 5D'den Clorox merdivenleri yoluyla çıkmış ve anneannesinin mutfağına girmeden önce babasını büyük bir dikkatle katlayıp cebine koymuştu. Evraklarının başlangıcı aşağı yukarı buydu.

Oğlanın cebindekiler arasında besbelli şeyler de vardı, gizler de. Cameron bazen açıklamaya çalışır ama sonra durup, bu şu an için fazla teorik, derdi. Ya da: Bunun için daha çok kelime bilmen gerekirdi. Cameron 1.80 boyundaydı, düzgün uzun bir burnu, uzun bir çenesi vardı ve bir gözü azıcık yana kaymıştı. Che'ye, ikisi de sıkılana kadar *Bozkır Kurdu*'ndan okurdu ama televizyon seyretmesine o da izin vermezdi. Televizyonun şeytan olduğunu söylerdi. Birkaç kuruşuna poker oynarlardı. Cameron, Country Joe and The Fish'in* parçalarını koyar, elektrikli radyatörün önünde kayak çoraplarıyla oturarak onu Vietnam'dan kurtaracağını umduğu cilt hastalığını yaymaya çalışırdı.

Oğlan televizyon izlemek için fırsat kollardı ama bunu hiçbir zaman pek fazla başaramamıştı. Birkaç defa televizyonlu ufak bir lokantaya gitmişlerdi ama anneannesi onu kapattırmıştı. Anneannesi forsluydu. Öyle söylerdi.

Bu bakımdan Dial ve Jay Philadelphia Greyhound terminaline geldiğinde bekleme salonunun köşesinde yüksekte duran siyah beyaz televizyonu görmek büyük bir olaydı. 76'lılar Chicago'ya yeniliyordu. Yaşlı adamlar seyrediyordu. Homurdanıyorlardı. Tükürüyorlardı. Lanet olsun! Oğlan da bakıyordu, programın değişmesini bekliyordu; belki Rowan ve Martin çıkardı ya da "İyi Geceler de, Dick!" gibi duymuş olduğu başka bir şey. Anne bir telefon bulmak için dışarı çıktığında oğlan heyecanlandı.

* 1966-1971 yıllarında özellikle Vietnam Savaşı karşıtı protest şarkılarıyla tanınan bir rock grubu. (ç.n.)

Kimseyle konuşma, dedi kadın, tamam mı?

Tamam, dedi. Birazdan harika bir şey olacağını bilerek mavi şeytana gözünü dikti.

Anne dönene kadar Bull'lar üç defa faul yapmışlardı.

Şimdi ne olacak, diye sordu oğlan, kadının mahzunlaşmış olduğunu fark ederek. Kadın onun önünde çömeldi.

Bir otelde kalacağız, dedi. Buna ne dersin?

Pis bir eve gideceğimizi söylemiştin, dedi oğlan.

Planlar değişti, dedi kadın, kendini tamamen bir sigaraya kaptırarak.

Oda servisi olacak mı? Heyecanlanmış numarası yapıyordu ama şimdi kadının kokusundan, o şeyi yapışından; yani duygularını dumanın içine saklayışından, çok korkmuştu.

Oda servisine gücüm yetmez, dedi kadın ve sigarasını topuğuyla ezip ziyan etti.

Oğlan gözünün ucuyla çizgi filmleri görebiliyordu. Bu ona hiçbir şey ifade etmiyordu artık.

Beni dinliyor musun, Jay?

Başka kimse yok ki, dedi. Başka kimi dinleyebilirim, demek istemişti ama kadın başka bir şey anladı ve onu sımsıkı kucakladı.

Bir şey mi var?

Seni seviyorum, Jay. Kadının gözleri sulanmıştı.

Seni seviyorum, Dial, dedi oğlan; ama onun peşinden dışarıdaki karanlığın, gölgelerin içine, atıklarını pizza salonlarına boşaltan yüksek otobüslerin yanına gitmek istemiyordu. Yürüyerek üst kata çıkarlarken oğlan kötü bir yere gidiyor olduklarını sandı.

Bu ne?

Bir otel bebeğim!

Kar fırtınasında kaldıkları New York Middletown'daki motel gibi değil, Carlyle gibi de değil; bu kesin. Sanki geniş ağızlı bir levrek gibi bağırsakları sökülüp çıkarılmıştı oğlanın. Bir şeyler ters gitmişti.

Lobiye ulaşmak için merdivenden çıkmaları gerekiyordu. Resepsiyon masası kapitone kırmızı deri kaplıydı. Masanın arkasında, pompayla şişirilmişe benzeyen bir kadın oturuyordu. Yüzüklü tombul eliyle on dolar aldı: Banyo yok, hiçbir çalgı çalmak yok! Sonra,

tavanında boydan boya uzanan flüoresan lambaları olan ve odalardan TV'lerin alkış sesleri gelen yeşil koridorlardan yürüdüler. Dial'ın yüzü koridorda yeşil, sonra odanın içinde karanlık ve çöküktü. Dantel perdeler, kırmızı bir ÇEKLER BOZULUR neonu vardı. Tek kişilik bir yatakla tavana yakın bir de televizyon.

Daha değil, dedi kadın, onun gözünün neye takıldığını görerek.

Söz vermiştin?

Söz verdim, evet! Yatağa uzanıp televizyon izleyebiliriz ama ben dönene kadar beklemelisin!

Şimdi nereye gidiyorsun?

Daha bir şeyler yapmam gerek, sırla ilgili.

Sırla ilgili öyle mi?

Evet, sırla!

Öyleyse ben de gelebilir miyim?

Bebeğim, sen gelirsen sır olmaz ki! Gecikmeyeceğim...

Diz çökmüştü. Oğlana bakıyordu. Solgun. Fazlasıyla yakın.

Burada kal, dedi. Kimseyi içeri sokma!

Sonra onu öpüp sımsıkı kucakladı.

Anahtar kilitte döndükten sonra oğlan televizyonun altında durdu. Ekran tozlu, lekeliydi. Biri parmağını sürmüştü yukarıdan aşağıya.

Oğlan yatağın üstünde oturup bir süre kapıyı seyretti. Yatak örtüsü açık mavi, biraz kırışık ve sevimsizdi. Bir ara birisi yürüyüp geçti. Sonra öbür taraftan dönüp geldi Oğlan pencereden uzak durdu ama ÇEK BOZULUR levhasının akışkan kızıllığını görebiliyordu.

Dial sırt çantasını bir sandalyenin üstüne bırakmıştı. Ağzı bir iple büzülüydü ama içeride yine de bir şeyler görünüyordu; kadının kitabı ve şekere benzer parlak küçük bir kutu. Oğlan doğal olarak ona uzandı, yalnızca iki parmağıyla yakalayıp dışarı çekti. Uno aileler için dünyanın en popüler kart oyunlarından biridir –bunu okudu– kuralları çocuklar için yeterince basittir ama bütün yaşlar için de heyecanlı ve zorlu bir oyundur. Oğlan Unoyu çantanın içine bıraktı; Dial'ın oğlunu tanımadığını düşündü.

Televizyon erişemeyeceği bir yerdeydi.

Bir sandalyeyi sürükleyip getirdi ve gözleri hâlâ yukarıda, onun üstüne oturdu. Küçük kırmızı düğmeyi görebiliyordu. AÇ/KAPA.

Bir kadın yüksek ökçelerini takırdatarak koridordan geçti, gülüyordu, belki de ağlıyordu. Oğlan sandalyenin üstüne çıktı ve düğmeye bastı.

O kadar yakındı ki tüpten çıkıp gelen görüntü kendini toplayarak şişip büyüdüğünde neredeyse gözlerini patlatacaktı.

Resmi gördü, onu kimin gönderdiğini anlamadı; işte oradaydı, kendisi, Che Selkirk, New York'ta Kenoza Gölü'nde, elinde geniş ağızlı bir levrekle, gözlerini kısmış bakıyordu. Ses gümbür gümbürdü. Kenarlarda her şey altın ve kan portakalı rengindeydi. Televizyonu kapadı ve her şeyin tüpün içine emilip gittiğini duydu.

Çok kötü bir şey olmuştu. Bunun ne olabileceğini bilmiyordu.

4

Neyin ters gittiği ona açıklanmadı. Buna sebep olan televizyon muydu, değil miydi? Gitmek zorundayız, demişti Dial sadece.

Yarın mı?

Hemen şimdi!

Philly'den kaçtıklarında, henüz sürprizine kavuşmamıştı, anneannesini de aramamıştı. Daha önce hiç uçağa binmemişti ve şimdi yeryüzünün yukarısında gökyüzünde yaylanarak dolaşıyor, hiçbir yere ait olmayan siyah havada yaşıyordu. Oakland'e uçup hiç de fena olmayan bir motele gitmişlerdi. Tam nerede olduğunu bilmiyordu. Televizyon seyretmemişlerdi ama kadın dövüşen köpekli kitabının tümünü yüksek sesle ona okumuştu. *Vahşetin Çağrısı*'nın yazılmış en iyi kitap olduğunu düşünüyordu. Dial hiçbir şey söylemiyordu ama

Kenoza Gölü'nde yaşamıştı ve oğlanın kitaptaki Buck adlı köpeğin yaşadığı eve neredeyse tıpatıp benzeyen bir evde yaşamış olduğunu biliyordu. Hâkimin evi yoldan içeride, ağaçların arasında gözlerden kısmen gizlenmiş bir yapıydı. Ağaçların arasından evi çepeçevre saran geniş, serin verandanın anlık görüntülerini yakalayabilirdiniz. Jack London öyle yazıyordu.

Anayolu bir koşu geçerek pizzacıya gidip dönüyorlardı. O kadar çok pizza yiyorlardı ki kokusu bütün odaya siniyordu, birlikte Uno da oynuyorlardı ve sanıldığından çok daha iyi bir oyun olduğu çıkmıştı ortaya. Oğlan henüz pokerden söz etmemişti ama ortaya Days Inn Motel kibritleri koyarak Uno oynuyorlardı.

Dial anneanneyi aramaya çalışmış ama o cevap vermemişti. Oğlan telefonu kendisi de dinlemişti. Sürekli çalıp duruyordu.

Paraları suyunu çekmeye başlayınca Seattle'a gittiler ve Dial oradan bir yığın para aldı, sonra da Avustralya'ya, Sydney'e uçtular. Kadın oğlana yolun uzun olduğunu söyledi. Oğlan sırtın hâlâ yerli yerinde olup olmadığını sordu. Kadın öyle olduğunu söyledi. Öyleyse önemi yoktu. Kadını pokerde yendi. Sonra kadın ona *solitaire*'i öğretti. Kadının sırt çantasında ayrıca bir sürü küçük numara ve bulmaca, parçalarına ayırmayı öğrenmen gereken yüzükler, Jack London'dan bir başka kitap daha vardı ve oğlan Avustralya'ya giderken yol boyu mutluydu. Ana babası kurtarmıştı onu, tıpkı Cameron'ın önceden bildiği gibi.

Sydney'in büyük bir şehir olduğu çıktı ortaya, onlar da Brisbane'e giden bir otobüse bindi. Oğlan bundan sıkıldı, ikisi de sıkıldı. Brisbane sahiden sıcaktı. Dial hipiler için ıvır zıvır satan bir dükkân arıyordu, oğlan bunun babasıyla ilgili olduğunu varsaymıştı ama olup olacağı şişman, ayrıksı bir kadınla karşılaşmışlar ve kuzeye giderlerse haritada bile olmayan yerler bulacaklarını öğrenmişlerdi.

İçini uyandır, dışa uyumlan, kendini bul, dedi şişman kız.

Daha sonra Dial, bu hipi zırvasını bir daha asla duymak istemiyorum, dedi. Oğlan Cameron'ın bunu her zaman söylediğinden söz etmedi.

Ancak Cameron, oğlanın Clorox merdivenlerinin ötesindeki bu dünyada otostop yaptığını tahayyül edemezdi: elmacık kemikleri

gibi berelenmiş yabancı gökyüzü, uzaklarda bir yerde bardaktan boşanırcasına yağan yağmur. Otoyolun üzerinde tekinsiz bir sarı ışık parlıyordu ve incecik kızgın bir kil tozu oğlanın ayak parmaklarında kupkuru, artık evsiz barksız kalmış dilinde çamur, *Pinus Radiata** iğnelerinde un gibiydi.

Aşağı yukarı otuz sekiz dereceydi. Yürümeye devam ettiler.

Kuzeye giden iki siyah şerit, güneye giden iki şerit, ortada bir miktar hiç görmediği otlar. Doğuya ve batıya doğru dokuz on metre genişliğinde düzgün biçilmiş hatlar vardı, sonra da sarı yangın yollarıyla dilimlenmiş donuk yeşil monteri çamlarından duvarlar ama ölümcül bir sessizlik. Ne bir keseli sıçan, ne bir yılan, hatta ne de sıçrayan bir leş kargası yaşayabilirdi orada.

Dünyanın neresinde olduğu hakkında zerrece bir fikri yoktu oğlanın. Kendisininki de dahil hemen hiçbir şeyin adını anlamıyordu.

Bütün bu kıtada yalnızca, eğlencelik dolu çantasıyla o iri yüzlü, iri kemikli anneyi tanıyordu. İki uzun adım önden gidiyordu o; upuzun hipi eteği, tişörtü, parmak arası lastik terlikleriyle hızlı mı hızlı yürüyordu. Oğlan onun hakkında gerçekten bildiklerini bir şeker kâğıdına sığdırabilirdi. O bir radikaldi; ama bu zaten yolun ilerisindeki çıkış levhası kadar aşikârdı.

Oğlan levhada yazanı heceledi: Caboolture!?..

Bir kasaba, dedi kadın, önemli değil! Yavaşlamaya niyeti yoktu.

Nasıl bir kasaba?

Oğlanın gür saçları şimdi gizlenmişti, siyaha boyanmış ve ensesinde bronzlaşmamış soluk bir şeridi açıkta bırakan bir çit gibi kesilmişti. Başını ovuşturup gözlerini kısarak levhaya baktı: CABOOLTURE. Aptal beyaz bir tahtanın üstünde aptal siyah harfler, taşra işi çirkin bir şey, diye düşündü.

Nasıl bir kasaba, Dial?

Hadi ama, dedi kadın. Bir Avustralya kasabası.

Başka şeyler sormalıydı. Babam nerede, anneannem nerede; ama kadın bazen daha şimdiden ondan bıkmış gibi görünüyordu.

Geri zekâlılar, diye bağırdı kadın, geçen arabaya. Umarım boğulup gidersiniz. Öyle uzun boyluydu ve bir çiftçi delikanlının uzun

* Monteri çamı. (ç.n.)

adımlarıyla yürürken öyle güzeldi ki! Tam oğlanın tipi, onun eti kemiği, sonsuza kadar.

Kimse bizi buradan almaz, Dial. Hepsi öbür yöne gidiyor.

Teşekkürler, dedi kadın. Dikkat etmemişim. Küçük çocuklara alışkın değildi.

Güneye giden yolda arabalar tampon tamponaydı, sarı farları PANAM* binasının günbatımındaki rengiyle parlıyordu. Öğle sularıydı. Oğlan, uçak yolculuğunun sersemliğiyle kıvrılıp yatacakları bir yer bulmasını diliyordu kadının.

O kasabaya gidebilirdik, dedi oğlan, ya da o anlamda birkaç kelime. Belki bir motel vardır. En sevdiği şey buydu oğlanın, kadın ona kitap okurken yüzünü gıdıklayan saçlarını hissederek yalnızca ona sarılıp sokulmak.

Hiç motel yok, dedi anne.

Bahse girerim vardır, dedi oğlan.

Kadın durup döndü.

Ne var, diye sordu oğlan. Ne?

Kadının saçlarının değişen, birbirine karışan öyle çok tonu vardı ki tam ne renk olduğunu dünyada söyleyemezdin; ama kaşları düz siyahtı ve şimdi olduğu gibi alçalıp gözlerine indiği zaman, korkunç bir cadı oluyordu.

Tamam, dedi kadın, yeter artık!

Bunu bir defa da Port Authority'de yapmıştı. O zaman da oğlanı korkutmuştu.

Tam da o sıralarda, boyası eskilik ve güneşten tozlaşmış 1964 model külüstür bir kaptıkaçtı, Caboolture'ün Brisbane tarafındaki Golden Fleece benzin istasyonunun çıkışında durakladı. Sürücü gaza bir kez sertçe bastı ve yağ mavisi bir duman istasyonun pompa mahalline ağır ağır yayılıp sıska sağrılarını tam gaz giden arabalara dönmüş iki uyuz beygirin durduğu kavruk tarlanın içlerine doğru dağıldı.

Şu yaban sıçanlarına bak Tanrı aşkına, dedi Trevor.

Oğlan Trevor'ı tanımıyordu ama çok geçmeden onunla içli dışlı olacak, sonra da hayli uzun süre öyle kalacaktı ve o adı hep o özel gövdeyle birlikte hatırlayacaktı; kahverengi gergin derisini besleyip

* Pan American Airlines. (ç.n.)

ona balıkyağı gibi sağlıklı bir parlaklık veren parmak kalınlığında bir yağ tabakası kılıfı içinde bir domuzbalığı kadar pürüzsüz, güçlü bir adam. Ezilmiş bir kulağı, asker tıraşı kadar kısa kızıl kahve saçları vardı; marihuana, papaya ve mango kokuyordu. Trevor çıplak olmadığı zaman ki her fırsatta çıplak dolaşırdı, Hintlilerin şalvarı gibi bol pijama altlarından giyerdi ve şimdi kaçak turistlere gülümsediği gibi gülümsediğinde çentikli bir dişi görünürdü.

Caloundra'dan ötede saatte iki yüz kilometre hızında yıkıcı fırtına bekleniyor, dedi sürücü. John the Rabbitoh diyorlardı sürücüye ama şu Fransız kökenli dediklerindendi ve Jean Rabiteau'ydu aslında adı. Nereden geldiğini kimse bilmiyordu; yirmi beş yaşlarında, ölümüne yakışıklı bir adamdı. Çıkık elmacık kemikleri, uzun siyah saçları, kahverengi gözleri; esnek geniş omuzlu, ince belli bir bedeni vardı. Kaba, genizden bir şiveyle konuşuyor, kesilmiş çim, radyatör hortumu ve iki zamanlı yakıt kokuyordu.

Dan! Trevor bir varile benzeyen güçlü gövdesi gibi geniş ve küt parmaklı elleriyle bir tabanca yaptı. Dan! Dan! Çentikli dişini göstererek sürücüleri birer birer vurdu.

Fırtınaya giden yola dönen Rabbitoh, Trevor'ın cinayetleri konusunda sessiz kaldı. Lanetlenmiş ruhlara ve Tanrı'nın gazabına ilişkin kendi düşünceleri vardı. Alçalan gökyüzüne ve onun kirli, bulaşık eteklerini kuşatan nahoş sarı ışığa pürdikkat bakarak direksiyona abandı.

O gelene kadar biz vadiye dönmüş oluruz.

Bu iyi bir tahmindi ama hatalı olduğu ortaya çıkacaktı; çünkü Ford Caboolture sapağını geçerken kuzeye doğru yorgun argın yürüyen anneyle oğlanı gördüler.

Dur diyen Trevor oldu; adamakıllı dik zorlu bir yolun tepesinde kazıklı duvarlardan yapılmış bir barınakta yaşayan, en sık kullandığı söz "çalar saatin, özgürlüğünün anahtarıdır" olan, her sabah 5'te uyanıp polisin baskın yapmayacağı belli olana kadar çalılık arazide saklanan Trevor. Onu arabaya al, dedi, her yerde casuslar ve hainler gören Trevor.

İki yüz metre kadar geçmişlerdi onları ama John durdu.

Geri git!

Gerek yok!

Trevor döndü ve Dial'ın kendisine doğru koştuğunu gördü; sarı saçları yılankavi dalgalar halinde kabarıyordu, memeleri gömleğinin içinde birbiriyle dövüşen köpek yavruları gibiydi.

5

Ford'un içindeki kokuları oğlanın ne adlandırması ne birbirinden ayırması mümkündü; WD-40* ve marihuana, eşyalarını kendileri onaran uçuk insanların kullandığı bir sürü ıvır zıvır, küflü sıcakta karahindiba zincirleri gibi yükselen 1961, 1964, 1967 otomotiv plastiklerinin toz ve molekülleri.

Kenoza Gölü'nde oğlan küflü kâğıtlara, sayfaları sararmış kitaplara, kasım sonlarında çürüyen yapraklara, patikanın öbür yanındaki mandıra ineklerinin kokusuna alışmıştı. John Rabbitoh'un arabasının kırık dökük iskeleti dağılıp çökmüş arka koltuğuna tırmanırken, geldiği yeri sevmeye çalıştı. Babası da belki tam böyle kokabilirdi, yeraltında.

* Pas sökücü bir kimyasal. (ç.n.)

İyi misin bebeğim?

Harika, dedi oğlan.

İlk tombul yağmur damlaları ön cama jöle gibi lap lap çarpıp yayılırken, kadın oğlanı kendine çekip cömert göğsüne bastırdı. Oğlanın şimdilik her şeyi oydu.

Trevor, dedi çentikli dişli yolcu, oğlana bakmadan. Cildi pürüzsüz ve gergindi ama oraya bir drenaj borusunun içinde sürünerek gelmiş gibi sıyrıklarla zedelenmişti.

Dial, dedi anne.

Şimdi Trevor uyuşturucu ikram ediyordu ve oğlan tüm hayatı boyunca kendisini bekleyen kapı aralığından geçtiğinden emindi. Anneannesi, devrimciler tarafından çalınırsa diye kendi kendini yemişti hep. Hiçbir zaman doğrudan konunun öznesiyle konuşmazdı, bu yüzden duvardan dinlemek zorunda kalırdı oğlan; kendi tarihi pencere camına sürtünen, tırmalayan fısıltılara dönüşürdü.

Fırtınanın kenarı, arabayı bir kedi yavrusu gibi ağzına aldı. Sürücü dikiz aynasına baktı. Yolculuk nereye, diye sordu, şimdiden oyun kâğıtlarını dağıtmaya başlayan kadına. Kuzeye, diye cevapladı kadın, bu da oğlanı bunun doğru olamayacağına inandırdı. Çok iyi olan üç çılgın kartı vardı. Kadına kazanacağını söylemek için boğazını keser gibi uçtan uça kaydırdı parmağını.

Yaban sıçanları güneye gidiyor, dedi Trevor.

Ne demek oluyor bu? Atılmış kâğıtları eşleştirdi kadın, kırmızı üstüne kırmızı.

Siklon, dedi Trevor. Noosa Sound'u yine denize sürükleyecek. Dan! Dan! O evler kumda yengeçler gibi yürüyor olacak.

Plaj, diye düşündü oğlan. Şimdiden üç karta düşmüştü. Annenin eli gittikçe ağırlaşıyordu.

Amerikalı mısınız, diye sordu Trevor kadına. Bizim siklon dediğimize siz kasırga dersiniz.

Uno, diye haykırdı oğlan. Muzaffer bir edayla.

Okuyup yazamam ben, diye beyan etti Trevor, kaşlarını çatıp karta bakarak. Ne kadar kuzeye, diye sordu anneye.

Anne oğlanı kucaklayıp kendine çekti, oğlan Trevor'ın sorgulayıcı bakışından gizlendi. Plan yapmayı sevmem, dedi kadın.

Başka bir el dağıtmadı. Onun yerine, fırtınanın içinden geçerlerken oğlana sarılıp başını okşayarak onu sevdiğini fısıldadı.

Oğlan uyandığında araba durmuştu. Bacaklarına yağmur yağıyordu ve anne orada değildi. Üç kapı da açıktı ve rüzgârda zangır zangır titriyordu. Dışarısı karanlıktı, fırtına arabanın içine girip Uno kartlarını havalandırıyor ve pencerelere savurup çarpıyordu.

Dial!

Yalnızdı, yasadışıydı, "kaçaktı" Yağmur bacaklarını iğne iğne acıtıyordu.

Dial!

Kendini koltuğun içine doğru çekti, çıplak bacakları bükülmüş, yumrukları sıkılmıştı. Ağlayamayacak kadar korkmuştu ama anne nihayet döndüğünde ona bağırdı.

Neredeydin?

Şşş, dedi kadın ona uzanarak; ama oğlan onun kemikli soğuk ellerinden uzağa çekti kendini. Kadının arkasında çalılar karanlıkta çarpışıyor, birbirleriyle atışıyordu.

Beni bırakıp gittin!

Yol sular altında!..

Sürücü nerede? Kendi sesini, böyle yüksek perdeden, bir başkasıymış gibi duymak korkuttu onu.

Dial korkmamıştı. Duraladı, gözlerini kıstı ve suları yüzüne damlayan sırılsıklam saçlarını geriye itti.

Geliyor, dedi sakin bir sesle. Hepimiz geliyoruz, tamam mı?

Tamam, dedi oğlan.

Kadın o kocaman, topak topak, haki çantasını karıştırırken oğlan sessizce seyretti, şeker almamaya, çikolata bile olsa almamaya karar verdi.

Şimdi ne olacak, diye sordu ama kadının da bilmediğini; ikram edecek hiçbir şeyi, şekeri bile olmadığını görebiliyordu, yalnızca kocaman mavi bir kazağı vardı, onu da oğlanın bacaklarına sardı.

6

Çok da uzun olmayan bir süre önce Dial, New York'ta Poughkeepsie yakınında keyifli bir odada oturuyordu. Üzerinde siyah kaşmir bir kazakla gri sade bir etek vardı ve yüksek ökçeli Charles Jourdan ayakkabıları, topuğundaki ilk pahalı kabarcığı oluşturmuştu bile. Bu özellikle rahat ve sıcak döşenmiş ofiste, yerde bir Tebriz halısı, karşı duvarda da besbelli Roger Fry tarafından yapılmış bir tablo vardı. Bu odada çalışan İngilizce bölüm başkanının bu kadar değerli bir sanat eserine sahip olması şaşırtıcı olsa bile, ofisin yeri; yani Vassar College'ın giriş kapısındaki evin içinde olması, bunu en sonunda tamamen açıklanabilir kılabilecek bir geçmişe işaret ediyordu. Dial sosyalistti ama bu durumu karşı konulmaz bulacak kadar da züppeydi.

Ekim ortasında bir pazartesi öğle sonrasının ilk saatleriydi. Ücret ve Sosyal Haklar Komitesi de denen Seçme Komitesi'nin ilk tercihi olan Pound uzmanı, burada kalmak yerine Yale'e gidecek kadar ince davranmıştı. Austen profesörüne yağ çekilmiş, huysuzlanan dekan yatıştırılmış ve artık bu sütlü çayın keyfine varmaktan ve belki de bu çelik mavisi Roger Fry'ın aynı anda hem donuk hem erotik görünmeyi başardığı bu Amerikan duvarına nasıl gelmiş olduğunun hikâyesini sorgulayıp gün ışığına çıkarmaktan başka yapacak şey kalmamıştı. Şöminede uykulu bir odun ateşi vardı ve Dial aşağıda uzanan biçilmiş çimlere bakıyordu; şu anda üçü görünen bahçıvanların tüm çabalarına karşın çimlerin üzerine sonbaharın tüvit renkleri dökülmüştü. Dial, kamuya ait bir parkta asla tadamayacağı enfes bir sahip olma duygusu yaşadı.

Öğretim üyelerinin gün boyu gözlemlemiş olduğu üzere, bir Doğu Yakası sonbaharının parlak kırmızıları, yani "kızıl zirve" yalnızca bir hafta sonu ötedeydi. Dial'ın Dorchester'da hiç yaşamadığı bir heyecandı bu; orada otoyol aralarında sararan yapraklar, zehirlenerek ölmeyi çağrıştırır ve incecik paltoların, çocukluk evinin "çalışma odasının" koridorlarında ayak bilekleri hizasında esen üşütücü cereyanların öfkeli hatıralarını tetiklerdi.

Dial'ın ofis arkadaşı, camgöbeği berjer koltuğuna yaslanıp bir kez daha kızıl zirve öngörüsünde bulundu. Patricia Abercrombie elli yaşlarında, tombul, yuvarlak yüzlü, kütük gibi baldırlara sahip ve üst dudağındaki derin dikey çizgilerle uçuk benizli hüzünlü bir çehresi olan bir Chaucer uzmanıydı. Dial'a, bir şeyler eksikmiş, karakterinin bir öğesinin noksanlığı onu bulanık ya da sualtında gösteriyormuş gibi gelirdi. Hatta Dial yaklaşan kızıl zirveyle ilgili sahte bir hayret sergilediyse, bu esas itibarıyla, ancak yeterli ilgi, yeterli iyi niyet gösterisinde bulunabilirse Abercrombie'nin kabuğundan içeri sızıp yaşayan ağaca bir şekilde dokunabileceği umudunu taşıdığı içindi.

Otuz yıldır bir Vassar kızı olan ve göründüğünden çok daha zeki olan Patricia Abercrombie, tüm bu sığ canlılıktan geriye çekti kendini.

En nihayet fincanıyla birlikte soluk kızıl kaşlarını da kaldırırken, sanırım ortak bir arkadaşımız var, dedi.

Öyle mi, dedi bunu imkân dâhilinde görmeyen Dial.

Susan Selkirk, dedi başkan.

Şimdi de, "can damarına" biraz nahoş biçimde basılan Dial olmuştu.

Kimden söz ettiğimi biliyorsun değil mi?

Evet, onunla aynı okuldaydık.

Başkanın gözleri bu sözleri açıkça neyse o olarak, yani bir arkadaşlığı inkâra yönelik korkakça bir teşebbüs olarak kaydetti. Susan oğlumuzun arkadaşıydı, dedi yumuşak bir tonda. Ancak o aslında bizim yetim yavrumuzdu.

Öyle mi?

Sanırım korkunç derecede yalnız, dedi başkan.

Anlıyorum, dedi Dial, kadının sahte duygudaşlığında bir tür budalalık sezerek.

Bu her şeyin öbür tarafı, dedi başkan, onunla göz göze gelerek. Çok kederli ve çok yalnız. Zavallı kız!

Patricia Abercrombie, *New York Times*'ının köşesine bir şey yazmak için uzaklaştı. Dial tamamen uyuşmuş bir halde izledi kadını; tüm seçim sürecini kendi tarihçesinin bu yönünün bilinmediğini ve eğer ortaya çıkmış olsaydı onu anında diskalifiye edeceklerini varsayarak yaşamıştı. Dial bunun ne olacağını biliyordu. İmkânsızdı ama bu Susan'ın telefon numarası olacaktı.

Dünyanın öbür tarafında, o kâğıdı eline alırken duyduğu o korku ve tatminin tuhaf karışımını hatırlayacaktı. Patricia Abercrombie ona *gülümsemişti*. Bu defa Dial onun dudağının üstündeki çizgileri değil, yeşil gözlerindeki parıltıyı fark etti. Hey Tanrım, diye düşündü, sen de kim oluyorsun yahu?

O kâğıt parçası hakkında başka da bir şey söylenmedi ve çok geçmeden Dial, Patricia Abercrombie'yle birlikte o gizli, su toplamış topuğuyla dekanın insafına kalmış olduğu o yerin çimlerinin üzerinde yürüyordu.

Her ne komplo düzenlenmişse, açıkça teyit edilmemişti bu. Vedalaşmalarında fazladan bir el sıkma bile yoktu ve yıllar sonra *Vassar Girls*'ü okuyana kadar da böylesine olağan bir biçimde değip geçtiği o olağandışı kudret hakkında en ufak bir fikri olmayacaktı.

Peki, şimdi ne yapacaksın, diye sordu dekan, Patricia Abercrombie gittikten ve sosyal güvenlik kartı kopyalanıp sağlık planı seçildikten sonra.

Sanırım şehre bir tren var ikide.

O değil, bahar sömestrine kadar demek istedim.

Biliyor musunuz, dedi. O anda gençliğini, güzelliğini, bütün imkânlarını hissedebilecek kadar kibirliydi. Biliyor musunuz, zerrece fikrim yok.

Ne büyük bir lüks, dedi daha önce onu en çok kösteklemiş olan dekan. Ne güzel!

Nihayet o öğle sonrası, Poughkeepsie tren istasyonunda asıl adı Anna Xenos olan Dial, bir zamanlar babasının olan sırt çantasını parasını ödeyip aldı, onu tuvalete taşıdı, ayakkabılarını çıkarıp attı ve aldatıcı cazibesiyle ona hayli sıkıcı görünen kıyafetini değiştirdi. Klozetin üstüne oturup mülakat elbiseleri en altta olacak şekilde çantasını yeniden toparladı. Üstüne bir kaşkorse ve tayt giydi; onu sıcak tutmaktan ziyade, kırmızılı kahverengili yamalardan ve parlak minik pullardan oluşan uzun Nepal elbisesinin tahrişinden korunmak içindi bu.

Mülakata giderken, o yıl Radcliffe kızlarının omuzlarına gelişigüzel asıverdiği Harvard kitap çantalarından biri vardı yanında. Şimdi o çantayı babasının bir zamanlar av tüfeği fişeklerini taşıdığı torbaya koydu ve klozetin üstünde otururken ayaklarına içi kürklü bir çift rahat çizme geçirdi. Su toplamış kabarcığını böyle rahatlattıktan sonra kendini bir eliyle sağlama aldı ve sık sık aksini söylese de aslında hayli çılgın görünmesine aldırmadan saçını çözüp darmadağın kabarttı.

Albany'den gelen tren istasyona girdiği anda Dial da ikinci perondaydı ve biner binmez tam karşısında durmuş bekleyen bir telefon buldu. Eğer öyle olmasaydı Susan Selkirk'ü belki de hiç aramayacaktı. Ancak hayatla, olasılıklarla sarhoş gibiydi ve yerine bile oturmadan telefona uzandı... 215? Philly? Emin değildi. Yirmi beşliklerden altı tanesini yuttu telefon. Rezalet! Bir zamanlar teyzenin tanımış olduğu bir yazara ya da bir rock yıldızına telefon etmek gibi, sırf yapabildiğin için yaptığın, sıradan biri olmadığın için yaptığın bir şey.

Merhaba, Susan! Ben Dial.

Bana numaranızı verin, dedi Susan olmayan biri. Sizi ararız!

Bir numara da vardı orada. O numarayı verdi ve birkaç yirmi beşliğin iade edildiğini görünce de memnun oldu.

Sanki kendisi de bir filmde oyuncuymuş gibi meşhur mücrimi bekledi; başını cama dayamış, elektrik hatlarının sıradışı elbisesinin yansısı üzerinde ciltlenmemiş notalar gibi dans edişini izliyordu. Amerika'nın en çok aranan kadınıyla konuşmak üzereydi. Bugün öğleden sonra, kapanmadan önce MoMA'ya* gidecekti. Arkadaşı Madeleine ile Batı 14. Street'te kalıyordu. Geleceği hakkında bildiği bundan ibaretti. Ne sevgilisi ne annesi ya da babası ne de evi vardı; yalnızca konuşmasının yüzeyini zaman zaman kendine özgü şivesiyle çatlatarak ortaya çıkan Boston vardı. Elektrik hatlarının Hudson boyunca yükselip alçalışını izlerken bu anı hatırla, diye düşündü.

Telefon çaldığında gökyüzünde yansıyan saçlarını gördü.

Alo!

Hey, dedi. O delici, dişi ses, bu "bvains"** değilse neyim!..

Merhaba, dedi Dial, "bvains" lafına hiç gücenmeden. Hatta biraz hoşnut.

Harika, diye haykırdı Susan. Dial onun sesini, o tiz tonunu unutmuştu.

Ne *tasadüf*, dedi Susan. Dinle, tatile gidiyorum ben, anlarsın ya! Sen neredesin diye merak edip duruyordum.

Dial vagonda yürüyen kondüktörleri görebiliyordu. Kondüktörler de onu görebilirdi. Ancak aynı zamanda Susan Selkirk'ün Bronxville Chase Manhattan'ın çatısından çekilip *Boston Globe*'da çıkan fotoğraflarını da görebiliyordu. Elinde tabanca olup olmadığı belirsiz bir şey vardı. DTÖ'nün başına gelen buydu işte. *Demokratik* Toplum için Öğrenciler ha?

İster inan ister inanma, dedi Susan. Tam da anneme senden söz ediyordum, yani az önce.

Annen beni hatırladı mı?

Beni hatırladığından daha iyi hatırlar seni, dedi. Ancak dinle, ben adamıma bir merhaba demek istiyordum.

---

* The Museum of Modern Art; New York'taki Modern Sanat Müzesi. (ç.n.)

** Brains: beyin, zekâ. Boston şivesi. (ç.n.)

Hangi adama?

Senin de adamındı o!

Tren, Croton-on-Hudson'dan fırtına gibi geçerken Dial kızardı, saçını kökünden çekiştirdi, camda gözlerini kendisine diken yüzüne baktı.

Bebek, dedi Susan Selkirk. İnsaf. Oğlumu kastediyorum.

Anlıyorum!..

Yine ara, dedi Susan Selkirk ansızın. Bu gece. Benim için bunu yapabilir misin? Lütfen, lütfen!

Madeleine'le *Baba*'yı görmeye gideceğim.

O lanet olası *Baba*'yı mı seyredeceksin?

Elbette, neden olmasın?

Bir sessizlik oldu, Dial onu doldurmakta acele etmedi.

Elbette, dedi Susan, neden olmasın ha!

Bir sessizlik daha.

Bu iyiliğe ihtiyacım var, dedi Susan sonunda. Kendim değil, Hareket için!

Dial enayinin biriydi. Susan onun bir enayi olduğunu biliyordu. Dial, ağır sırt çantasını kaldırıp vagonda geriye doğru yürürken, inanmakta zorlanarak hem kendine hem devrim bir aile işiymiş gibi hâlâ emirler yağdırabilen Susan Selkirk'e gülüyordu. Hareket için! Lütfen!

Telefon numarasını el çantasına tıkıştırdı ve ruh halinin daha büyük şeylerle, boş zamanın müthiş lüksüyle, güneşli bir sonbahar günüyle ve cam gibi durgun Hudson'la şekillenmesine izin verdi. Eğer Susan Selkirk onu biraz olsun etkilediyse, bu ancak yeni hayatının günbegün yoğunlaşan zenginliğini vurgulama yönünde olmuştu; Vassar, MoMA, Manhattan ve altın sarısı rengi Palisades* üzerine alçalan güneşle Hudson boyunca yaşadığı bu muhteşem yolculuğun çağrıştırdığı tüm olasılıklar.

Tren 125. Street'te yeraltına daldığında Dial, Susan Selkirk'ü unutmuştu. Sonunda ancak o gece çok geç bir saatte, masraflarını hesaplayıp çantasında kalan parayı sayarken, o kâğıt parçasını buldu. Telefon ettiğinde bu Susan'a beslediği derin dostluk duygusuyla de-

* New Jersey'nin kuzeydoğusunda Hudson Nehri'nin batı kıyısı boyunca uzanan sarp kayalık. (ç.n.)

ğildi. Ancak dünya kadar zamanı vardı, böylece onunla Brooklyn'de Clark Street yakınında buluşmak üzere randevulaştı. Susan, âdeti olduğu üzere onu sorgulamak üzere iki yabancı göndermişti; ama Dial bir kez daha bundan yeterince incinmeyecek kadar merak içindeydi.

Daha sonra aklında tek kalan gelenlerin dişleri olacaktı; birinde iri ve uzun, diğerindeyse küçük ve köşeli dişler; ama her iki genç kadının ağızları da kusursuz, düzgün dişlerle doluydu, bu da mutsuz işçi sınıfının bir tür karamsar portresi olan hırpani kılıklarına ters düşen apaçık bir üst sınıf işaretiydi. Mutfak makasıyla kabaca kesilmiş saçları ve yargılayıcı katı tavırlarıyla Dial'a, onlarla birlikte olmak için fazla uzun boylu, fazla güzel, fazla uçarı olduğu duygusunu veriyorlardı.

Çocuğu tanıyorsun, değil mi? Oğlunu yani?

Tanıyordum. Üniversite birdeyken.

Oğlunu görmek istiyor.

Susan mı?

İsim kullanmıyoruz! Tamam mı?

Uzun dişli olan uzun boylu ve sıskaydı. Hırpani küçük kazağı gri kaşmirdendi. Bir sigara yaktı ve ellerini ucuzcu bir dükkândan alınma paltosunun ceplerine sokup çıkararak içti onu.

Tamam, dedi Dial. Ayrıcalıklı dişleri ve pahalı kazağı fark etmesinin ona bir hayrı olmamıştı. Hiçbiri, saygı göstermek üzere yetiştirilmiş olduğu ahlâki otoriteyi baltalamadı. Hiçbir zaman ne Susan'ın ne DTÖ'nün ne de kendi nezdinde yeterince solda olamazdı. Solcu öğrencilerin hayalci olduğunu düşünüyordu; ama Maoistler ona devrimden sonra vurulacağını söylediğinde bunun gerçek olduğuna inanmak istemişti.

Tatile çıkıyor, anladın mı?

Dial, *tatil*'in başka bir şeyin kodu olduğunu anlamıştı; gene de kızın tel tel sarı saçlarına bakıyor ve o makyajsız yüzde, o devrik koyu kaşlarda kendisine insani bir giriş izni verebilecek bir şey arıyordu.

Bu tehlikeli bir iş, dedi kız. Omzunun üstünden sıska sefil bir çınar ağacına, sanki titrek dalları bir yanlışı açığa çıkarabilirmiş gibi bakarak. Anneanne onu almanıza izin verecek!

Bayan Selkirk benim kim olduğumu bilmiyor ki!..

Evet, biliyor. Onunla saat on birde buluşursan, çocuğu öğle sularında da geri götürürsün. Bu kadar. Bütün istediğimiz bu. Sen de kendi ufak rolünü oynamış olacaksın!

Ufak rol, diye düşündü Dial. Seni büyüklük taslayan küçük kahpe! Phoebe Selkirk'ü gerçekten tanıyor musun, diye sordu kısa boyluya. Onunla tanıştın mı?

Dinle, Susan sana yalvarıyor. Yani, *dilenir* gibi, ahbap!

Onun adını söyledin işte, geri zekâlı, diye içinden geçirdi Dial. Hem bütün bu "ahbap" zırvası da nereden çıkıyordu.

Anlıyorum, dedi.

Bu yaşlı hanım sana neden güveniyor biliyor musun? Bilmek istiyor musun? Yoksa alaycı alaycı orada dikilmek mi istiyorsun sadece?

Dial omuz silkti. Ancak elbette bilmek istiyordu.

Post'la* hiç konuşmadın sen!

Bu tamamen doğruydu tabii. Sırf *Post* değil, *News*, *Globe*, hatta *Times*'la da konuşmamıştı. İşte bunun için Selkirk Anneanne'yi arayacaktı; çünkü bu yaşlı hanımefendi en azından Dial'ın özündeki çeliği görmüştü ve Dial, Phoebe Selkirk'ün Yukarı Doğu Yakası kibrine katlanamasa da onun güvenine asla ihanet etmeyecekti. O buydu işte!

Dial, Brooklyn Heights'ta bir on sent attı ve Park Avenue'deki telefon çaldı. Alo, dedi, ben Anna Xenos!

Evet, bunu kaydediyorum.

Selkirkler hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibiydi. Onları bir şekilde tanıyor olması amma şaşırtıcıydı.

Evet! Ben Anna! Merhaba!

Size evimin adresini verdiler mi?

Evinizi biliyorum, Bayan Selkirk. Hatırlarsanız sizin yanınızda çalışmıştım.

Benim yaşıma gelirseniz, herkes sizin yanınızda çalışmış olur!..

Yapmamı istediğiniz şey nedir?

Size anlatmışlardır.

Evet, genel hatlarıyla, dedi Dial. Ah lütfen tepemi attırma, diye geçirdi içinden.

---

* *Washington Post*. (ç.n.)

İyi öyleyse, dedi yaşlı kadın. Lütfen yarın 10.45'te bana gelin. Onu altmış dakika içinde mutlaka geri getirin.

Bu kadar, değil mi? *Mutlaka* ha, diye düşündü.

Bir ücret isteyecek misiniz?

Ah lütfen, ne diyorsunuz, dedi Dial. Sonra telefonu o Püritenlere iade etti. Bunu pekâlâ yapmayabilirdi de. Brooklyn-Queens Ekspresi'nin mucurlu arterinin yukarısında dikilirken, New York'ta yapabileceği tüm o harikulade şeyler dururken zamanını ne demeye böyle ziyan edeceğini merak ediyordu.

Eh, oğlan vardı işin içinde ama o bebeğin kıpır kıpır hayatının ağırlığı 1966 Mayıs'ından Eylül'üne kadar taşıdığını kim hatırlardı; yıllar öncesinin amansız kulak iltihapları, içeriden saldırıya geçen kuvars kırıkları gibi tırtıklı dişler, yüksek ateşler, soğuk banyolar, tüm o karanfil, kaka kokuları; daima kutsal yağlarla henüz ovulmuş bir prens gibi kokması için Johnson & Johnson'la karıştırdığı yasemin yağı... O zamanlar oğlanı sevdiğini düşünmüştü.

Onunla Bloomingdale's'e gideceksin, demişti uzun boylusu, pek de dostça olmayan bir tavırla. Susan'a bir hediye almak istiyor. Onu alırken kendisine eşlik edeceksin. Sonra hediyeyi alıp 6 treniyle Grand Central'a, sonra otobüse, sonra da geçitten yürüyerek Port Authority'ye gideceksin. Susan ikinizi orada karşılayacak.

Aradığım numara Philly'deydi...

Evet! Doğru!

Ben Bostonluyum, Port Authority'yi bilmiyorum.

Sadece yürü, Dial. Tamam mı? Biz seni kolluyor olacağız.

Dial esas itibarıyla, ben bunu Madeleine'e anlatana kadar bekleyin, diye düşünüyordu. Madeleine, babası komünist olan bir Long Island Yahudisiydi. Şu anda göğsünde kabaran berbat duyguları, kaşmir kazağı hor görüşünü, bu bedbaht banka soyguncularının savaşın doğru tarafında olduğuna ilişkin o suçluluk ve kesinliği başka kim anlayabilirdi.

Benim için değilse bile, Hareket için demişti Susan Selkirk.

Bu her defasında on ikiden vururdu onu, kahrolası her defasında.

7

Belvedere'nin lobisinde çok önceki ziyaretinden hatırladığı hiçbir şey yoktu; ne o gösterişli mermer karolardan dama tahtası, ne o heybetli sahte Grek vazo. Altı yıl önce 1966 Mayıs'ında geldiğinde, konuşmasında hâlâ Boston şivesinin kabalığı vardı. Bugünse sadece Selkirk parasının ne denli umut kırıcı kullanımlara akıtılmış olduğunu hatırlıyordu; demode kanepeler ve onlara uyan gül ağacı sehpalar. Doğru, salonun duvarında Kooning'in bir tablosu asılıydı; ama Dial ona bakamayacak kadar tedirgindi. Ev genel olarak bu yüzyılda mobilya tasarımında hiçbir yeni fikrin doğmamış olduğu izlenimini veriyordu.

Kapıcıdan asansörcüye doğru yürürken, kocaman sırt çantası ve

uzun adımlarıyla, orada bulunmaya tam anlamıyla hakkı olup olmadığını kendi kendiyle tartışıyordu.

Asansörcü, babasının Demokrat Partili koyu gözlerini düşündüren gözlerle memelerine baktı.

*Efharisto** dedi Dial.

Bir şey değil, dedi adam, yer değiştirip dikkatini ışıklara çevirerek.

Asansör dairenin içine açıldığında, yanık kızarmış ekmeğin aykırı kokusunu alınca hatırladı. Çok ufak, çok sıradan olan mutfak, koridorun solunda kısmen görünüyordu. Park Avenue göğü tam karşıdaydı ve güneş günün o saatinde öyle parlaktı ki çevresini kuşatan ışık halesiyle bir sabah vakti çayırda ürkmüş bir tilki gibi duran o küçük yaratığı seçebilmesi biraz zaman aldı.

Merhaba, dedi kadın. Sen misin?

Oğlanın birdenbire kendisine atılmasıyla müthiş bir şaşkınlık yaşadı, altı yıllık kesintisiz büyüme karşısında hazırlıksız yakalanmıştı; çocuğun gücü, göğsünün genişliği, kemiklerinin ağırlığı, o yoğun, yoksun, gizli hayatıyla soluksuz kaldı.

Beni hatırlamana imkân yok, diye haykırdı, keyifle sırt çantasından sıyrılarak.

Oğlan yanıt vermedi, yalnızca küçük, eğlenceli bir hayvan gibi, çenesini bacağına sürterek kucakladı onu.

Phoebe Selkirk belki de baştan beri oradaydı ama Dial'ın onu fark etmesi biraz zaman aldı.

Misafir, hayranından ayrılmak için başarısız bir girişimde bulundu.

Eh, diye elini uzattı yaşlı kadın, görünüşe bakılırsa bir kez daha işe uygun kişiyi bulduk.

Yaşlanmıştı, Dial onun elini kavrarken iskeletini hissedebildiğini hayal ederek onu birdenbire bıraktı ve gereğinden fazla bir hevesle gülümsedi.

Phoebe Selkirk'ün özgüveni azalmış gibiydi; ama çıkık elmacık kemikleri, ensede yükselip aşırı kararlı çenesine doğru uzayan ve yüzeysel basitlikte bir kesimi rahatça taşıyan çelik grisi gür saçlarıyla kuşkusuz hâlâ güzel görünüyordu.

* Yunanca'da, "Teşekkür ederim!" (ç.n.)

Haydi, dedi. Bu tek komutla oğlan kollarını çözdü ve Dial'a dönüp bakmadan koridordan aşağı koştu.

Dial kendini, geldiğine ne kadar memnun olduğunu söylerken buldu ve biraz da şaşırarak tamamen samimi olduğunu fark etti.

Oğlan kitaplığın arkasından tekrar göründü. Mavi olan mı? Dial'a gülümsedi.

Fermuarlısı, dedi büyükannesi. O işte!

Oğlan yine gözden kaybolduğunda, yaşlı kadın kitaplıktan çıkardığı kahverengi bir kâğıt torbayı sertçe Dial'a uzattı.

Şunu al, diye emretti Bayan Selkirk, çabuk!

Dial, torbanın içinde kitaplar, bir kart oyunu, çikolatalar gördü.

Çabuk, al şunu!

Dial duraksayınca Bayan Selkirk misafirin sırt çantasının önünde diz çöküp tokasını açtı.

Geç kalır o, dedi her şeyi içeri atarak. Hiç zamanında gelmezdi. Çocuğu oyalamak gerekecek.

Dial tek kaşını kaldırdı.

Evet, diye kınamayı gördüğünü teyit etti yaşlı kadın. Ben bir zorbayım!

Bu iyi mi, diye seslendi oğlan.

Cambridge mavisi kazak, oğlanın kadifemsi gri gözlerinin ince aralıklarında akseden bir mavi çıkardı ortaya.

Ne güzel saçların var, dedi Dial, sonra da bu kadar sevecen bir şey söylediği için kendini aptal hissetti.

Ancak oğlan, dokunmaya davet edercesine çenesini ona doğru kaldırdı.

Anneanne tam anlamıyla gülümsemedi ama dudakları hafifçe titrer gibi oldu ve güneş yanığı parmaklarını kendi saçlarının arasından öylesine tarar gibi geçirdi. Senin saçlarını almış oğlan, diye düşündü Dial. İyi genler. Mavi kazak da benzer biçimde ayrıcalıklıydı; örgüsünün içinde nice dönümünün anısıyla Yeni Zelanda'nın yoğun, yağlımsı dokuları.

Gidelim mi artık, dedi Bayan Selkirk neşeyle, elini oğlana doğru uzatıp aynı anda Dial'ın dirseğine hafifçe dokunarak. Bu hareketinde ve diğer küçük davranışlarda, Phoebe Selkirk Dial'a karşı iyi niyetli

görünüyordu; ancak asansörde, lobide, kadının bir şekilde acı çektiğini görmemek imkânsızdı. Oğlanın omzuna, başına dokunuşunda, kazağının kollarını bileklerinden yukarı kıvırışında bir keder vardı.

Bu "oyun randevusu" dedi gözlerini devirerek, on ikiden bire kadar sürecek.

Evet, biliyorum!

O geç kalacaktır, telaşlanma!

On iki dediler.

İnan bana, geç kalacaktır. İkiye kadar dönün yeter. Hatta iki buçuk, o da iyi. Keşke buraya gelseydi. Gelebilirdi. Hiçbir şey olmazdı. Bunu söyle ona. Çabuk, bu yeşil ışıklar bir saniye sürer!

Dial, kadına sempati göstermek istediğini hissederek şaşırdı; ama bunu dışa vurmayacak kadar incelikten yoksun hissetti kendini, zarif bir şeyin yanında kaba, çamurdan bir bebek gibi, fazlasıyla hantal.

Eve gelebilirdi, diye devam etti Bayan Selkirk, Park Avenue'den karşıya hızla koşmaktan biraz soluk soluğaydı. Buranın çalışanları onu ele vermektense ölürlerdi. Onu hayatı boyunca tanıyorlardı.

Bu oldukça gözü kara bir fikirdi ama Dial doğrudan yorum yapmadı. O sizin kızınız, dedi, bunun hemen her anlama çekilebileceğinden hoşnut.

Heyhat, öyle, dedi Bayan Selkirk. Babasının da kızı!

Lexington'da yaşlı kadın oğlana ilk kez Jay diye seslendi. Dial'ın bununla bir sorunu yoktu. Hatta tümüyle taraftardı buna. Che'nin gülünç bir ad olduğunu düşünmüştü hep; o sözde Hareket'te yanlış olan her şeyin göstergesi gibiydi. Başkan Mao'nun resimlerini taşıyarak dolaşırsan zaten kimseyle anlaşamayacaksın demektir. Ancak doğru işitip işitmediğinden emin değildi. Bir dahaki sefer Che gibi duydu ve Bloomingdale's'de oğlanın adı hakkındaki soruyu sorduğunda bunu tamamen masumca yapmıştı. Tetiklediği dikenler böyleydi işte. Sanki zehirli bir denizanasına kazara değip geçmişti.

Dial artık meteliksiz bir burslu kız değildi. Bu pisliğe katlanmak zorunda değildi. O bir Vassar doçentiydi, bu kocakarı bunu ne bilebilir ne sormayı düşünürdü. Anna Xenos'un kendi öfke sorunları vardı ve hayatında herhalde daha fazla işkenceye ihtiyacı olmayan bu güzelim küçük oğlan olmasaydı, o anda çekip gitmekten zevk duya-

bilirdi. Geri zekâlı kadın Chanel alırken, Dial oğlana acıyarak baktı. Kaygılı eliyle büyükannesinin kolunu okşayışını gözledi. Dial daha çarpık ya da kasıtlı bir alışveriş tasavvur etmekte zorlanıyordu; çocuğuna Che, ebeveynlerine sınıf düşmanları adını veren bir kadın için Chanel!

Kadın, elinde tuttuğu hediye paketiyle dosdoğru Dial'ın gözlerinin içine baktı. Bir an bocaladı, hediyesine baktı, belki de ne yaptığını görmüştü. Sonra onu sert bir hareketle haberciye uzattı.

Ona Bloomingdale's'de Che dememi istiyorsun?

Bu kadın kederinden çıldırmış, diye düşündü Dial.

Kapıda, kolunun aniden yakalandığını hissetti.

Haydi, gidin, diye tısladı Phoebe Selkirk, gidin artık! Eğer ona bir şey olursa seni öldürürüm!

Böylece Dial oğlanın elini tutup koşmaya başladı, delice kahkahalar atıyordu. Tanrım, diye düşünüyordu, sırt çantası jomurgasına çarparken. Tanrım, insanın Susan Selkirk gibi bir kızı olması nasıl bir şeydi, sahip olduğun her şeyi yakıp yıkacak bir evlat, her şeyi, tabii bu arada o kusursuz küçük oğlan bacaklarıyla, bileklerine düşen çorapları, berelenmiş dizleriyle, merinos yününden pahalı kazağıyla, yüzüyle, babasının yüzüyle, o kusursuz küçük oğlanı da, aman Tanrım...

Çocuk ona hayran hayran bakıyordu, kaçamak bakışlar, gülümsemeler. Sevilmenin ne muhteşem bir şey olduğunu düşündü, o hiç kimsenin sevmediği Dial. Minik nemli eli kendi avcunda eriyen bu küçük oğlanı tümüyle emip içine aldığını hissetti.

Times Square'den Port Authority'ye giden geçitte soluk soluğa yürürken; uçuk bir yoldaş, uzun lüleleri, denim ceketinde rozetlerle gülümseyerek onlara doğru geldi. Dial'ı selamlamak için elini kaldırdı.

Bir berduş muydu o, diye sordu oğlan.

Adamın eli onunkine çarparken Dial kâğıt parçasını hissetti. Amma da gülünçtü bu.

İİ miydi, diye sordu oğlan.

Şuna bakın hele, dedi kadın. İİ ha!

Sen ünlüsün. Hakkında her şeyi biliyorum.

Hayır, hayır, hiç de değil! Sanırım beni tamamen unuttun...

Küçük yaratığa baktı. Sevgili papağan! İl hakkında ne bilebilirdi ki: kaşmir kazaklı kahrolası Maoistler, bağıran erkekler, otuz saniyelik orgazm.

Elindeki kâğıdı açtı.

O ne, Dial?

Talimatlar bebeğim!

Ne için?

Kadın onun yukarı kalkmış hevesli yüzüne baktı, şimdi olacaklar hakkında zerrece fikri olmadığını fark etti. Kimse ona bir şey söylememişti. Oraya buraya atılıp sürüklenen, hâkimlerce çalınan, büyükannelere verilen, kendisinin elini tutan kahrolası çocuklarıyla bu insanlar... Çocuğun eğitimini başlatmak ona düşmezdi. Kendisine söyleneni yaptı, 10 numaralı kapıyı buldu. Bir kuyruk oluşmaya başlamıştı, Dial koyu renkli camdan bir otobüsü görebiliyordu, şoför buruşuk bir alüminyum folyodan bir şeyler yiyordu.

Otobüs ne zaman gelir, diye sordu belli birini muhatap almadan.

Otobüsten motobüsten haberim yok benim! Yüzü kırışıklıklarla kesik kesik bir siyahi adamdı bu. Yetmiş yaşlarında olmalıydı, trompetin markası dudaklarında bariz bir iz bırakmıştı.

Nereye gidiyoruz, Dial?

Bu otobüs *Philly'ye* gidiyor, ufaklık!

Dial işlek koridorun karşı tarafına çekildi ve orada oğlanla birlikte çömelip hareket halindeki bacak ormanının içinden 9, 10, 11 numaralı kapıları izlediler. 10 numaradaki kuyruk uzuyordu. Öngörüldüğü gibi, bekliyordu. Oğlana çikolatayı vermek istedi ama orada daha ne kadar kalacaklarını kim bilebilirdi. Oğlan da ufak bedenini onun uyluğuna yaslamış, halinden gayet hoşnut görünüyordu.

Ne beklediğimiz hakkında bir fikrin var mı?

Oğlan başını eğip pabuçlarına baktı. Çok ilginç, dedi.

Kuyruğun sonunda bir London Fog pardösü içindeki öne eğik omuzları gördüğünde, Dial hâlâ gülümsüyordu. Howard Street'inde göreceğiniz cinsten bir pardösüydü bu, kaldırımın üzerinde elektrik kablolarının ve ayakkabıların yanında katlanmış durumda.

Sen burada kal, dedi oğlana.

Devrimin çirkin kız kardeşi onu bekliyordu, Dial oraya vardığında atarcasına bir zarf uzattı ona.

İşte!

Dial zarfı alırken oğlanın elinin elbisesini çekiştirdiğini hissetti. Koridorun öbür tarafında sırt çantası duruyordu; cüzdanı, Vassar mektubu, her şey onun içindeydi. Oğlanı omzundan yakaladı, Burada kal, dedi hiddetle. Kımıldama! Döndüğünde, çirkin kız kardeş gitmiş ve oğlan ona kırılmıştı.

Jay, dedi kalbi çarparak, çantayı bırakmamalısın! Her şeyim onun içinde.

Canımı acıttın, dedi oğlan.

Lanet olsun, diye düşündü Dial.

Philadelphia'ya gidiş dönüş iki bilete bakıyordu.

Kes sesini Jay, dedi.

Bana Jay dedin, diye bağırdı oğlan.

Kes sesini! Sakın konuşma şimdi!

Kes sesini diyemezsin!

Kadın şu kahrolası Philadelphia'ya gitmeyecekti işte!..

Gel buraya! Oğlanı bilet kuyruğundan çekip kalabalığın dışına dar bir geçide sürükledi. Çok pis bir koku vardı. Sanki burada biri yaşıyormuş gibi kokuyordu.

Çocuk uslu durmuyordu. Kadın biletleri okumaya çalışıyordu. Öyle gerilmişti ki neredeyse silik bir kurşun kalemden çıkma el yazısını gözden kaçıracaktı. *Plan değişti. Bayan Selkirk Ph'ye gidip bu akşam dönmeni bekliyor. Masrafların karşılanacak.* Bir de Philadelphia telefon numarası vardı.

Yani Philly'ye gitmek durumundaydı. Bak şu işe. Hepsinin canı cehenneme. Zengin takımı. Bu gece Madeleine'le yemek yiyecekti o.

Yolcular biniyordu. Dial biletleri tekrar kontrol etti. Aşağı yukarı gece yarısına kadar Port Authority'ye dönmeyeceklerdi. Çocuğuna böyle mi davranıyorsun, seni şımarık zengin karı.

Bebek gibi davranamazsın, dedi oğlana, ciddi olduğunu görebilmesi için önünde çömelerek. Kocaman bir çocuksun artık.

Daha yedi yaşındayım, dedi oğlan. Dudağı titriyordu. Kes sesini diyemezsin!

Tamam! Affedersin!
Dememen gerekir çünkü!..
Tamam! Haklısın! Uzattığı elini tuttu oğlan.
Bana Che diyecek misin, diye sordu ayağa kalkan kadına.
Tabii! Che. Anlaştık. Ancak oğlan hâlâ duraksıyordu.
Ne var?
Sana anne diyebilir miyim?

8

Avustralya'da bir ağaç devrildi. Hipi araba onun dallarının arasına, bir ayakkabıya zorla sokulan bir tuğla gibi girdi. Dallar lastiklerin altında çatırdayarak kırılıyor, parçalanmış kemikler ya da büyük çiviler gibi sıçrayarak arabanın zemininde duran çıplak ayakların altını sıyırıp geçiyordu.

Dur, diye haykırdı anne.

Oğlan ön koltuğu kavrayıp sürücünün acımış tereyağı kokan omzunun üstünden dikkatle etrafa baktı. Yapraklar araba yıkama yerinde olduğu gibi ön camın üstünde fırıl fırıl dönüyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Sonra ani bir sarsıntı. Oğlan koltuğa çarptı ve kanın tadını hissetti. Heybetli bir dal gördü, kavisli, beyazdı; yapraklardan oluşan bir eteğin içinden görünen kemikler gibi.

Uçan payanda, dedi Rabbitoh; yani uzun siyah saçlı olan.

Anne kaygıdan felce uğramış bir halde oğlana abanıp kalmıştı. Oğlan, tepelerinde iskeleye bağlanmış bir tekne gibi inildeyerek üzerlerine yüklenen ağacın ağırlığını hissedebiliyordu. Hava, gırtlağının içinde ara ara daha berrak ve sert vuruşlarla kükreyip duruyordu. Oğlan eve gitmek istiyordu.

Trevor marihuanalı bir sigara yaktı ve alevi uzunluğunun yarısına kadar çıkarken, koltuğunda arkaya dönüp sigarayı anneye ikram ettiğini gördü oğlan; ama kadın kollarını göğsünden çözüp eliyle vurdu sigaraya. Bunu yapmamalıydı.

Kafayı buluyorsun!

Kadın kıvılcımlar fışkıran elini koltuğa vurdu. Bir an sonraysa, sanki oğlan da ateş almış gibi onun elini tutup ovdu. Dikkatli olmalıydı.

Trevor bozulan marihuanasını sessizce düzeltti. Oğlan adamın kızgın olup olmadığını anlayamadı. Tek söz söylemiyor ama sonbaharda geyik eti satan Jed Schitcher gibi mırıl mırıl bir ses çıkarıyordu. Jed Schitcher'ın adı anneannesinin dondurucusundaki paketlerin üstünde yazılıydı; ama oğlan şimdi Jed'in deri yüzme bıçağını düşünüyordu, adamın ağzından soluk alıp verişini, daha önce gözlerin hiç değmediği o buhar tüten mavimsi beyaz karnı.

Burada bir çocuk var, dedi anne.

Merhaba çocuk, dedi Trevor. Yabani hipilerle birliktesin. Bu nasıl bir duygu, çocuk? Dumanı içinde tuttukça sesi tizleşiyordu.

Oğlan kendisine sataşılmasından hoşlanmıyordu.

Arabanın tepesine bir dal düştü ve kadın tiz bir çığlık attı.

Bir numaralı kural, dedi Trevor, arabaya asla BA'ları alma!

Oğlan BA'nın ne demek olduğunu bilmiyordu, annesine ya da kendisine söylenen kaba bir şey olmalıydı.

Bekâr Anne demek istiyorsun, değil mi, diye sordu Dial.

Trevor dişlerini karıştırıyordu.

Bizi bir barınağa götür yeter, tamam mı?

Bu bir barınak işte, dedi Trevor. Bundan iyi barınak mı olur!?

Lütfen, dedi anne. Sana ayak bağı olduğumuzu biliyorum. Özür dilerim!

Sanırım bizi kasabaya götürmeniz gerekiyor, dedi oğlan.

Bu, arabada kocaman sessiz bir boşluk yarattı. Oğlan, kalbi kulaklarında gümbürdeyerek bekledi. Sonra motor çalıştı ve Dial oğlanın elini var gücüyle sıktı. Araba yeri kazırcasına geri gidip yola çıktı. Çok geçmeden zifiri bir karanlıktan başka hiçbir şeyin yaşamadığı Yandina kasabasına varmışlardı. Her yerde yapraklar ve dallar vardı; sanki caddenin derisi yüzülmüştü, erimiş kalay gibi dalgalanıyordu.

Burada barınak yok, bebeğim, dedi Trevor.

Ancak sonra parlak bir ışığın yandığını gördüler.

Buyurun, dedi Trevor. Kahrolası Beytüllahim'in yıldızı!

Rabbitoh sarı farları Yandina Karavan Parkı'na soktu. Çocuğunu öldürmek istiyorsan, hodri meydan!

Biz iyiyiz, dedi oğlan. Çok teşekkür ederiz!

Annenin duraksadığını hissetti. Sonra onun ön camdan neler gördüğünü anladı; çıplak bacaklı, siyah trençkotlu bir nine ve dede zangırdayan treylerlerini tuvalet blokuna bağlayan yoksul insanlar. Büyükbabanın varisleri vardı. Bir de uzun, mavi, naylon bir ipi; fırtınanın içinden ıslak bir parıltıyla geçen ağırlıksız bir ip.

Bir tabaka sarı kâğıt ön cama tokat gibi çarptı ve ayrıldığında, bir adam daha çıktı ortaya: kırmızı bir surat, yüz on voltluk mavi gözler, gecenin içine yayılıp yükselen uzun beyaz saçlar.

Anne camını indirdi, fırtına bir erkek kedi gibi hışımla içeri dalıp arka koltuğu istila ederken ön camın içine de su püskürttü.

Topunuz için beş dolar, diye bağırdı adam. Herkese yer var. Güzel temiz bir Globe Trotter'ım* var.

Oğlan Uno kartlarını toparlamaya başladı ama daha bitirmeden anne onu dışarıya sürükledi. Al, dedi adama, işte beş dolar.

Trevor ve Rabbitoh bir anda geri vitese alıp otoyola dönerek ödlekler gibi kaçtı, fırlayan çakıllar adamın çıplak bacaklarını acımasızca iğneledi. Oğlan ve annesi, briketlerin üstünde titreyen bir treyler eve doğru koştu.

Sonra jeneratör bozulmuştu; öyle hatırlayacaktı oğlan, sadece bir adamın hafızasının içinde yaşadığı zaman.

* Çelik karavan. (y.h.n.)

Doğu 76. Street'te hipnoz altında, tekinsiz gözlü mal sahibini bir kez daha, on iki bin metrede uçan jetler gibi kükreyen iki lüks lambasını yakarken görecekti. O anda tanınmıştı, emindi bundan; adam da dik dik bakmıştı ona. Yıllar sonra anlamıştı; yakalanmak istemişti. Hipnozdan sonra Carlyle'da Armagnac içerken garson kızla hafiften flört etmişti. Yüzünüz yabancı gelmiyor, demişti kız.

Bir dakika sonra ikisi de çentikli metalin altındaki merdivenden çıktı ve anne, sallanan yatakta onu göğsüne bastırdı.

Burası daha iyi, Dial, dedi oğlan. Her şey yolunda!

Seninle gurur duyuyorum, dedi Dial. Bizim adımıza açıkça konuştun.

Oğlanın her zamanki uyku düşünceleri, annesinin onu kurtarmaya gelmesiydi. Şimdi ona sahipti, güvendeydi, fırtınanın kabaran göğsünün içindeydi; uykuya daldı, tekrar dışarı atıldığında saatler geçmişti ve o yeryüzüne düşüyordu.

9

Gece boyunca treyler öyle beklenmedik, zorlu darbelerle sarsıldı ki âdeta öldürecekti bu şey onları. Dial'ın oğlana sarılıp onun uykusunun genizden gelen fısıltılarını dinlemek dışında yapabileceği bir şey yoktu; bu sarılışı bozmamak için gösterdiği dehşetli gayret yüzünden bacakları ağrıyordu.

Ara ara daha sakin fasılalar da oluyordu ama şiddetin her dönüşü daha da sarhoş gibiydi. Treyler kalkıp kalkıp oturmaya başladı ve çok geçmeden velvele öyle arttı ki fiziksel dünya tüm uyumunu yitirdi ve Dial kendini bir hayalet trenin dingillerine yapışmış buldu. Ne bırakabiliyor ne durdurabiliyordu onu. Yatakta kaskatı yatıyor, oğlana durmadan bir şeyler fısıldıyordu: dualar, düşünceler, dilekler,

onun uyuyan beynine güzel ipliklere benzeyen kurtçuklar misali yol bulacağını umduğu şeyler.

Ay yoktu, Dial'ın görebildiği bir şimşek ışığı yoktu. Yuvarlandığında, uyuyan çocuğa sarılmış bedeni simsiyah bir mürekkep denizine düştü.

Başı çatlıyordu. Yıldızlar uçuşuyordu gözünün önünde. Karikatürlerdeki gibi, diye düşündü.

Bir şey yok, bebeğim, bir şey yok canım! Kendini kaybetmemişti ama belkemiğiyle tavanı hissedebiliyordu; treyler toprakta ilerlerken tavan taşları ezerek yerde kayıyor ve kadın, saplanan bir bıçak, gecenin içinde öldürücü bir alete dönüşen bir çapa türünden bir dehşet beklentisi içinde kaskatı kesilmiş yatıyordu.

Bebeğim! Che!

Oğlan yanıt vermeyince, öldü, diye düşündü.

Ne oldu anne?

Şşş, dedi kadın, bu bir başka korkunun içinde bile o kelimenin dehşetini hissederek. Sus! Sadece fırtına!

İyi miyiz?

Sus, diye buyurdu kadın.

Sonra anlamı olmayan bir ses geldi, kanatları duvarlara çarpan Meksika işi dev bir teneke karga gibi. Kadın düşünüyordu: Annesinin kim olduğunun ne önemi var?.. Zaten parçalanıyoruz!

İyiyiz, bebeğim, birazdan bitecek.

Sonra oğlanın sesi çıkmadı.

Che?

Uyumuştu.

Battaniyeleri de kendileriyle birlikte yere düşmüştü, kadın oğlanı sıkıca sarıp sarmaladı, yaşadığından emin olmak için kulağını onun ağzına yaklaştırdı. Nabzını saymaya çalıştı ama oğlan huylanarak kolunu çekip kurtardı, sonra burnu aşağıda, poposu havada uyuyakaldı.

Belli ki komadaydı; kasıtsız adam öldürme, diye düşündü Dial. Çılgınca kalkıp iniyor, hırpalanıyorlardı, tekerlekler havadaydı, yumuşak karın gökyüzüne sunulmuştu. Nihayet öyle bir an geldi ki sallantı artık çalkantılı suda fazlaca sıkı bağlanmış bir sandalda

olduğundan çok daha kötü değildi. Kadının uykusu beyaz, keskin bir şeyle bölündü, bir ışın kılıcı dosdoğru gözkapaklarını yalayıp geçti. Gözlerini açtığında tüylü kadifemsi şekilleri, sonra da şimşeği gördü. Şimşek değildi. Oksi-asetilen diye düşündü. Bir kurtarma ekibi. Kendini dikkatle oğlandan çözüp onu ardına kadar açılmış kolları, menekşemsi kahverengiye dönmüş dudaklarıyla öylece bıraktı.

Tavanda otururken kapının üst yarısından, yağmurun içine doğru yükselen, patlayan kıvılcım sağanaklarının arasından, bir minibüsün üzerinde bir yılan gibi dans eden elektrik kablosunu görebiliyordu. Çöp torbaları giymiş siluetler çılgın makinenin önünde dururken su dalga dalga ayaklarına çarpıyor, elektrikli solucanlar nehrin erimiş plastik gibi görünen kalbinde kıvranıyordu.

Dial sırt çantasını buldu, sonra onun tam bir sızıntının altında olduğunu gördü. Ne olmuş yani, diye düşündü. İkisi de hayattaydı. Eşarbından sular damlıyordu ama plastik kaplarında duran pasaportlarına bir şey olmamıştı. En dipte birkaç kâğıt, sırılsıklam olmuş tren tarifeleri ve Vassar'a yol tarifiyle bir de atama mektubunu buldu. Önemsizdi. Kolayca bir tane daha alabilirdi; ama gidip gelen loşlukta bağdaş kurup oturdu ve zarfın dört ucunu dikkatle soyup açarak mektubun kendisini açığa çıkardı, sırılsıklam ve savunmasız ama şükür ki tek parça halindeydi. Hiçbir anlamı yoktu; ama onu iki eliyle, gizli özünü patlatmaktan korkar gibi tuttu. Onu özenle, şimdi zemin olan alüminyum tavana dümdüz yaydı. Sonra sırılsıklam eşarbıyla onu yassıltıp düzlemeye başladı ve son su kabarcığını da sıkıp çıkartırken kâğıt yırtılıp iki parçaya bölündü. Lanet olsun! Kâğıdı avcunun içinde top gibi yapıp sularını kucağına akıtarak iyice sıktı. Lanet olsun lanet olsun lanet olsun lanet olsun! O lanet olası profesör vermişti ona Susan'ın numarasını; ama kimse onu zorla aratmamıştı. Selkirklerden hoşlanmazdı bile. Vassar onu geri almalıydı; hepsine lanet olsun, ona da lanet olsun! Ağladığını bile bilmiyordu. Ancak o biliyordu, oğlan!

İyi misin, diye fısıldadı.

Başka çaresi yoktu. İyi olması gerekiyordu. Yatağa dönüp ona sarıldı.

Ağlıyor musun, Dial?
İyiyim, bebeğim! Fazla uyumadım, hepsi bu...
Neden ağlıyorsun?
Bir şey yok, bebeğim! Uzun zaman önce olmuş bir şey...

10

Uzun zaman önce olmuş olan, onun katıksız bir aptal olmasıydı. Bu, uzun zaman önce ve çok yakınlardaydı. İnsanlara inanırdı, hep inanmıştı; örneğin biletin üstündeki el yazısına. *Plan değişti. Bayan Selkirk bu gece dönmenizi bekliyor!* En kötüsü, el yazısı çok dik başlı, çok sıkıcı ve hayal gücünden yoksun olduğu için ona inanmasıydı. Öyle bir züppeydi ki yalanı görememişti. Böylece onların emellerine alet olmuş, çocuğu çalmak için kendini kullandırmıştı.

Tatlı bir oğlandı bu, pek çok bakımdan; ama ona ait değildi. Sonuçta bu da kesinlikle onun hayatı değildi.

Philly Greyhound terminali pis bir yerdi ve oğlanı bekleme salonunda cidden gönülsüzce bırakmıştı. Telefon hemen kapının dışın-

da, tuvaletlerin yanında, pizzacının arka kapısının bitişiğindeydi. Oyuna geldiğini henüz bilmiyordu. Aynı anda hem iyi bir kız hem bir züppe olmakla meşguldü hâlâ. Biletinin üstünde yazan Philadelphia numarasına telefon etmişti. Hat meşguldü. Jeton iade edilirken, pizza salonundan tedirgin sarı saçları ve şiş gözleriyle uyuşturucu bağımlısı bembeyaz bir kadın çıkıp geldi. Bir an gözleri birbirine kilitlendi, sonra Dial başını çevirdi.

İşte buyurun, tatlım!

Kadın bir dizi inciyi kaldırmış gösteriyordu. Tırnaklarından biri eksikti. Bana bir teklif yap, bebeğim! Sana iyi bir fiyat vereceğim.

Numara meşguldü. Başını incilere doğru hayır anlamında salladı. Kadının bacağında lastik ayakkabısından dizine kadar uzanan kırmızı bir çizgi vardı. Dial cüzdanına eğilip dört yirmi beşlik çıkardı ve yanlış anlaşıldığını fark etti.

Yirmi beşlikleri atıp Park Avenue'deki telefonun çalışını dinledi. Kadın hemen arkasındaydı. Bayat ekmek ve antiseptik kokusunu alabiliyordu.

Telefon açıldı.

Alo!

Buz parçalarının şıngırdamasına benzer bir gürültü vardı. Alo! Bir erkekti bu. Arka planda müdahale eden bir kadın vardı.

Kim arıyor, diye sordu adam, muhtemelen itaatkâr bir tavırla. Dial, üç martinili bir yemeğin akşam karanlığında Park Avenue'den gelen sesini duydu.

Anna Xenos.

Anna Zeno, dedi adam. Geri zekâlı, diye düşündü Dial, adam eliyle ahizeyi örterken.

Ayak sürüyerek yürümeye benzer bir ses vardı, sonra hızlı, yırtıcı bir sövgü. Dial, incili kadının tuvaletin kapısına çekilip kolyeyi bir gazeteye sarıyor gibi göründüğünü fark edip rahatladı.

Neredesiniz? Phoebe Selkirk'ün sesi kulağında patladı.

Philadelphia'da tabii!..

Uzun bir sessizlik oldu.

Oğlum yanında mı?

Tabii!

Yine uzun bir sessizlik. Kadın tekrar konuştuğunda sesi bir başka perdeye kaymıştı. Ne istiyorsun, diye soruyordu Bayan Selkirk.

Ne mi istiyorum, dedi Dial. Bana bir bilet ve bir telefon numarası verdiler, demeliydi. Numara cevap vermiyor. Ne yapmalıyım? Ancak o sırada çok garip hasta bir kadının, gözlerini ondan ayırmadan, naylon ceketi hışırtıyla duvara sürtünerek sıvışıp gitmesini izliyordu.

Ne istiyorsun? Tanrı cezanı versin!

Bayan Selkirk, benimle böyle konuşmayın! Artık sizin hizmetçiniz değilim.

New York'tan ayrılmayacaktın. Onu buraya geri getirecektin. Neredesiniz? Çabuk söyle!

Bana verilen numarayı çevirmeye çalışıyorum. Yapmaya çalıştığım şey bu işte! Bana musallat olan bir uyuşturucu bağımlısı var, torununuz da kendi başına oturuyor, tamam mı? İşte buradayım. Şimdi *siz* söyleyin bana, ne yapmam gerek?

Bu, Dial'ın hazırlıksız yakalandığı olağanüstü bir ağlama krizine yol açtı. Adam ve Bayan Selkirk tekrar tartıştı. El tekrar ahizeyi örttü.

Alo, dedi adam.

Lütfen bana ne yapmam gerektiğini söyler misiniz?

Haberiniz olsun, genç bayan, kim olduğunuzu biliyoruz ve hangi numaradan aradığınız tespit edildi.

İncili kadın şimdi bekleme salonunun girişinde dikiliyordu. Oraya girme sakın, diye düşündü Dial; ama o girdi, kayar gibi yürüyordu, kendine tam hâkim değil gibiydi.

Kiminle dans ettiğiniz hakkında fikriniz var mı, dedi adam. Heceleri yutarak konuşması aptal gösteriyordu onu.

Sizi yine arayacağım, dedi Dial.

Hızla bekleme salonunun kapısına koştu, oğlanın evraklarını çıkardığını ve oturduğu yerin yanına sermekle meşgul olduğunu gördü. Başının tepesinde, sessiz bir televizyon ekranında Susan Selkirk'ün bir resmi vardı: PHILLY'DE BOMBA PATLADI. 2 ÖLÜ.

İncili kadın omzunun dibindeydi, onun da gözleri ekrandaydı.

Ne olmuş, diye fısıldadı Dial.

Deli cadı kendini havaya uçurdu.

Burada mı?

Yukarıda. Temple yakınında. Budala!

Ne zaman?

Kadın, kim bilir anlamında kafasını saldı. Sonra gazete paketini uzattı, sanki bir pazarlık sonuçlanmış gibi. Kadının uğursuz bakışının tuhaf odağına yakalanan Dial, bozuk para cüzdanını açıp kadına üç teklik verdi.

Tanrı seni korusun, dedi kadın, sonra gazeteyi Dial'ın eline tutuşturdu.

Kan zehirlenmesi var sende, dedi Dial.

Kadın irkildi, sonra gülmek üzere üst dudağını kaldırdı.

Bacağın, dedi Dial.

Kadın başını salladı ve zapt edilemez bir biçimde gülmeye başladı, dışarıya caddeye çıkarken hafifçe sendeliyordu.

Dial gazete paketini açtı ve boş olduğunu görünce hiç şaşırmadı.

Kimdi o, diye sordu oğlan, Dial döndüğünde.

Susan Selkirk bomba yapıyormuş! Çocuğunu bir bomba fabrikasına getirmemi istemiş.

New York'u aramam gerekiyor, dedi.

Gazeteyi top yapıp çöpe attı. Yukarıya baktığında ekranda okul yıllığındaki resmi vardı. Benim paramparça olduğumu sanıyorlar, diye düşündü. Oğlan hâlâ evraklarını düzene sokuyordu. Dial onun evraklarından birini kapıp aldı. Bu ne, diye sordu, oğlanı bakmaya zorlayarak.

D-i-l-e, diye harf harf okudu oğlan, kartını kaldırıp göstererek.

Şimdi ekranda oğlanın resmi vardı.

Biliyorum, dedi kadın. Evrakların sahiden hoşuma gidiyor. Kalbi güm güm atıyordu. Gözleri her yerdeydi; kartta, ekranda, şimdi caddede elinde valiz olan bir adama doğru yürüyen kadında.

Haberler bitmişti. Bir dakikada gelirim bebeğim, dedi. İyi misin?

Oğlan yukarı baktı. Ne tuhaf, kendi kendine yeten bir yaratıktı, kâğıtlarını çoğunlukla bir sigara paketi boyunda katlayıp dikkatle üst üste yığıyordu. İyiyim. Sol elini kaldırıp dışa dönük parmaklarını ve lastik bantlarını göstererek kadına gülümsedi. Çok iyiyim, dedi.

Belvedere'de haberleri görmüşlerdi ya da görmemişlerdi. Susan

Selkirk'ün öldüğünü biliyorlardı, belki. Telefona yeni bir adam cevap verdi; daha soğuk, daha net. Brooklyn aksanlı. Polisler bu kadar hızlı harekete geçmiş olabilir miydi?

Merhaba, Anna! Ne haber?

Oysa adını söylememişti bile.

Buraya, Philadelphia'ya gelme talimatı almıştım, dedi karşısında her kim varsa ona. Ben sadece ailenin yapmamı istediği şeyi yapıyordum.

Anna, Bayan Selkirk çocuğu iki saatliğine sana emanet etmişti.

Bir polis söyler miydi bunu? Bunun onu ürküteceğini bilmez miydi? Zihninde o otobüs biletini, o el yazısını görebiliyordu. Anlamıştı: Susan Selkirk çocuğunu çalmak için onu kullanmıştı.

Peki, dedi adam. Kuşkusuz bir polisti o. Peki şimdiki planın ne, Anna?

Otobüsle geri dönüyorum, dedi, cüzdanında iki bin dolarlık bir Massachusetts eyaleti muhasebe dairesinin çeki olduğunu düşünerek.

Hı hı. Şehre dönüyorsun ha? Saat kaç, Anna?

Bir sonrakine bineceğim, dedi. Yolun yukarısında yılan gibi bir kırmızı neon vardı: ÇEK BOZULUR.

Öyleyse otobüs terminalinin yakınındasın, dedi adam.

Kadın koridorun parlak zemininin polis ışığıyla yalandığını görebiliyordu.

Görüşmek üzere, deyip telefonu kapattı.

Şimdi ne olacak, dedi oğlan, kadın döndüğünde. Kadın onun önünde çömeldiği zaman oğlan kâğıtlarını lastik bantlarıyla bağlamaya başlamıştı bile. Bu kadar küçük bir çocuğun bu kadar tertipli olması garip değil miydi? Kadın onun omzunun üzerinden caddeyi görebiliyordu. İncili kadın bir polis arabasının motor kaputunun üzerinde oturuyordu.

Bir otelde kalacağız, dedi kadın. Buna ne dersin?

Pis bir eve gideceğimizi söylemiştin, dedi oğlan. Ancak tekrar gülümsedi, masumca açılmış gözleri öyle güven doluydu ki ona böyle olmamasını söylemek istedi kadın.

Planlar değişti, dedi. Annen ikimize de kazık attı, demedi.

Oğlan kâğıtlarını yerli yerine koyunca onu tuvaletlere doğru götürüp pizzacının içinden geçirerek dışarıya, başka bir caddeye çıkardı. Nerede oldukları ya da nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir otele geldiklerinde, olması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Merdivenler kanı zehirlenmiş o kadın gibi kokuyordu, dezenfektan ve dezenfektanın gizlemek durumunda olduğu şeyin kokusu asılıydı havada. Kendi parasını ödedi. Kocaman bir zincir halkasına telle tutturulmuş anahtarı aldı ve oğlanı koridor boyunca, her birinin ardında aşağılık ya da kederli birisinin olmasını beklediği numaralı kapıların önünden geçirip götürdü.

Odalarında hiç gölge yoktu.

Şimdi nereye gidiyorsun, diye sordu oğlan. Kadın onu sımsıkı kucakladı, sonra da çantasındaki Massachusetts parasına öylesine bakıverdi. Bütün bildiği başının belada olduğuydu. Oyuna gelmişti. Onu kurtarabilecek tek tanık, az önce o bozguncu alışkanlıklarıyla kendini öldürmüştü. Crumbelina, adını vermişti ona Dial, gizlice elbette. Crumbelina, Somerville'de tezgâh üstlerine tereyağı bulaştırmıştı. Devrim şöyle dursun, bir yatak bile yapamazdı o.

Bu oğlanı terk etmek zorunda olduğu için üzgündü. Onu öptü ve kapıyı çekip dışarıda kaldı. Alice May Twitchell kürsüsündendi o. Vassar College'da yardımcı doçentti. Öyleyse bu doğru olamazdı, Philadelphia'da tekinsiz bir koridordan sıvışmaya yeltenen bir kaçak olamazdı o.

11

Anneyle oğlan, birlikte bir treylerde, kadının Harvard kitap çantası aralarına sıkışmış durumda sürükleniyordu. Oğlan, sinsice saldıran fırtına yalnızca Kenoza Gölü'nde yüzünü ve ayaklarını ıslatan bir tekne serpintisinden ibaretmiş gibi yapıyordu; anne sıcak ve sisli pusluydu, oğlan ona sıkıca sarılmıştı, her ne olursa olsun dudakları onun koluna yapışıktı. Uyuyup uyandığında ışık East River sisi kadar griydi ve treyler titriyor, çırpınıyor ama artık beşik gibi sallanmıyordu. Oğlanın yanına damlayan sular halının parlak yeşil gölünde birikiyordu.

Nasıl mutlu olabilirdi? Bu hemen her anlamda imkânsızdı. Toprağından koparılmış, gökyüzüne fırlatılmıştı. Bütün bunlara karşın yıl-

lar sonra capcanlı hatırladığı şey, kısa ama derin bir sessizlik dönemiydi.

Kapı tavandaydı, soluk gri bir gökyüzüne açılıyordu. Oğlan yıkanıp kaygıdan arınmış, tazelenmişti.

Sonra bir horoz öttü. Sonra birisi bir elektrikli testereyi çalıştırmayı denedi. Sonra da o kedi yavrusu geldi; hiç de sakin değildi yavru kedi.

Oğlan onu kalbi olan bir yaratık olarak bile görmemişti önce; sanki iğneyle tutturulup birden ortaya çıkmış, metalden, plastikten bir şeydi; teşhis edilmek üzere oğlana ulaşması gereken cızırtılı bir ses, boğulmuş sıçan tüyleriyle kaplı ufacık bir göğüs kafesi ve vahşi yeşil gözlerden ibaret bir şeydi; oğlanla Dial'ın üzerinde yattığı mutfak çekmecesinin tepesine gelmiş, oğlan onun bütün korkusunu görmüş ve kendisi de bir mırıltı çıkarıp ağzını "O" diye açmıştı.

Zavallı yavrucuk. Buraya nasıl geldin?

Oğlan tişörtünü çıkarıp yavruya sardı; pembe ağız soruyor, yeşil gözler suçluyor, sivri dişler intikam tehdidinde bulunuyordu.

Dial, kediyi içinde taşımak için mavi çizgili gri uzun hırkasını verdi; bir cebi kitap için, öbür cebi bir kedi yavrusu için yeterince büyüktü. Böylece oğlan, camı alt panosunda olan baş aşağı dönmüş kapıya taşıdı onu. Gördün mü? Yabani ağaçlar çırılçıplak soyulmuş, bir elektrik hattı yere düşmüştü, yağmurda sarı kıvılcım sağanakları vardı. İnsanlar hiçbir şey yapmadan, artık tuvaletlerin kenarına kadar dalga dalga gelen kahverengi, gürleyen nehre karşı kollarını kavuşturmuş dikiliyorlardı.

Bizi bulduğu için şanslı, Dial.

Kim?

Buck.

Buck?

Dial bunu hiçbir zaman bilmeyecekti ama oğlan kediye az daha Kipling adını veriyordu; *The Cat that Walked by Himself* [Kendi Başına Yürüyen Kedi] için, anneannesi için, üst kattaki kırmızılı yaldızlı kitap için, yüz yaşındaki kâğıdın kokusu için. Sonra Kipling yerine, Jack London'ın kitabındaki köpeğin adı olan Buck'ı vermişti kedici-

ğe; ansızın medeniyetin kalbinden sökülüp primordiyal şeylerin kalbine fırlatılmıştı oğlan.

Primordiyal nedir, Dial?

Kadın dudağını ısırdı. Seni küçük çılgın seni, dedi. Primordiyal ha!

Ne demek?

Vahşi şeyler, demişti kadın, vahşi dünyanın yasası.

Onun için iyi bir ad bu, dedi oğlan.

12

Anna Xenos hayatı boyunca o anı düşünecekti; Greyhound terminalinde telefonda konuştuğu her kimse ona, kendini anlatabileceği anı. Oysa o belli yoldan yürüdüğü binlerce defanın her birinde, hiçbir yolun olmadığı o aynı noktaya varmıştı; Philly'dekinden daha önce parçalanıp yanmıştı o; Vassar'da, başkanın ofisinde, Susan Selkirk'ü tanımanın sarhoşluğunu yaşadığı zaman, telefon numarasını aldığı zaman, aşağıya bahçıvanlara ve sonbahar yapraklarına baktığı ve oraya ait olduğunu düşündüğü zaman. Onun ölümcül kusuru buydu ve ayağının topuğundaki zehirli bir çatlak kadar derindi; doğruca kemiğe kadar giden kirli, küçük bir yarık. Susan Selkirk'e telefon ettiğinde anasının kızıydı işte; eve

işvereninin gümüş madalyasını getiren, ünlülerle ilişkisinin keyfini çıkaran bir kız.

Merhaba Bvains, demişti Susan Selkirk; o büyüklük taslayan kahpe!

Nasıl bir duygu?

Tam bir meçhul. Avustralya'da Queensland Yandina'ya giden boş bir otoyolun ortasında yalınayak; bir elinde zengin bir oğlan, kahrolası cebinde bir kedi, tüm dünyevi varlıkları kendi çevresine toplamış bir halde yürümek. Asfalt boştu; yapraklar, sürgünler ve birkaç dal döküntüsü dışında genellikle pürüzsüz ve yağmurda tuhaf bir biçimde miskin miskin uzanıyordu. Eğer bundan bir çıkış yolu varsa kadın onu göremiyordu, oğlanı otel odasında bırakmadığına bir kez daha pişman oldu. Evcil hayvan severlere ve aşırı duygusallara acımasız gelebilirdi bu; ama oğlan şu anda anneannesiyle birlikte, dünyanın öbür tarafındaki yatağında güvende olacaktı.

Kadın Boston'un güneyindeydi ve de şu kasaba onun anlayabileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Tanıdık gelen ne de bakkal dükkânı ne şarküteri söz konusuydu; sadece şirin bir postane, çitleri ve dökülen boyalarıyla ufak sıradan evler vardı. Callicoon'da Delaware Nehri kıyısındaki balıkçı barları gibi bir bar vardı; taşralı pencereleri dik dik bakıyor; kirli camları, ebleh erkeklerin cinsel şişinmelerine siper oluyordu.

Dial, bak!

Oğlan dolu bir süt şişesi bulmuş, kirli tırnağıyla folyo kapağı dürtüklüyordu.

Bırak onu!

Şişeyi oğlanın elinden çekip aldı. Kalbi, bu kanun ihlalinin ani dehşetiyle deli gibi çarpıyordu.

Nereden aldın onu?

Şu basamağın üstünden.

Bebeğim, dedi, burası çok dar kafalı bir yer. Anlıyor musun? Çalmak yok! Tutuklanmak istemiyoruz.

Oğlan ona baktı, çok kırılmış bir hali vardı; suçlarcasına bakıyordu.

Başımız *çok* belaya girebilir, diye ısrar etti kadın.

Süt içtiğimiz için mi? Oğlan kaşlarını kaldırmaya cüret etti.

Evet, kahrolası sütü içtiğimiz için!.. O bir anne olmayacaktı. Ha-

yatı boyunca İrlandalı kızları seyretmişti; her yıl yeni bir ürünle kot pantolonlarının belini geren kızlar.

Bağırmamalısın, dedi oğlan.

Of lütfen! Kadın, şişeyi tekrar o aşınmış tek basamağın üstüne koydu ve elini oğlana uzatmadan ıssız caddeyi çaprazlama geçip postaneye doğru yürüdü. Postane, beyaz boyalı yüksekçe verandasıyla ahşap kaplama küçük bir yapıydı. Oğlan hızla peşinden koşunca kadın abes ve vahşi bir zevk duydu zaferinden.

Kedi maması alalım mı, Dial?

Kendine rağmen güldü ve oğlanı öptü.

Hayır, dedi oğlan. Sahiden yani. Sanki böyle bir yakınlığı kabul edemiyordu. Alalım mı, diye sordu.

Kadın tek kaşını kaldırdı.

Etrafta, barın yanından geçen caddeden badi badi yürüyüşüyle ortaya çıkan acayip bir kadından başka kimse yoktu ama o da yüz metre kadar uzaktaydı.

Buck'ın karnı aç, dedi oğlan ama Dial aldırmadı; lensleri yoktu ve gördüğü şeyi çözmeye çalışıyordu, kesinlikle kadın değildi yürüyen. Belki de hipiydi. Etek bir sarongdu. Garip görünümlü göğüslerin boynunun iki yanından doldurulmuş sosisler gibi sarkan iki pantolon paçası olduğu çıktı ortaya az sonra. Trevor'ın yürüyüşünü daha önce hiç görmemişti ama böyle yürüyordu işte, bir tür heteroseksüel salınmayla.

Dial hırkasını çıkarıp oğlana verdi, kedi yavrusu yüksek perdeden itirazlarla öne arkaya sallanıyordu.

Biz ona yiyecek bulana kadar okşayabilirsin.

Trevor'ın giderek yaklaşmasını izledi. Koltukaltlarım kokuyor, diye düşündü.

Nereden geliyorsun, diye sordu.

İyi ayrılmamışlardı ama bu sabah sanki bir geçmişleri varmış gibiydi. Adam, ağzının bir köşesine tıkılmış çiğneme tütünü gibi gizli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Merhaba evlat, dedi hipi, yamru yumru pantolonu boynundan çekip alarak. Merhaba kedi.

O korkunç arabadan uzakta, farklıydı adam; gözleri daha açık,

kafası muhtemelen daha az bulutluydu ve şaşırtıcı bir sıhhat aurası yayıyordu. Çıplak kahverengi derisi sanki iyice yağlanmış bir post ya da diri bir sebzeymiş gibi, yağmur damlaları duruyordu üstünde. Düğümleri çözülen pantolon paçalarından iri bir papaya, saplarından hâlâ soluk beyaz bir özsu sızan bir hevenk küçük muz, kocaman bir yeşil kabak, parlak yeşil bir lekesi olan bir papaya daha ve mor bir patlıcan çıkardı; hepsi de ıslak ve cilalı gibi parlaktı.

Bir de, dedi adam.

Bir şişe süt!

Oğlan Dial'la göz göze geldi, kadın onun bu raundu kazanmasına razı olacağını teyit edercesine başını şöyle bir okşadı. Oğlanın, Trevor'ın gümüşi folyoyu çıkarmasını seyredişini bariz bir zevkle izledi. Hipi küt uçlu parmağını süte batırıp yavru kedinin sivri dişli açık ağzına uzatırken; oğlan başını yana eğmiş, dikkat kesilmişti.

Elini ver, dedi adam oğlana, oralıların o ahenkli şivesiyle. Alabildiğine kaymaklı süte oğlanın; parmağını banıp kedinin çaresizce bekleyen diline götürürken; Dial yüzünde onaylayan bir ifadeyle seyrediyordu. O zaman adamdan, daha önce mümkün olabileceğini sandığından daha fazla hoşlandı.

Trevor öne düştü ve verandanın basamaklarından yukarı çıktılar. Uzun boylu değildi, hatta Dial'dan beş santim kadar kısaydı ama çömelip sütü doğrudan avcuna akıtırkenki sahici bedensel hâkimiyet onu rahatlatmıştı.

Treylerimiz devrildi, dedi oğlan.

Olacağı buydu, dedi adam. Şaşmam.

Trevor sağa sola seğirtip pantolonunda tahta saplı bir sustalı çakı buldu ve onunla çepeçevre çizdiği papaya, bir kitap gibi açıldı; rengârenk bir *Carica papayası*'ydı. Trevor tek bir çevik hareketle siyah çekirdekleri çukurundan çıkarıp sularını damlatarak avcunda tuttu.

Kolumu incittim, dedi oğlan. Yatağımdan düştüm.

Ye şunu, diye emretti adam.

Trevor çekirdekleri parmaklığın üzerinden dışarı attı.

Yüzünü sokuver içine, dedi oğlana; öbür yarımı da Dial'a verirken. Adam ona bakmıyordu ama kadın suları akan meyveyi alırken

hiç de hoşuna gitmeyen bir *double entendre*[*] sezinledi; aynı zamanda da kendini dış görünüşü hakkında düşünür buldu, saçı yağlıydı ve başında yamyassı duruyordu. Burnum çok büyük diye geçirdi aklından papayaya teslim olmadan önce. Ancak bu iş bittiğinde, başka hiçbir şey yoktu, ne bir plan ne bir strateji; posta şefi postaneyi açmaya geldiğinde adamın kendisine, papayayla ıslanmış yüzüne, havaya dikilmiş kocaman Grek burnuna nasıl da küçümseyerek baktığını gördü.

[*] Özellikle ikinci anlamı riskli olan çift anlamlı sözcük ya da cümlecik. (ç.n.)

13

Oğlan altı tane küçük muz yemişti, belki de sekiz; karnı bir davul gibi gerilmişti. Basamakların altında bir musluk vardı, ellerini yıkarken tozun toprağın içinde parlayan siyah çekirdekleri gördü. Onları oradan çıkarıp yıkadıktan sonra beton kaldırımın üzerine dizdi. On tane olduklarında, ters çevirip alt taraflarını da kuruttu ve ıvır zıvırının durduğu arka cebine koydu. Etrafta bir sürü bacağı olan ufak tuhaf böcekler de vardı.

Verandaya döndüğünde Buck için biraz daha süt döktü yere; ama o sütü kokladıktan sonra yürüyüp gitti ve Dial'ın uzun hipi elbisesinin etek ucunu tercih etti. Seattle'daki Best Western Hotel'de oğlan Dial'ı tam da o etek ucunu mor ve mavimsi yeşil mumlu iplikle dikerken izlemişti. Bloomingdale's'den sonraki günleriydi bu; ama *Beyaz*

Diş'e geçmişlerdi bile. Bir pasaportu vardı. Saçı kısacık kesilmiş ve boyanmıştı, artık annesinin etek ucunun her şey olduğuna inanıyordu; yalnızca kadın için için değil kendisi için de. Gümrükte içindekilerin titrediğini duyar gibi olmuştu. Muhtemelen yetişkinlerin işitme sınırlarının ötesindeydi ama şimdi Buck kesinlikle bir şey duymuştu, bir deste fısıltılı kartın dağıtılması ya da iki yeşil yaprağın yüz yüze kayması gibi. Gri çizgili kulakları dikildi. Nazlı nazlı dışarı çıkıp postane verandasının döşemesinde yürüdü. Etek ucuna bir pençe attı ama Dial'ın eli gökyüzünden Tanrı'nın eli misali aşağıya kayarcasına inip onun kedi canını ve organlarını çepeçevre kuşattı.

Buck işedi. Oğlan, onu yine de sevdiğini anlaması için yere biraz daha süt döktü; ama kedi başını yana eğdi ve sütün damla damla akıp gitmesini izledi.

Buck, Buck, Buck! Oğlan yakaladı onu. Buck sola gider gibi yaptı, sonra etek ucuna atladı.

Bu kez Dial yakaladı onu. Buck cıyakladı. Dial onun pençelerini açıp oğlana uzattı, oğlan da küçük yırtıcı yaratığı hırkanın içine sokup dostça bir düğümle bağladı onu.

Onu yürüyüşe çıkar!

Oğlan Buck'ı basamaklardan indirip çekirdekleri gösterdi ve onun için de iki tane yıkadı. Ona saymayı öğretti. Buck böcekleri öldürmeye çalıştı, sonra kafası karıştı ve dönüp merdivenlerden çıktı; oğlan biraz daha çekirdek yıkayıp yan yana dizdi, otuz tane kadar, sonra yine Buck'ı uzaklaştırması emredildi.

Nereye gidebilirim?

Beni senden uzağa gönderme, demek istiyordu.

Çok ilginç bir savaş anıtı var, dedi Trevor.

Ben burada iyiyim, dedi oğlan.

Git, diye seslendi Dial.

Buck'ı hırkaya koydu ve hırkayı boynuna dolayıp astı. Caddenin uzak ucunda, Wild West barının önünde, uzun yeşil otlarla çevrelenmiş yapayalnız bir heykel görebiliyordu. 116. Street yakınındaki eski kilisede iç savaşta ölen Columbia öğrencilerinin adları yazılı yassı beyaz mermerler görmüştü. Anneannesi götürmüştü onu. Bu çocuklar bir iç savaş daha çıkarmak istiyor, demişti.

Oğlanın annesiyle babasını kastetmişti. Onun kendisiyle bu şekilde konuşmaması gerektiğini bilecek kadar büyüktü oğlan.

Öleceklerini hiç düşünmüyorlar, demişti sesinde beliren hafif kırılmayla; böyle laflar için sakladığı bir tür titremeyle. Bunun oğlan için ne kötü bir duygu olduğunu bilmiyordu. Oğlanın geceleri onun nefesini dinlediğini bilmiyordu.

Biliyorum, demişti oğlan, onu bohem olmaktan caydırmak, susturmak için.

Oğlan postanenin basamaklarından inerken, güneş yanığı uzun bacaklarına çekidüzen vermekte olan Rabbitoh'un üzerinden atlamak zorunda kaldı.

Gök gri, yoğun ve kürk gibiydi. Asfalttan buhar yükseliyordu. Oğlan anıta vardığında bronz rengi ufak bir kertenkelenin, askerin cansız kör gözlerinin üzerinden geçtiğini gördü.

Bir polis arabası gibi yanıp sönen sarı ışıklar geliyordu: bir kamyon. Sürücü, oğlana dik dik baktı ve bir parmağını direksiyondan kaldırdı ama oğlan bunun ne tür bir işaret olduğunu bilmiyordu. Çok fazla kaygılanmadıysa da aceleyle postaneye döndü, orada Buck serbest kalıp parmaklığa atlamıştı. Aşağı yukarı yirmi santim boyundaydı, pespembe bir ağzı, diken diken tüyleri vardı.

Dial ona gülünce Buck havada uçtu. Kancalı pençelerini o güzelim mor etek ucuna geçirdi ve Dial ayağa kalktığında hâlâ orada asılı duruyordu. Kedinin kendini ne kadar şaşkın hissettiğini kimse düşünemiyordu. Trevor arkaya kaykılıp dirseğine dayanmıştı ama bir eliyle kediyi süt beyazı karnından kavramak için fazla uzanması gerekmedi. Ansızın hızla çekince Buck bağırdı.

Bıraksana, sersem aşağılık yaratık.

Pençeler takılmıştı. Trevor daha sert çekti. Elbise yırtıldı. Yüz dolarlık yeşil banknot seli, gri siklonik havayı keserek uçuştu.

Annenin benekli gözleri hızla caddeyi taradı, sonra postanenin karanlık açık kapısına döndü. Düzgün uzun ayak parmaklarının arasındaki tek bir banknotu çekip aldı.

Trevor diz çöküp yırtılan etek ucundan pençeleri çıkardı ve kediyi oğlana verdi.

Çek git, dedi.

Oğlanın boğazı kurumuştu. Dial'a daha çok yaklaştı, yanına ve arkasına geçti.

Rabbitoh, çömelmiş dans eden bir maymun gibi ilerliyordu yerde; uzun elleri dökülen banknotları topluyor, yaklaştıkça istifleyip karıştırıyordu onları.

Dert etme, dedi sonra. Her şey yolunda. Ganimetini ifadesiz bir yüzle anneye uzattı. Kadın hasar görmüş kadifenin kalanını bir eliyle koruyordu.

Bizi tanısaydın, dedi Trevor, böyle görünmezdin.

Nasıl görünüyorum ki, diye sordu anne.

Kendini az önce vurmuş gibi, dedi Trevor.

Dial başını arkaya atıp kahkahalarla güldü; alabildiğine yersiz, anlamsız, okulun ilk günündeki şişman bir çocuk gibi.

Oğlan onun yüzünü göremedi, sadece her iki adamın da gözlerindeki parlak ışığı gördü.

M.S.Ü.
F
FAKÜ
KİTA

14

Trevor pantolonunu ayağına çekerken gözlerini anneden hiç ayırmadı.

Benimle yürüyüşe gelsen iyi olur, dedi.

Dial kımıldamadı.

Küçük bir sohbet, diye ısrar etti Trevor. Konuşurken ağzı sol taraftan açılıyordu.

Oğlan her şeyi izliyordu, boğazı kupkuruydu.

Anne, yırtılan etek ucunu yukarı kaldırdı; ayağa kalkarsam yüz dolarlık banknotlar dökülür demek istiyordu. Bu para onlar için ölüm kalım demekti; desteyi oğlanın babasının arkadaşlarından alırken açıkça belirtmişti. Parayla aynasızlara ödeme yapabilir, gerçek bir otelde banyolu bir oda tutabilirdin. Biri seni incitecek gibiyse, ona

katlanmış bir şey verirdin. Tıpkı anneannesinin kapıcıya, apartman görevlisine, Eduardo'ya her Noel bir zarf vermesi gibi. Seni sahiden sevdiklerini mi sanıyorsun?!..

Yürüyemiyorsun, diye ortaya attı Trevor.

Hı hı, Dial'ın yanakları balonlu çiklet gibi pespembeydi.

Oğlan düşünüyordu: Ona parayı ver! Gitsin buradan. Keşke Sydney'de babasını bulmuş olsalardı ama gittikleri gecekondu onun adını bilmeyen esrarkeşlerle doluydu. Keşke babası tam şu anda caddeye giriverseydi arabasıyla.

Hey, Rabbitoh, diye seslendi Trevor.

Jean Rabbiteau bir kez daha postanenin basamaklarına oturmuş, gümüş bir sustalı bıçakla tırnaklarını temizliyordu. Bıçak keskin görünüyordu. Adam bu kadar basit bir işe, can sıkacak derecede bir özen gösteriyordu.

Arabayı almak ister misin, ahbap?

Büzülüp kalmış durumdaki Rabbitoh doğruldu. Ayağa kalkınca şapkasını çıkardı, parlak siyah saçlarını gözünden çekti. Düşüncelerini gözlerden gizleyecek şekilde siperini öne eğip şapkayı tekrar yerleştirdi başına. Sonra aşağıya, Wild West barına doğru yalınayak, telaşsız adımlarla ama yaylanıp sıçrayarak yürümeye başladı.

John'la ben, dedi Trevor, sizin eşyalarınıza bakabiliriz.

Oğlan düşünüyordu: Para ver ona! Gitsinler buradan...

Hiç değilse iki kişiyiz biz, dedi Trevor.

Dial güldü; ama elleri sırılsıklam ve kaygandı.

Trevor soluk kaşlarından birini kaldırarak ortasındaki eski bir yara izini sergiledi.

Kimse zorla sana bir şey yaptırmıyor, dedi sonunda. Bir an durup güneşin annenin upuzun bacaklarını kesip geçişini seyretti. Sizi Nambour'daki bankaya götürebiliriz, dedi. Şeker fabrikasının olduğu büyük şehir.

Çirkin bir şehirdi; oğlan amansız siyah bacaları, gök gürültüleriyle geçip giden şekerkamışı yüklü vagonları görmüştü, dünyanın karanlık tarafındaki kötü bir rüya gibiydi.

Nambour, dedi Trevor. Dün gördünüz orayı.

O konuşurken, Ford tamponunu kaldırımın kenarına sürterek gel-

di yanaştı. Rabbitoh dirseğini camdan dışarı çıkarmıştı ama içeride kalan elindeki bir anlık gümüş parıltısı oğlanın gözünden kaçmadı.

Nambour'a dönebilirsiniz, dedi Trevor. Eğer isterseniz, bebeğim! Sizi hemen şimdi oraya bırakırız...

Anne omzundan geriye, mahzun gözlü posta şefinin postayı tasnif ettiği tarafa doğru baktı. Bunu halka daha az açık bir yerde konuşabilir miyiz, dedi.

Oğlan kendilerine posta şefinin göz kulak olmasını tercih ederdi ama Trevor anneyi elinden tutup uzaklaştırarak basamaklardan indirdi. Kadın, eteğinin ucunu oğlanın kuzeni Branford'un düğünündeki nedimeler gibi tutuyordu.

Arabanın zemini fırtınadan kalma pis siyah bir suyla kaplıydı. Oğlan Buck'ı yünlü torbasında tutuyordu. İkisi, kediyle oğlan, kabarıp çalkalanan suya bakıyordu. Yokuş yukarı hızlanarak otoyolda giderken beş tane sırılsıklam Uno kartı yüzerek ön koltuğun altından çıktı. Buck biraz debelendi, sonra kıpırtısız kaldı.

Trevor'ın kolu, koltuğunun arkalığı üzerinde bir boa yılanı gibi uzanıyordu. Anayoldan ayrılıp beş küçük evin önünden geçtiler. Sonra asfalt bitti ve Trevor arkaya dönüp ayaklarını amber rengi eteğinin altına toplamış oturan Dial'a baktı.

Eteğin ucunu tamir edebilirsin, dedi. Dikiş iğnen var mı?

Dial, gözlerini kaçırtana kadar dik dik baktı ona.

Var mı?

Dial kıpırdamadı.

Ya da çekip gidebilirsiniz, dedi Trevor aniden. Kendini sertçe geri çekti. Umurumda bile değil. Ancak bir bakıma umurundaydı; çünkü tekrar arkaya döndü. Eğer Nambour'daki bankaya giderseniz, dedi, siz daha oradan ayrılmadan polisleri çağırırlar. Tanrım, kasılmayı bırak artık.

Oğlanın midesinde bir ton balığı konserve kutusunun içini andıran tat vardı.

Lütfen, dedi Trevor, çentikli dişlerini göstererek. Nerede olduğun ya da benim kim olduğum hakkında tek kahrolası fikrin yok, onun için şu lanet alaycılığı bırak. Amerikalısın sen. Kendini bir şey sansan da bilemezsin bunları.

Araba yavaşladı, sonra durdu. Kimse konuşmuyordu. Arabadan hemen o anda inmeleri gerekirdi.

Özür dilerim, dedi Dial.

Yanıt olarak araba çalı duvarlarının arasından ağır ağır ilerlemeye başladı. Uno kartları koltuğun altına gitti ve sadece üçü geri döndü, iki kırmızı, bir sarı.

Ne oluyor, diye sordu oğlan. Kimse onu duymuyordu artık.

Araba toprak yoldan ayrılıp daha beter bir yola, derin lastik izleriyle oyulmuş bir yamaçtan yukarı kıvrıla kıvrıla çıkan bir patikaya girdi.

Anne ön koltuğun arkalığına yapıştı. Neler oluyor burada?

Oğlan düşünüyordu: Onlara parayı ver gitsin, Dial!

Buck kıvranıp yakınıyordu. Trevor ona çenesini kapamasını söyledi. Araba bir moloz yığınına çarptı; açık camdan giren bir akasya Dial'ın yüzünde, gözünden ağzına uzanan kanlı bir çizgi bıraktı. Uzun parlak bir sarı çamur deryasında tepeden aşağı kayarak, slalom yaparak iniyorlardı. John boşa dönen direksiyona asılıyordu, oğlan ha kustu ha kusacaktı.

Son bir tümsek kalmıştı ki ağır bir şey metal zemine şiddetle çarptı. İnsanların, arabalarıyla bir daire çizmiş olduğu bir düzlükte durdular.

Bu ne, diye sordu anne.

Banka, dedi Trevor.

Oğlan belki de kusmayacağını düşündü. Kargaları işitti; yanmış arabalar, oraya buraya saçılmış bir sürü mangal kömürü, bölük pörçük ateşler gördü.

Biz gidelim de sen say, dedi Trevor.

Oğlanın midesi bayat bozuk havayla dolu bir futbol topuydu. Anne paraları eteğinin ucundan çıkarırken onun yanında kaldı.

Bunu onlara verecek misin?

Ne sandın ya?

Ancak o zaman biz ne olacağız?

Kadın onu kollarına alıp boynundan öptü. Midesi netameli olan oğlan geri çekildi.

Bunun için vaktim yok, dedi kadın.

Çok geçmeden parayı hipilere verdi. Önce onu arabanın kızgın motor kapağının üstüne koydu. Sonra Trevor saydı. Sonra da John. On sekiz bin yüz Amerikan dolarıydı.

Midem bulanıyor, dedi oğlan.

Pekâlâ, dedi Dial, kasa nerede?

Trevor başını geriye, ormana doğru salladı.

Çok yürümemiz gerekecek mi?

Beaver'a bırak onu,* dedi Trevor. Oğlan adamın kısa ağaçların arasından, pijama pantolonunun içinde kalçası yokmuş gibi kayıp gidişini izledi. Sonra, koşarken midesi kabararak onun peşinden gitti.

* *Leave it to Beaver*: 1950'li ve 60'lı yıllarda yayımlanan aile odaklı bir Amerikan TV dizisi; Theodore "Beaver" Cleaver adlı, meraklı ama saf bir oğlanın maceraları. (ç.n.)

15

Ayaklarının üzerinden ağaçminelerinin içine kustu. Kediyi bir yana doğru tuttu ve kopuk saplar, kesik dallar, muz ve papayalardan oluşan bir patika boyunca kustu. Midesinden çıkan şeyler, hiç yemediği şeyler bile, böğürtlenlerin üstüne yayıldı.

Hırkadan başka silineceği bir şeyi yoktu. Tükürdü. Yabani sarmaşıkların ötesinde geniş bir geçidi örten, balık kılçıkları gibi bir eğreltiotları denizi vardı. Onlardan bazılarını koparıp üstünü başını becerebildiğince temizledi.

Kusmak çirkin, utanç vericiydi; ıslak Uno kartları ve çekirdekler hakkındaki duygularıyla karışıktı. Koku için kediden özür diledi. Burada ağaçlar birbirinden uzaktı. Bükümlü gri kordonlu kabukları var-

dı. Değişik kuşlar bu haki ağaç kubbelerinin üzerinde, yükseklerdeydi; ama bir ses daha vardı, su gibi, belki de rüzgâr.

Kedi yavrusunun kemikli başını okşadı ama parmak uçları bile pis ve iğrenç geliyordu ona. Bir ırmağı duyabiliyordu ya da ağaçların tepelerindeki rüzgârdı bu, yahut ikisi birbirine karışıyordu.

Rutubet kokusunu alabiliyordu. Rutubeti tanıyordu. Yaz aylarında akçaağaç korulukları, çürüyen şeyler, siyah çamur. Geçidin sol yanı boyunca ilerledi, fazla uzaklaşmadan. Burada engebeli, kırmızı bir nehir kıyısı vardı, işte bulmuştu. Büyük bir ağaç devrilmişti; killi toprak ve çakılların kabuk gibi yapıştığı kökler, kurumuş sakatat gibi çırılçıplak duruyordu havada. Sel yatağıyla alçak kıyı arasında bir köprü oluşturan gövde, bir adamın boyu kadar enliydi. Oğlan çok geçmeden, yerinden oynamış toprağın hemen altında, ağacın bir fil ya da kaygan bir ayıbalığı sırtına benzeyen geniş sırtına atlayabileceği bir yer buldu ve sonra, usulca miyavlayan kediyle, kerestelerin yarılıp ezilerek mızrak gibi toprağa saplandığı yere kadar gövde boyunca yürüdü. Rutubet, yoğun bir çürük kokusuyla yüklüydü.

Çelik bir kıskaç derisini kıstırıp deldi.

Oğlan acı acı haykırdı.

Yumuşak toprağa atladı. Ayağını incitti. Kediyi düşürdü. Gömleğini çekiştirip yırttı. Trevor. Birdenbire ortaya çıkmıştı. Çırılçıplak, çamura ve toza toprağa belenmiş çirkin bir köstebek. Kımıldama!

Oğlan korku içinde tiz bir çığlık attı.

Trevor oğlanın gömleğini başından çıkardı. Acı hiç sebepsiz sürüp gidiyordu.

Yakaladım onu, dedi Trevor.

Elinde parlak bir karınca tutuyordu, beş santim boyunda, pis kokulu, öfkeli, siyah, plastik kaplı, ölmekte olan bir Avustralya böceği.

Boğa karıncası, dedi.

Oğlan kusmuklu, utanç içinde, hâlâ zonklayan acısıyla donakalmışken; Trevor uzun dolgun otların arasından, bir şey içmekte olan Buck'a doğru yürüdü. Trevor da kendi bedenindeki çamurları biraz yıkayıp temizlemeye yetecek kadar su buldu. Bir köpek gibi silkindi. Sonra el çabukluğuyla kediyi yakalayıp kolunun altına kıstırdı.

Zulamın nerede olduğunu görmek için mi geldin? Kırık bir banyo fayansı gibi sert, açık mavi gözleri vardı.

Kedi korkmuştu, dişçiye gelmiş gibi kocaman pespembe açılmıştı ağzı.

Hayır, efendim!

Trevor kediyi geri verdi, sonra iki elini de oğlanın köşeli, çıplak omuzlarına koydu. Sıkmıyor, acıtmıyordu ama bağışlamayan katı ve ağır bir yüktü.

Görmek istemezdin!

Yıkanmak istiyorum.

Görmenin kötü bir şey olacağını anlıyorsun, değil mi?

Kustum, dedi oğlan. Bunu yıkayıp temizlemem gerek.

Bir defasında, çok da eskiden değildi, altına yapmıştı. Çizmeli nobran bir adam herkesin ortasında üstüne hortumla su sıkmıştı.

Gel buraya, dedi Trevor.

Oğlan elinin usulca tutulduğunu hissedip rahatladı.

Bak, dedi Trevor.

Oğlan yerin içine baktı; kokusunu almış olduğu rutubet buydu, bulanık bir gökkuşağı, öbek öbek kahverengi sık otlar.

Yılanlar!

Oğlan hiç yılan göremiyordu. Tek gördüğü suydu.

İşte! Şunun ne olduğunu sanıyorsun?

Bir kemik mi, diye düşündü oğlan.

Zulamı aramak için gelmen iyi bir fikir değil. Beni anladın sen.

O anda oğlan gerçek zulayı gördü, devrik ağaçtaydı. Onun alt tarafında, kıymık kıymık parçalanmış, çürümüş bir yerdeki mavi plastik, gün gibi meydandaydı.

Anladın mı? Trevor'ın gözleri acıtacak kadar sertti.

Evet, efendim.

Bana efendim deme, dedi Trevor.

Oğlan kollarını, bacaklarını ve önünü yıkadı. Paranın olduğu yere bakmadı.

Şimdi iyi misin?

Evet, teşekkür ederim!

Buraya bensiz gelmiyorsun, tamam mı? Sesi düşmanca değildi.

Oğlan göz ucuyla mavi plastikten bayrağı görebiliyordu. Fermuarı açılmış bir şortun içinden görünen külot kadar barizdi.

Her zaman yere bak, dedi Trevor, geçitten yukarıya dönerlerken.

Oğlan kendisine söyleneni yaptı.

Baban nerede?

Ne?

Baban nerede? Trevor oğlanın omuz silkişini taklit etti. Bu ne demek?

Bilmiyorum efendim, dedi oğlan. Kalbi kulaklarının içinde bir çamaşır makinesi gibiydi. Babasının Sydney'de olabileceğini düşünüyordu ama kimse onun adını bilmiyordu.

Trevor oğlanın çenesini tutup sorgudan kurtuluşu olmayacak şekilde yukarı kaldırdı.

Oğlanın kanı kulaklarında uğulduyor, gümbürdüyordu.

Gözleri Trevor'ın soğuk bakışıyla buluştu ve oğlan onun kendisini her şeyiyle görmesine izin verdi.

Tamam, dedi Trevor, onu serbest bırakırken. Tamam!

Oğlan, sırrına dokunulduğunu anladı. Bir çeşit konuşma geçmişti aralarında.

16

Kadın, öbür tarafa ulaşmak için kendi irade gücüne ve enerjisine güvenerek Sydney ve Brisbane'den çikolata ve Coca-Cola'yla idare edip geçmişti. Alışkın olduğu bir şeydi bu, hem Hershey çikolatalarından başka şeyler de vardı ayrıca. Susan Selkirk'ün ölümünden sonra Harvard erkeklerinin onu kurtaracağına güvenmişti. Tanıdığı ünlü kişiler vardı: Dave Rubbo, Bernadine Dohrn, Mike Waltzer ve besbelli Susan Selkirk. Che'yle kaçarken Hareket'e inanıyordu. Özellikle de Demokratik Toplum için Öğrenciler'in, bir zamanlar ipeksi penisini dudaklarının arasında tutmayı sevdiği Harvard temsilcisine. Kolunun üzerine hafifçe koyduğu kocaman eliyle, Avustralya'da güvende olup iyi bakılacakları konusunda onu ikna eden oydu.

Orada bizden birileri var, demişti.

Bunun ne palavra olduğu çıkmıştı ortaya.

Pasaportları temin eden Hareket'ti, öyle hissettirilmişti ona; oysa 1972'ye gelindiğinde, Hareket kiminle konuştuğuna bağlıydı. Waltzer gibi bazıları şimdi Demokratların seçim kampanyalarına katılıyordu; Bernadine Dohrn ve diğerleri ise Weather Underground'ı kurmuştu. Susan Selkirk, Mike Waltzer'ı vurma tehdidinde bulunan fraksiyona dahildi. Oysa yeraltına inip kendini gökyüzüne uçurmuştu.

Dave Rubbo, kendisinin Kara Panterler'le ittifak halinde olduğunu söylemişti. Dial'a bir Kaleşnikof göstermiş ve ona San Francisco'dan Honolulu'ya, oradan da Avustralya Sydney'e uçak biletleri vermişti. Ürkütmüştü onu. Deste deste dolarları, muamelenin niteliğini kavrayamadan almıştı Dial. Uçuş için de fındık fıstık, şeker ve resimli mizah dergileri almıştı yanına. Turist rehberi, Avustralya parası yoktu. Avustralya'nın *ne olduğu* hakkında bile fikri yoktu. Avustralya'da bir domates ya da bir salatalık yetişebileceğini tasavvur edemezdi. Avustralya edebiyatından veya müziğinden tek bir yapıtın adını söyleyemezdi. Hem neden söylesin ki? Sadece geçici bir şeydi bu. Yandina'ya varıncaya kadar bütün yol boyunca, fırtınaymış, çalınan paraymış, ne olursa olsun bunda ısrarlıydı. Ancak Trevor ve oğlan çalılığa dalıp da o, Jean Rabiteau'nun pantolonundaki şişkinlikle yüz yüze yapayalnız kaldığında, kolay kolay çıkamayacağı bir çukura düşmüş olduğunu anladı.

Yerden bir metreden uzun sağlam bir dal aldı.

Hap kullanıyor musun?

Ateşle dağlanıp kurumuş dal, kadının ellerinde kadife gibi siyahtı. Rabbitoh'un hararetli gözlerine bakarak, ona ne yapabileceğimin farkında bile değil, diye düşündü.

Rabbitoh öne doğru bir adım attı ve kadın bunun baştan beri kaderi olduğunu hissetti. İki elinde de kurşun yaraları olan bir babası vardı, ne bekliyordu ki...

Sakin ol, bebeğim!

Adamın kırılgan köprücük kemiğini gördü, tropikal güneşin sıcaklığını sırtında hissetti, kulaklarına girmeye yeltenen sinekleri işitti.

Adama doğru savurdu dalı, adam tökezleyerek geri geri gitti. Kadın hayatı boyunca bu anı beklemişti. Bu nasılsa olacaktı ama kim bilebilirdi? Ona kim söyleyebilirdi? 1957'de Girls' Latin School'un önünde kapıcının işe gelmesini beklerken; o parlak yeşil kapının öbür tarafında olan buydu, annesinin onun için arzu ettiği gümüş sofra takımı değil. Balık çatalı, salata çatalı, yemek çatalı. Balık çatalı daha kısadır, kılçıkları ayıklamak için daha enli dişleri vardır. Salata çatalı yemek çatalından kısadır, sol tarafında diğerlerinden daha kalın bir dişi vardır. Böylece salata yapraklarını bıçaksız kesebilirsiniz. Gümüş sofra takımına zamanı yoktu. Gerekirse adamın kahrolası köprücük kemiğini kıracaktı. Daha sonra ne olacağını tasavvur edemiyordu. New York'tayken Philly'yi tasavvur edememişti. Philly'de Seattle'ı tasavvur edemezdi. Seattle'da, oğlanı götürüp yardım ricasında bulunduğu Avustralya İnşaatçılar ve İnşaat İşçileri Federasyonu'nu tasavvur edemezdi. Neonun altında oturup Avustralya giyim sanayiini kimin yönettiğini, o vişneçürüğü ve kirli yeşillerin önünden aşağı inen o Çin malı fermuarlar hakkında kimin karar verdiğini merak etmişti. Arnavutluk, diye düşünmüştü, böyledir herhalde.

Ancak şirin görünmüştü. Onlara gülümsemişti. Üzgünüm, demişti o genç adam. İriyarı ve gösterişsizdi saçları insanı tedirgin edecek kadar kısaydı. Ultimo'da Harris Street'teki bir kahveye gidip oturmuşlardı. Che, Coca-Colasına şeker boşaltıyordu. Genç adam Dial'la ciddi ciddi konuşurken, onun omzunun üstünden bir yere dalmış bakıyordu.

Bu bizim karışabileceğimiz bir şey değil! Böyle konuşuyordu, kibarca ve sıkıcı. Dial'a İngiliz gibi gelmişti aksanı, çay fincanını avuçlarının içine aldığında onu bir filmde *guv'nor** diyecek biri olarak görmüştü.

Tam anlamıyla öylesine *düzgün* biriydi ki!.. Toksözlüydü, asker tıraşlıydı.

Dave Rubbo'nun *kim* olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Dial onun bileceğini tahmin ederken yanılmamıştı. Bu delikanlılar Somerville'den bu yana çok yol almıştı, politika oyunları oynamaktan, devrimin ta kendisi olma noktasına varmışlardı. Dial buradaydı; çünkü bir

* Governor: Vali. (ç.n.)

ittifak vardı, Dave öyle söylemişti. Bu Avustralyalı ahmağın öncü kuvvet olması gerekiyordu; ama o, tüm bunlara boş vermişti.

Yönetim bunu desteklemeyecektir, Dial. Bu senin askerlikten kaytarman ve bizim seni saklamak zorunda kalmamamız gibi bir şey değil!

Ne askerliği, diye sordu, Che'nin kolasının köpürüp masanın üstüne taşmasını izlerken. Genç adamın kendisine ters ters baktığını fark etti.

Ne?

Şaka ediyorsun, dedi adam, kolayı kendisi silip temizleyerek.

Avustralya Vietnam'da mı?

Adamın yanakları kırmızı, gözleri mavi ve soğuktu.

Öyle mi? Dial kendini tutmaya çalıştı. Vietnam!

Ancak adam ayağa kalkmıştı bile. Ağır işçi botları ve ekose gömleğiyle, cascavlak çeneli sırık gibi bir delikanlıydı. Canına okuduğunuz ülkeler hakkında hiçbir zaman daha çok şey öğrenmeyişiniz utanç verici, dedi.

Ancak Dial'ın kim olduğunu yanlış anlamıştı. Ben DTÖ'denim, dedi Dial. Dave Rubbo'nun arkadaşıyım.

Genç adam sandalyenin arkalığını kocaman elleriyle kavramış; ona, elbisesine, o sabah yıkadığı altın rengi saçlara bakıyordu. Sonra burnundan güldü. İyi şanslar ahbap, dedi Che'ye.

Teşekkür ederim, dedi oğlan.

Dial, Bog Onion Road'a vardığında artık Dave Rubbo'nun ihanetinin derecesini görmezden gelemez olmuştu; ama o zaman da uğraşması gereken başka gıcık tipler vardı.

Trevor açıklık araziya döndüğünde, Dial odun parçasını Rabbitoh'un ayaklarının dibine fırlatıp oğlana doğru yürüdü. Çocuğun eli yapış yapıştı ama kadın onu sıkıca tuttu.

Nereye gidiyoruz?

Her zaman ileriye gidecek bir yol bulunurdu. Kadın, direnen oğlanı yola doğru sürükledi.

Ah, *hadi* ama! Rabbitoh ellerini açmış ürkekçe arkasından geliyordu. O kadar da gerilme!

Biz sizi arabayla götürürüz, dedi Trevor. Sesini yükseltmek zo-

runda kalmıştı; çünkü kadınla oğlan ilk tepeye epey çıkmıştı bile. Makbuz mu istiyorsun?

Kahrolası bir soygun için makbuz ha, diye düşündü Dial. Ama elinde biraz daha para kalmıştı, her kimin parasıysa. Tanrı için ihtiyacı da olacaktı ona, tek bildiği bir harita alıp nerede olduğunu anlaması gerektiğiydi. Hiç kimsenin bu hazineden, bu bozdurmadığı dövizden haberdar olmadığı bir yere gitmeliydi.

Adı Anna Xenos'tu. Xenos, yerinden olmuş kişi, yabancı demekti; İsa'nın doğumundan yıllar önce Zákinthos Adası'na gelmiş bir adamdı.

Trevor seslendi: Nerede yaşadığımı bilmek istemez misin? Kabukları soyulan ağaçlarıyla derin vadiyi tutan göğüs dolusu bir haykırıştı onunki.

Dial bir an duralayıp toprak yolun aşağısındaki iki erkeğe baktı.

Adresini almalısın, dedi oğlan usulca.

Kadın daha nazik olabilseydi ona cevap verirdi ama beynini kasıp kavuran çok fazla savaş vardı. Kendisinin ve Che'nin bedenlerinin ormanda çürürken bulunduğunu görür gibi oluyordu.

Ya paramız, Dial? Adresini almamız gerekmez mi?

Kes sesini, dedi kadın. Tamam mı?

Oğlanı, o muazzam kaskatı hiddetinin ardında zahmetle yürüyerek tırmanmaya terk etti.

Bir kerecik olsun, dedi, bir fikir yürütmeden duramaz mısın? Tanrı aşkına, daha yedi yaşındasın.

Bekledi ki oğlan ona hemen hemen sekiz olduğunu söylesin. Ancak söylemedi. Azıcık yavaşlayıp biraz daha yürüdüler.

Babamı tanıyor o, dedi oğlan.

Sonra durdu, kadının karşısına dikildi, kolları dümdüz iki yanındaydı; ona karşı öyle zırhlanmıştı ki küçük gri gözleri yüzünde birer noktaya dönüşmüştü.

Hayır, dedi kadın. Tanımıyor!

Sanırım tanıyor, Dial. Oldukça eminim!

Kadın düşünüyordu: Kim olduğunu bilmemek, seni çıldırtacak bu.

Öyleyse babam *hakkında* bir şeyler biliyor, dedi oğlan. Ellerini daracık küçük ceplerine sokup yüzünde korkunç, kaskatı bir gülümsemeyle kadına baktı.

Hayır, bebeğim!

Babama nerede olduğumuzu söyleyebilir...

Tatlım, kendini üzme böyle!

Kırıcı olmak istememişti ama şimdi oğlanın çenesi titremeye başlamıştı ve Ford'un zahmetle tepeye tırmanarak onlara doğru geldiğini işitmese çözülüverecekti. Kadın onu yoldan çekip yüzünü karnına bastırdı ama araba yanlarında durunca oğlan sıyrılıp kendini kurtardı.

Hadi gelin, dedi Trevor. Kalın kolunu açık pencerenin kenarına dayamıştı. Binin!

Hayır, teşekkürler, dedi kadın ama oğlan bir çırpıda arabanın yanına gelivermişti.

Hiçbir şey olmayacak, dedi Trevor. Özür diliyor. Başıyla sürücüyü işaret etti. Gıcığın teki o!

Hıristiyan olmak alnımda yazılı, dedi Rabbitoh. Gözleri, postunun karanlığından bakan bir hayvanınkiler gibi parlıyordu.

Lütfen Dial, binebilir miyiz?

Kadın kapıyı açtı ve oğlanla ikisi aralarında hırkanın içindeki kedi yavrusuyla, yan yana oturdu.

Özür dile, dedi Trevor. Kadın onun otoritesinden, buldog gövdesinden, kalın ensesinden hoşnutsuz olmadığını hissetti.

Rabbitoh özür diledi ve kadın onun direksiyona abanışını seyretti. Boyun eğmenin hazlarını düşündü, itiraf etmeye hazır olduğundan çok daha fazla bildiği bir konuydu bu.

Şşş, dedi Rabbitoh'a, sanki o nahoş bir bıçağı ve cinsel hak iddiası olan pisliğin teki değil de bağışlanacak bir çocukmuş gibi.

Trevor koltuğunda arkaya dönüp gözlerini kadının gözlerine dikti. John sana bir makbuz yazdı, dedi ağır ağır. Sen istemiyorsun, tamam ama onu patrona verebilir miyim, diye sordu başını çevirip sürücüye.

Evet, dedi sürücü.

Trevor kâğıt parçasını oğlana verdi, o da okur gibi göründü ama bunun ne kadarının bir gösterinin parçası olduğu pek açık değildi. Oğlan onu ıvır zıvırının arasına koymak için lastik bantlarını çözmeden önce son derece büyük bir dikkatle katladı.

Otoyolda terk edildiklerinde, Ford'un asfaltın üzerine yayılan mavi egzozunu geride bırakıp arka yola dönmesini seyrettiler. Gölgesiz sıcakta, kocaman kamyonlar tarafından savrularak, yanı başlarında kıvrılarak yükselen tozun toprağın içinde yalnız kalmışlardı.

Artık oradan oraya gitmesek olmaz mı, Dial?

Çok yakında, dedi kadın.

17

Doğrusunu isterseniz olayın en hoşuna giden yanı, Oakland'deki otelde pizza yiyip kâğıt oynayarak öylesine birlikte oldukları zamandı. O sıralar kitap da okumuştu, tek seferde saatlerce ve hatta geceleri de. Onun nihayet kendisine kalması nedeniyle ve açık bir banyo kapısından taşan buhar gibi tepesinde asılı duran elektrikli sürpriz bulutu misali, babasını bulma umuduyla, hayatında bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Kadın yatağın üstünde bağdaş kurup oturuyor ve eteğini kucağına topluyordu. Büyük bir ağzı vardı ve onu bol bol öpüyordu, nefesi yumuşacık ve küllü gibiydi.

Artık oradan oraya gitmesek olmaz mı, Dial?

Kadının nasıl durakladığını ve gözlerini ciddiyetle kendisininkilere dikerek onu doğru dürüst dinlediğini gördü.

Çok yakında, dedi kadın. Önce Nambour'a gitmemiz gerek, bebeğim!

Belki de gerekmez, Dial!

Sudan ağırlaşmış Uno kartlarını arabanın arka koltuğundan özenle toplayıp almıştı; şimdi de kadın onları tatlılıkla devralıp otoyolun kenarında diz çökerek hepsini sırt çantasının dış gözüne yerleştiriyordu.

Oğlan kadının dizlerinin acıdığını tahmin ederek izledi onu.

Nambour'a gitmek zorundayız şimdi, dedi kadın.

Ya yakalanırsak?

Kadının dudakları sarktı. Oğlanın bunu gördüğünü bilmiyordu; yüzünün alt kısmı tümüyle kemiklerini yitirebilirmiş gibi bir hal almıştı.

Ya seni benden alıp götürürlerse, dedi oğlan.

Kadın ona bakmadı bile; çantasını omuzlarına kaldırdı ve parmaklarıyla saçlarını taradı.

Ya ben paramızı geri alabilirsem, Dial?

Şşş!

Çünkü nerede olduğunu biliyorum...

Kadının eli kocaman bir dolaşık saç yığınına takılmıştı; yüzünü buruşturarak çekiştiriyordu. Acıyor olmalıydı.

Sen sevimli cesur bir çocuksun, dedi sonunda ama gördüğün her neyse onu unutsan iyi olur!

Neden?

Öyle söyledim çünkü!

Kadın oğlanın başını okşadı; ama o hoş hava bozulmuştu.

Sorun yok Dial, dedi oğlan, onu geri getirmeye çalışarak.

Şşş, dedi kadın.

Kendimizi akışa bırakacağız.

Bu, kadını gülümsetmeliydi. Olmadı. Başparmağıyla otostop işareti yaparak yürümeye başladı; yakıcı güneşin altında Buck'ı taşımak da oğlana kaldı. Bruce otoyolunun kıyısından, tekerlek izleriyle dolu çakıllı kenarlar boyunca boğucu tozun içinden yürüdüler. Nihayet bir kaktüs çiftliğinin yöneticisi onları arabasına aldı ve lise binasının yanında bıraktı.

Okulun yanında ağaçlar vardı ama bunların dışında her şey uzun zaman önce kesilmiş, hiç gölge kalmamıştı Nambour'da. Anneyle oğlanın her yanı kaşınıyor, acıyordu. Yıkanmamış, sevimsiz, yırtık pırtık halleriyle, yerlilerin gözünde "yabani"ydiler. Annenin baldırında iltihaplanmış bir ısırık vardı. Eteğinin kıvrımında on bin dolar olduğunu fısıldadı kadın. Bu kalan para, kaktüs çiftçisi tarafından temin edilen bir parça sigorta teliyle emniyete alınmıştı.

Oğlan bir motel bulmayı düşünmeye başladı. Gösterişli olması şart değildi. Bunu hemen şimdi yapmaları gerekecekti.

Geniş cam vitrinleri olan bir oto bayiine geldiler; oğlan kadının yanında duruyor ve onun ne düşündüğünü, Amerikan dolarlarıyla yeni bir araba almaya çalışacağını hissedebiliyordu. Umarım almazdı. Kadın kapıyı açıp içeriye yürüdü. Klimanın serinliği çok hoştu ama işte o kadar.

Bizim birer hamamböceği olduğumuzu sanıyorlar, diye fısıldadı kadın caddeye dönerlerken. Kahrolsunlar, dedi, kararmış yaralı eliyle bir kez daha oğlanın omzuna sarıldı.

Evet Dial, dedi oğlan. Kahrolsunlar, Dial! Biraz sonra bir motele gireceklerdi ve kadın ona kitap okuyacaktı. Ana caddede bir motel vardı. Kliması ve renkli televizyonu olduğundan hemen hemen emindi.

Motel yerine bir çamaşırhaneye gittiler. Bir çöp torbasından kirli giysiler boşaltan bir hipi kız vardı. Ona baktılar.

Daha sonra *patchouli** yağı ve bozulmuş muz kokularının Nambour'un tatlı çürük şekerkamışı kokusuna baskın çıktığı bir pasaj keşfettiler.

Hipileri mi arıyoruz?

Söylemeyecekti.

Belki burada kitap satarlar ha?

Ancak bir sağlıklı gıda dükkânıydı bu. Kuru fasulye yığınının tepesinde, boş şeker pekmezi tenekelerinin yanında; masaj, meditasyon, ay dansları ilanlarının olduğu bir duyuru panosu vardı. Bir de şirin tahta kiremit damlı iki ahşap kulübenin dört tane renkli fotoğrafı.

Bu ne, Dial?

* Hindistan ve Malezya'da yetişen kokulu bir bitki. (ç.n.)

Kadın kaşlarını çatmış, burnunu kırıştırarak sessizce okuyordu.

Orada kim yaşıyor?

Satılık bir yer.

Bir motelde kalalım biz.

Şşş! Dinle! Yağmur ormanının kenarında on dört dönüm. Bir kaynaktan gelen suyu var. Beş yüz meyve ağacı ve hazır bir sebze bahçesi. Bak, işte papaya, Trevor'ın sana aldığından!

Bir motelde kalabilir miyiz lütfen?

Ve kahve ağaçları, dedi, hurmalar, limonlar, misket limonları ve hanımparmakları...*

Hanımparmakları nedir?

Kadın bilmiyordu ama itiraf etmeyecekti.

Cangılda, değil mi?

Kadın kolunu oğlanın omuzlarına dolayıp onu tekrar okşamaya başladı.

Boğa karıncaları nedir biliyor musun, diye sordu oğlan.

Kadın iyi koku alan bir tazı kadar sağırdı. Burada bir yığın bilgi var, dedi. Telefon numarası hariç her şey.

Telefon yok, dedi tezgâhın arkasındaki kadın. Hoş bir yüzü vardı; Cameron'ın duvarına yapıştırdığı Beach Boys posterindeki kız gibi. Son on senenin en önemli biricik şarkısı *"Good Vibrations"*tı. Oğlan bunu biliyordu.

Amerikalı mısınız? Uzun sarı saçları, soluk mavi gözleri ve güneş yanığı parlak bir teni vardı.

Buenos Aires, dedi Dial. Güney Amerika.

Sahi mi? Kız kaşlarını çattı. Peki, Sunshine Coast'ı nasıl buluyorsunuz?

Yandina'daki şu yerle ilgilenmiştik.

Hayır, diye düşündü oğlan, lütfen!

Yand-iina.

Onunla ilgileniyoruz.

Şehir suyu yok. Kız başını sallayıp gülümsedi. Onlardan hoşlanmamıştı, oğlansa memnun olmuştu. Elektrik yok, dedi kız monoton bir sesle. Televizyon yok.

---

* *Lady fingers*: Çok ince parlak sarı kabuklu, tatlı bir muz cinsi. (ç.n.)

Bu mülk nerede, diye sordu Dial.

Bu mülk, dedi kız Dial'ın konuşma tarzını alayla taklit ederek, Remus Creek Road'da.

Hadi Dial, dedi oğlan, gitmek istiyorum ben.

Ancak Dial kollarını kavuşturdu. Tam olarak neresi orası?

Kız omuz silkti. Plastik bir çanaktan benekli bir elma alıp evire çevire karnına sürttü. Yandina Postanesi'ne gidin, dedi sonunda. Orada takılan insanlar vardır. Onlara sorun.

Elmayı müşkülpesent bir tavırla önüne koydu, sonra aynı çanaktan ikinci bir tane seçti. Cebinizdeki kedi sizin mi, diye sordu.

Tam üstüne bastın!

Kız başını yana eğmiş, elmalara hayran hayran bakıyor gibi görünüyordu. Sonra bir bıçak alıp birinciyi özenle dilimlemeye başladı.

Orada kedilere pek meraklı olduklarını sanmam.

Oğlan bunu duyduğuna memnun oldu.

Bir kedi yavrusuna kimin ne itirazı olabilir, diye sordu Dial. Uyumakta olan Buck'ı güçlükle dışarı çıkarıp burnuna bir öpücük kondurdu.

Valla bizim *Avustralya* kuşları dediğimiz kuşlar vardır. Kediler bu kuşları öldürür. İnsanlar bundan hoşlanmaz.

Eh, dedi Dial, Buck'ın başını okşayarak. Bu Avustralyalı bir kedi; bu durumda sanırım o da burada yaşar.

Kız elmayı dilimlemeye devam etti, onlar da sonunda dükkândan çıktı.

Başka bir ev buluruz, dedi oğlan. Daha da iyisini...

Amerikalılardan nefret ediyorlar, dedi Dial.

Kim olduğunu bilseler seni severlerdi.

Bilmelerini istemeyiz, değil mi?

Galiba yeraltındayız, Dial!?..

Hoşuna gidiyor mu bu?

Cameron senin gelip beni yeraltına götüreceğini söylerdi. Yani biliyor gibiydim. Doğru dürüst bir ev bulalım, dedi oğlan. Evin doğru dürüst bir yolun üzerinde, babasının onları bulabileceği bir yerde olması gerektiğini düşünüyordu. Kuşkusuz, bir de telefona ihtiyaçları olacaktı.

Buğulu sıcağın içinden motele doğru yürüyorlardı. Hava şekerden sarhoştu. Çok geçmeden otoyoldaydılar. Kamyonlar ve kamyonetler, pislik ve gürültü içinde, su alıp batmakta olan bir yatın yelkenleri gibi çırpınan brandalarıyla ortalığı kasıp kavuruyordu. Sonra, fırtına bulutları kadar yoğun dumanlar üfüren bir Peugeot geldi, bir Peugot 203. Oğlanın bildiği hemen hemen tek araba modeliydi; ama Dial'ın ona otostop işareti yaptığını görünce sahiden canı sıkıldı.

Ya motel?

Şşş, dedi kadın.

Neden Dial, neden? Gitmek istediği yönün tersine doğru, yine de onun peşinden koşuyordu.

Ancak kadın arabaya binmişti bile.

Peugeot'nun sürücüsü uzun yüzlü, uzun dişli, dağınık sakallı, ayrıksı bir tipti. Cameron'ınki gibi kıllı incecik kolları ve kemikli dar omuzları vardı.

Ön koltuğa kayıp oturdukları sırada, çırpınan çadır bezine benzer hızlı bir hava akışı oldu, iki metreye yakın kanatlarıyla arka koltuğun loşluğunda havalanan bir horozdu bu.

Aman Tanrıım, dedi Dial.

Benim horozum o! Sürücü yola düzülürken bir yandan da elini omzunun üzerinden arkaya savurdu; oğlan da toz toprağın ve buruşuk gazetelerin arasında çömeldi ve koltuğun altına kaçan kedi yavrusunun kuyruğunu yakaladı. Bunun karşılığında kolu baştan sona tırmalandı; ama dönüp tekrar annenin bacakları arasına sıkıştığında Buck'ı ense kökünden kavrayıp emniyete almıştı.

İsmim Adam, dedi sürücü, oğlana fazlaca yakından dikkatle bakarak.

Dial, dedi anne.

Oğlan motel konusunda kızgındı. Hiçbir şey söylemedi.

Peki, ikimiz nereye gidiyor olabiliriz? Sürücünün karman çorman siyah bir sakalı ve oğlana dikkatle bakarken yukarı kalkan adamakıllı kalın kaşları vardı.

Remus Creek Road'a gitmemiz gerekiyor, dedi Dial.

Oğlan yüksek perdeden inildedi.

Şşş, dedi Dial. İlk önce bunu yapmak zorundayız.

Adam direksiyona çok ama çok yakın oturuyordu. Onu göğsüne bastırırken, pul pul soyulan burnu da şimdi cama doğru uzanıyordu.

Şu ne? Adam yüzünü buruşturarak palmiye ağaçlı, kocaman, satılık bir benzin istasyonunu işaret ediyordu. Katıksız bir ahmaktı bu; ama doğruca oğlana baktığı için o da kendini cevap vermek zorunda hissetti.

Ağaçları mı kastediyorsunuz?

Ampol mu bu?

Oğlan Avustralyalıların konuşmasını anlayamıyordu; kelimeleri ağızlarında eziyorlardı sanki. Genellikle sevmiyordu onları.

Marka, diye haykırdı tuhaf adam. Kahrolası marka!

Esso, dedi Dial.

Doğru, dedi ayrıksı adam, elbette. İyi gidiyoruz, dedi ama besbelli göremiyordu. Karavan parkını görünce bana haber verin, dedi. Remus Creek'te kime gidiyorsunuz?

Satılık bir yer gördük.

Hah, dedi Adam ve gözleri parlayarak her ikisine de sırayla baktı. Yola dikkat etmeliydi.

On dört dönüm, dedi Adam. Beş yüz meyve ağacı.

Orası işte!

Şu ne?

Bir kedi yavrusu.

Şurası karavan parkı mı?

Göremiyor musun, diye sordu oğlan. Bunun kabalık olması umurunda değildi.

Sürücü otoyolun ortasında, bir traktör manevra alanının karşısında durmuştu. Bir yarı treyler onları ters taraftan geçti; sireni bangır bangır ötüyor, yılan gibi kıvrılıyor, devasa toz bulutları gökyüzüne savruluyordu.

Biraz daha, dedi Dial.

Sonra toz bulutunun içinde aniden direksiyon kırdılar ve ölmediler. Horoz havalandı, egzoz borusu güm güm çarptı; engebeli bir yolda tangır tungur gidiyorlardı, arabanın içi toz ve tüy doluydu.

Oğlan bu tuhaf yaratığın gittiği yere gitmeyecekti.

Galiba kediyle ilgili bir sorunumuz var, dedi.

Dial dirseğiyle sertçe dürttü onu. Canı yandı oğlanın.

Adam pürdikkat sağa sola baktı. Bir kediyle ilgili nasıl bir sorun olabilirdi?

Sağlıklı gıda dükkânındaki bir kız...

Adam yellenme sesine benzer bir ses çıkardı. Sağlıklı gıda. Ah dostum ah! Şeker pekmezi tacirleri, dedi. Haşere ilaçları. Böcek ilaçları. Lanet denizanalarının genlerini şekerkamışına koyuyorlar. Al sana sağlıklı gıda!..

Satılık yeri orada gördük işte!

Ah evet, dedi Adam, işte buyurun öyleyse, istediğiniz burada. Tekerlek izleriyle oluk oluk olmuş dik bir tepeden sarsıla sarsıla inip dar bir ırmak geçidinden suları sıçratarak geçerlerken, konuşmaya devam ediyordu.

Gerçekten hiçbir şey için tasalanmanıza gerek yok!

Artık daha yumuşak, neredeyse kumlu bir yoldaydılar. Parlak kemik beyazı gövdeleriyle yükselen orman ağaçları arasından kıvrılarak giden düz bir yoldu bu.

Orayı biliyor musunuz, diye sordu Dial. Bizi oraya yakın bir yere bırakabilir misiniz?

Yakın, dedi Adam. Arabayı sertçe sağa savurup dimdik, çamurlu, şahsa özel bir araç yolundan kıvrıla kıvrıla çıkardı. Beş yüz meyve ağacı, dedi frene asılarak.

Kediciği bırakın gitsin, dedi. Burası serbest bölge. Yüzde yüz organik.

18

Berbat bir yerdi. Burada asla yaşayamazlardı. İki kulübenin daha büyük olanına girip sandalye ve masaların üzerinde ağır ağır gezinen küçük siyah sinekleri, döşeme tahtalarının geniş çatlaklarında biriken gri toz topaklarını gördüklerinde; oğlan Dial'ın şaşkın bakışlarının hastalık sarısı katranlı kâğıda takıldığını fark etti. O burayı asla almazdı.

Hapse tıkılsa daha mutlu olurdu Dial. Gerçekten! Orasından burasından yağmurun sızdığı bir yerde saklanıp kalmaktan daha beter olamazdı. Arka duvarda kalın siyah bir kir tabakasıyla kaplı bir eviye vardı; tezgâhın üstü de tepeleme yığılmış kap kacak ve boya tenekeleriyle doluydu. Burada, vitraydan minik bir pencerenin kasvetli ay-

dınlığında, küçük Adam nihayet bir çaydanlık buldu; sonra tuhaf ince pirinç bir musluğu çevirdi. Cılız bir sızıntı, sonrası yok.

Ah, dedi, su yok!

Daha bile iyi, diye düşündü oğlan.

Adam'ın boyu 1.60 kadardı; anneninki ise 1.75. Kadın eğilip kibarca ona bakarken, su olmadığını görünce gözlerini usulca kapadı. Kedi yavrusunu yere indirip dışarıdaki dar verandaya çıktı; orada gözkapakları inik bir halde bağdaş kurup oturdu.

Babası oğlanı burada asla bulamayacaktı.

Buck büsbütün başka bir yaratıktı. En çok ne yemek istediğini kestiremiyordu. Alçak bir ahşap masanın üzerinde gümüşi bir kelebeği sessizce izleyip avladı, sonra bir minder yığınına atladı. Her biri allı pullu minderlere pençe attı bir süre.

Adam her adımında fincanları tıngırdatarak ön duvara doğru yürüdü. Pul pul soyulan burnunu iş tezgâhının üstündeki karmaşanın içine soktu: karmakarışık duran plastik bir hortum, bir zincir testere, bir oluk parçası ve bir sürü değişik alet; bir çekiç, tornavidalar, geniş ağızlı ağır bir bıçak, sonradan içlerinde çatı vidaları olduğu ortaya çıkan bir sürü kahverengi kesekâğıdı.

Hah! Adam bir opera dürbününü kaldırdı havaya.

Oğlanın dedesinin de opera dürbünleri vardı. İki dürbünü de aşk yuvasına götürdüğünde anneannesi çok kederlenmişti.

Adam uzun dişlerini göz önüne serdi. Haydi, dedikten sonra kaşlarını kaldırdı. Etrafı dolaşalım!

Dial verandadan içeri girmeyince oğlan da nazik olmak zorunda kaldı. Adam'ın peşinden dışarı çıktı. Çok iğneli karınca var mı, diye sordu.

Şu portakalların tepesindeki ağaçminelerini görüyor musun? Adam, çamurda çömelip bayırdan yukarısını işaret etti. Oradan uzak dursan iyi edersin.

Oğlan her şeyden uzak durmak niyetindeydi.

Pabuçlarını giymeden önce her zaman içlerine bak, dedi Adam.

Oysa hipinin kendi ayağında pabuç yoktu. Kocaman uzun ayakları ve el parmaklarına benzeyen ayak parmaklarıyla, kafadan çatlak ve evsiz barksız bir hali vardı. Oğlan, ılık yumuşak toprağın üzerinde

yürüyerek, kümes telinden çitlerine tırmanan çarkıfelek sarmaşıklarıyla bir cangılı andıran sebze bahçesinin çevresinden dolanırlarken Adam'ı adım adım izledi. Uzun köşe direğinden, ince bir patikaya girdiler; çim tohumları, gözleri ve bacakları olan ısırgan yaratıklar gibi oğlanın bacaklarını gıdıklıyordu.

Buraya keçileri koyuyoruz, dedi Adam, bazen. Bahsettiği şeyi göremediği besbelliydi. Ancak muz fidanlığının tekinsiz, gölgeli arazisini geçtikten ve dik bir setten kayarak indikten sonra, dürbünü gözlerine kaldırdı.

Arazinin en iyi parçası burası, dedi sonunda. Oğlan onun burayı iyi sanacak kadar yoksul olmasına üzüldü.

Adam çömeldi ve elindeki aleti çamurlu bir çukurdaki borunun ucuna bağlanmış bir tel süzgece değdirdi.

Kaz, dedi sonra. Su tablosu alçalmış! "Su tablosu" tabirini duyunca oğlan mücevhere benzer imkânsız bir şey hayal ettiyse de sonra açlıktan kadidi çıkmış adamın yanına çömeldi ve birlikte çıplak elleriyle kazmaya başladılar. Pis çamuru kazıyıp muz fidanlığının karanlık zeminine atıyorlardı. Bir süre sonra kirli bir suya ulaştılar.

Bu iyi su, dedi Adam, sarı balçığa dikkatle bakarak.

Paslı bir boya tenekesi buldu ve oğlana borunun içine sarı suyu tenekeden dökmesini söyledi; bu arada kendisi de çıplak karnını yere yapıştırıp uzanarak kulağını boruya dayadı ve sonra, belli bir anda, doğruldu. Daha sonra boruyu suyun altına itip süzgeci tekrar bağladı.

İşte, dedi. Bunu kendi başına yapabilir misin?

Oğlan asla yapmayacağını biliyordu. Sanırım, dedi.

Aferin, dedi Adam.

Kulübeye dönüş yolunda Adam oğlana otların arasında kendilerine yol açarak nadide damarlar gibi yayılan yabani domates saplarını gösterdi.

Her zaman yiyecek bir şey vardır, dedi Zabar's'dakilere* benzeyen ufacık domatesleri toplarken.

Burada sonsuza dek gizlenebilirsiniz, dedi oğlana düşünceli düşünceli bakarak.

Etraflarında günün son ışıkları kanatlarına bulaşan lahana kele-

* New York'ta bir gurme şarküterisi. (ç.n.)

bekleri uçuşuyordu. Daha yukarıda yarıklı yaprakları parmaklar gibi kıpırdayan muzlar, aşağıda ise kol kalınlığında sarmaşıkların fil derili ağaçlara dolandığı yağmur ormanının karanlık yeşili vardı. Kulübenin ötesinde, arabanın arkasında ise ıssız karanlık, Remus Creek boyunca kanayarak bunaltıcı tepelerin içlerine doğru yayılıyordu.

Kulübeye döndüklerinde gemici fenerlerinin saati gelmişti; orada, gazyağının sarı ışığında adam bir çaydanlığı kirli suyla doldurduktan sonra domateslerin saplarını koparmaya girişti. Oğlan Dial'ın hâlâ dışarıda verandada olduğunu tahmin ediyor ve kimsenin asla istemeyeceği bir yerde kısılıp kalmış olan Adam için âdeta hüzünlenip üzülüyordu. Ona yoldaşlık etmek için orada kaldı ve domates halkalarının cızırdayarak çözülüp sosa dönüşmesini seyretti.

Yavru kedi, minderlerin üzerinde ölü bir tırtıl gibi dertop olmuş uyuyordu. Ön kapıdan içeriye bir yarasa girdi; havada bir daire çizip gözden kayboldu. Oğlan buradan ne zaman çekip gidebileceklerini merak etti.

19

Kadın, bir yanda karabasanlar bir yanda sevimsiz meçhul bir gün, öylece yatıyordu. Bir saksağan öttü. O iğrenç Rabbitoh ona kasım ayında saksağanların kafanı gagalayıp yüzünü kan revan içinde bıraktığını söylemişti. Ne ülkeye gönderilmişti ama!

Dial, dedi oğlan.

Kadın kaygılandırıcı rutubet lekeli ahşap bir tavanın altında, yastıklar ve küf kokulu örtülerden oluşan bir yatakta uyuyordu. Uyanmak ve başına açmış olduğu belayla ilgilenmek istemiyordu. Hava şimdiden aşırı sıcaktı.

Dial!

Kadının cildi kaşınıyordu, saçı hâlâ kirliydi. Başı, tavanın çatıyla birleştiği karanlık dar açının içine sıkışmış olarak uyumuştu.

Dial!

Bu oğlanın lanet taleplerinin sonu gelmiyordu. Kadın, yüzünü elleriyle bir saklayıp bir açarak "ce" yapıyor; ama aynı zamanda oğlanın nefesinden de kaçıyordu. Ona kahrolası bir dış fırçası almalıydı.

Dial, buradan ne zaman gidebiliriz?

Kadın kollarını açtı ve oğlan onun boynunun bitişiğindeki sıcacık kovuğa gömüldü. Bu çocuğa her ne olmuşsa olmuştu ama yine de sevilmiş olduğu hissedilebiliyordu. Anneannesi şirretin teki de olsa ona sarılmış, onu öpmüştü. Oğlan Dial'a anneannesinin yaptığı pudinglerin adlarını söylemişti: kraliçe, yapışkan karamela, tepetaklak ananas... İnanılmayacak kadar Viktoryan. Ne zaman gidebiliriz, diyordu şimdi; ama kadın bununla uğraşamazdı. Oğlanın o uçsuz bucaksız kırılganlığını hissedebiliyordu hissetmesine; ama ne yapabilirdi ki?.. Burası onların tek umudu olabilirdi. Anladığı kadarıyla kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi; ne telefon vardı ne posta dağıtımı. Şebekenin dışındaydılar. Onları tehlikeden uzak tutacak parayı başka nasıl kullanabilirdi?

Ne olursa olsun bunu yapabilir miyiz, Dial? Gidebilir miyiz buradan?

Kadın, onun o kararlı ufak yüzüne, çatık kaşlarına, içe işleyen zeki bakışlarıyla o gri gözlere baktı.

Kaygılanıyor, dedi alaycı bir tavırla Adam'ı taklit ederek. Konuyu değiştirmekten çok, oğlanı aslında odaklanması gereken meseleye yöneltmek istiyordu. Akıntıya kapılıp gitmeyeceklerdi.

Biriyle *müşavere etmesi* gerekiyor bu çocuğun dedi gözlerini devirerek.

Bir motelde kalabilir miyiz? Olur mu?

O salak, Amerikan dolarları yüzünden aynasızlar onu yakalarsa diye *kaygılanıyor*.

Nihayet, onun anladığını gördü kadın. Oğlanın bedeni kaskatı kesilmişti. Burayı *satın almaya* çalışıyorsun!

Bebeğim, artık oradan oraya dolanmak istemediğini söylemiştin...

Oğlan kendini ansızın çekti ondan. Kadın onun gidişini göremedi bile; ama merdivenlerden yuvarlanırcasına inip paldır küldür yere

ulaştığını duydu. Battaniyelerin arasında doğrulurken sinekler de havalandı ve bir tanesinin çıplak kolunda ağır ağır gezindiğini hissetti. Kendine bir şaplak vurdu.

Che? Ben sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Merdivenlerden edeplice inebilmek için bir külot çekti üstüne. Basamaklar inceydi. Ayaklarını acıttılar.

Elimde sadece Amerikan doları var. Fazla seçeneğim yok!

Oğlan cevap vermedi.

Onların işine yaramıyor, duydun bunu, dedi kadın. Zenginiz ama paramızın bir değeri yok!

Oğlanın elini tuttu. Oğlan onu hızla geri çekti. Hadi ama, dedi kadın. Aslında, kendi hayatına ne olduğunu anlayabilmek için ona yalvarıyordu.

Hadi, dedi, bana dün keşfettiğin şeyleri göster!

Oğlan elini kendine sakladı ama kadını dışarıya, uzun ıslak otların arasına götürdü; ona o sözde tuvaleti, köşeli ahşap bir kabinin içindeki dört galonluk paslı tenekeyi göstermekten küskün bir zevk aldığı belli oluyordu.

Hadi ama, dedi kadın. Bu yer başlı başına bayağı sevimli sayılır. Gel öbür kulübenin içine bakalım!

Gerçekten de yeşilin değişik tonlarıyla, bel vermiş alçak verandalarıyla bu kütük evler fotoğraflarda sevimli olabilirdi. İkinci kulübenin içinde on santimlik çivilerden sarkan gömlekler ve pantolonlar buldular. Cibinlikli bir karyolanın karşısında iki pencere vardı. Pencerelerin arasındaki kapı, yarasaların yırtık paçavralar gibi asılı durduğu alçak, karanlık bir verandaya açılıyordu.

Bu sahici bir cangıl, dedi kadın. Zehirli görünmüştü ona.

Orada bir kulübe daha var aşağıda, dedi. Bakmak ister misin?

Bakmak ister misini belli belirsiz bir Boston aksanıyla söylemişti. Oğlan bunu kaçırmadı.

Tam bir *Bostonlu* gibi konuştun!

Hayır konuşmadım! Güldü kadın gülmesine; ama Bostonluluğunun açığa vurulduğu anlardan nefret ediyordu. Oğlan bunu tam bir üst sınıf hovardalığıyla yapmıştı.

Neymiş, Boston aksanıymış! Anlaşıldı, bu oğlandan çekeceğimiz var!

Burası oğlanın evi olacaktı; yalnızca o dönümlerce arazi ya da o iki kulübe değil, yağmur ormanının karanlığında, diğerlerinden daha tekinsiz, içinde boş bir turşu kavanozundan başka bir şey olmayan bu ufak üçüncü kulübe, yuvası olacaktı onun.

Dışarıda eşiğin üzerinde, büyük bir taşa bir yüz oyulmuştu. Tam anlamıyla uğursuz denemezdi; ama batıl itikadı, büyücülüğü ve dünyanın gizli bir köşesine indirgenmiş yapayalnız ve yitik bir hayatı çağrıştırıyordu.

Müşavere etmek ne demek? Oğlan, yüz görünmeyecek şekilde itip devirdi taşı.

Boktan biri bu!

Küfretmemen gerektiğini biliyorsun!..

Oğlan adamakıllı sinirlenmişti. Kadın da alabildiğine sinirlenmişti; ama yetişkin olan oydu ve bunu belli edemezdi.

Neyin var, bebeğim?

Küfretmemelisin!

Kapa çeneni, dedi kadın içinden. Oğlanı ormandan çıkardı. Sızıntılı ve sallantılı büyücek bir kulübenin verandasının hemen altına, kadının kahve ağacı olduğunu söylediği parlak kırmızı tanecikli, sert yapraklı bir çalının yanı başına çıkmışlardı. Kadın söylediğinin doğru olup olmadığından bile emin değildi.

Haydi, dedi, soy bir tane. Göreceksin!

Kırmızı kabuğun içinde beyaz, ıslakça bir çekirdek vardı; kaygan ve her nedense bozuk görünüyordu. Oğlan ikinci bir çekirdeği soyarken kadın bir motor sesi duydu; önce kirli mavi yağ dumanını, sonra da arabayı gördü. Motor, durduktan sonra da sarsılıp öksürmeye devam etti. Kadın, Adam'ı bekliyordu; Trevor'ı değil. Oysa şimdi her ikisi birlikte otların arasından onlara doğru yürüyordu. Trevor oğlana, kadına fazlaca kasıtlı gelen bir bakışla dikmişti gözlerini.

Merhaba evlat, dedi. Gömleksiz, yağlı, kalçasız görünüyordu güneşte.

Merhaba, Trevor!

Kadın, oğlanın çenesini nasıl kaldırıp sessizce sorgulanmasına izin verdiğini gördü.

Seni burada görmek hayalimden geçmezdi, dedi.

Trevor, tebessümünü ağzının köşesinde çiğneyerek konuştu: Eee, paranı *birinin* bozması gerek!

Öyle ya, diye düşündü kadın.

Oğlan da anlamıştı. Birdenbire hiç yoktan ulumaya başladı, bir kafeste satışlıp tahrik edilmiş bir yaratıktı sanki. Gözü dönmüş gibi Trevor'a saldırdı. Onun sert, tüysüz karnını ve apış arasını yumrukluyordu.

Che, diye haykırdı kadın; ama Trevor onu yukarı kaldırıp kendinden uzaklaştırmıştı bile. Hâlâ havayı dövüyor, tırmalıyordu.

Hareketsiz kaldığında Trevor onu tekrar yere koydu ve oğlan bir şey yapmasını bekleyerek nefretle Dial'a baktı. Onun hiçbir şey yapmayacağını anladığı zaman da kolunu kahve ağaçlarına savurup bir avuç yaprak yoldu ve çiyle ıslanmış yüksek otların arasından, yolda bir şeylerden korkup sıçrayarak, tenini kuşkusuz yırtacak olan sık ağaçminesi çalılarına dalarak koşup gitti.

Affedersin, dedi kadın Trevor'a; ama şimdi de kendisinin yaptığı her şey nedeniyle korku içindeydi. Gidip onunla konuşsam iyi olacak.

Onu merak etme, dedi Trevor. Senin asıl benimle konuşman gerek!

Sonunda kadın boyun eğdi. Onlarla birlikte şu hainin toprak yolundan yukarıya doğru yürürken oğlanı düşünüyor, tam nerede olduğunu, neler hissettiğini biliyordu; o turşu kavanozunun olduğu boş kulübede, pis döşemenin üstünde dertop vaziyette, giderek sakinleşiyor, utancı yavaş yavaş büyüyordu.

20

Sahiden bu çılgın sarmaşıkları ve bu öfkeyle kabaran yabani ağaçminelerini, palmiyeleri, kaosu, kahveyi mi satın alacaktı? Pekâlâ bir fil de alabilirdi; ama filin içinde saklanamazdı, oysa burada kesinlikle saklanabilirdi. Burasının tek meziyeti de buydu, onu cehennemin dibindeki bir toprak yolun tepesine koyması.

Oğlan burayı sevmiyordu ama kaderini belirleyemezdi o. Kadındı yetişkin olan; iki erkeğin ardından kulübeye girdi. Her konuda belirsizlik içindeydi; satın almalı mı yoksa çekip gitmeli miydi, onu soymak için mi yoksa yardım etmek için mi buradaydılar? Mecbur kalsaydı onlarla elbette başa çıkabilirdi: gözü görmeyen bir adam ve okuması olmayan ikinci bir adam.

Kulübede bağdaş kurup oturdu ve vitray bir pencereden havada

asılı gibi duran ufacık sarı bir kuşu seyre daldı. Yararın ya da idrakin ötesinde, enfes bir yaratıktı kuş.

Adam çayın "yerini buldu" ve çaydanlığı "düzene koydu" Trevor da oğlanın ayak tırnağının tüysüz, varil gibi göğsünde açtığı ince uzun kesiğin üzerine papaya merhemi sürdü. Bir köstebek, tarlafaresi, pitbull, susamuru, ayıbalığıydı o; kadının hiç tipi değildi ama adam bunu henüz anlayamamıştı. Üçü de minderlere oturdu ve Adam, sadece kendisinin bildiği bulanık bir gerçeğe gülümseyerek çayları koydu. Kendini dünya nimetlerinden çekmiş bir Hint fakiri gibi sıskaydı ve kadının bildiği her tür hayattan, pencerenin dışındaki sarı sinekkuşu kadar uzaktı.

Pekâlâ! Kadın kararlı görünmek istiyordu.

Pekâlâ? Trevor onunla alay mı ediyordu?

Pekâlâsı şu; sanırım iş konuşmak için buradayız. Parayla oynayan bir çocuk gibiydi; kendi parasıyla değil ama binlerce, neredeyse sayılamayacak kadar çok dolarla.

Demek *Alternatif Yaşam Tarzı* istiyorsun, dedi Trevor.

Sahiden alay ediyordu ama kadın ondan çok daha çetin bir cevizdi. Trevor'ın anlayamadığı bir başka şey de buydu.

Pekâlâ, Dial, biliyorsun ki problemler var!..

Adamın *problemler var* kelimelerini hatalı telaffuz ettiğini duydu. Kadının Harvard diploması vardı. Bu adam ne doğru dürüst konuşabiliyor ne heceleyebiliyordu. Kadın kaşını kaldırdı.

Adam'a yabancı para veriyorsun, ne işine yarayacak onun?

Sen benim yabancı paramı bayağı seviyorsun ama! Bugünlerde her yerde seni görüyorum...

Trevor gücenmiş gibi koyuverdi soluğunu. Ancak tabii, o bir mücrimdi; kadının erkek kardeşinin o kadar hayran olduğu kaypak sınıflardan biri.

Peki, dedi adam, şimdi dinle beni!

Dinliyorum...

Hayır, diken üstündesin ve iğneleyip duruyorsun. Benim kim olduğumu bilmiyorsun. Bir yaltakçı olduğumu sanıyorsun. Buraya gelmenin bana neye mal olduğunu anlamıyorsun.

Neye mal oldu?

İşte yine başladın, dedi Trevor, ben de bunu kastetmiştim. Yeni bir giriş kapısı inşaatının ortasındaydım.

Ne yani, o da Vassar'da işe başlamak üzereydi. Kapı ha, dedi kadın alayla.

Bir kazıklı duvar, dedi Adam, dalkavukça. Müthiş bir kazıklı duvar, Dial, dedi yalvarır gibi.

Bu dünyaya ait olmayan tuhaf, tekdüze bir ritim vardı seslerinde; muzip periler gibi, diye düşündü kadın.

Benimle çalışmak için sıraya girmiş güçlü kuvvetli altı adam vardı, dedi Trevor. Şimdi hepsi gitti. Teşekkürler, Trevor! Lütfettin, Trevor!..

Bu arada o iğrenç küçük sinekler masanın üzerinde ağır ağır dolaşıyordu. Kadın tenini elbisesiyle örterken eteğinde kalan paranın ağırlığını hissetti, şimdi kendisiyle Sing Sing* arasındaki tek şeydi o. Adama kendisini şimdiden soymuş olup olmadığını soramadı.

Bir Amerikan dolarının değeri ne kadar, biliyor musun, dedi Trevor.

"Değeri"ni yanlış telaffuz etmişti.

Avustralya'nın da kendi doları var, Dial! Şimdi Avustralya'dasın. Bir Avustralya doları bir Amerikan dolarından daha değerlidir.

Aman Tanrım, diye düşündü kadın. Burası da sağlıklı gıda dükkânı gibi. Bizden nefret ediyorlar. Biz onların kahrolası varlıklarından bile habersizken, onlar burada bizden nefret edip duruyormuş. Biz onlara ne zaman ne yaptık ki?

Bahse girerim bu sana *ters* geliyor, dedi adam. Biliyorsun her ülkenin bir telefon kodu var. Amerika'nınki ne, biliyor musun?

Tabii ki 1'di. Meseleyi anlamıştı kadın. Neden sadede gelmiyoruz, dedi. Diyorsun ki anlaştığımızdan daha fazla ödeme yapmam gerek Adam'a. Mesele bu mu?

O bir numara, dedi Trevor. Tanrı Amerika'yı korusun!

Fiyatı yükseltiyorsun...

Hayır!

Söyle gitsin be adam! Şu kahrolası yüzüme söyle!..

* New York'un kuzeyinde Hudson Nehri kıyısında maksimum güvenlik önlemleriyle tanınan ünlü bir hapishane. (ç.n.)

Ancak Trevor tartışmayacaktı. Bir kese Drum tütünü çıkarıp sigara sarmaya girişti. İncinmiş ve gücenmiş bir hali vardı; eğer söylediği gibi bir adamsa tabii gücenecekti. Yok eğer kadını aldatıyorsa, yine öyle davranacaktı.

Seni anlamıyorum, bebeğim. Neden beni kızdırmak isteyesin ki?

Gözlerini kadının gözlerine kilitledi. Fazlasıyla mütecavizdi. Kadın pek de uzun bakamadı onun gözlerine.

Başka kim yardım edecek sana?

Kadın sabırsızlanmış gibi uzağa baktı ama aslında yanılmaktan korkuyordu.

Belki de Adam'ın arazisini satın almamalısın, dedi Trevor. Bir çiftçi kızı gibi görünmüyorsun bana!

Eh, kendi parası değildi bu. Elindeki tek şeydi.

Bana bir rakam söyle, dedi. Söyle gitsin!

Altı bin Avustralya doları, altı bin altı yüz Amerikan doları eder, dedi Trevor. "Bin" sözcüğünü yanlış telaffuz etmişti.

Bunun yüzde onu da altı yüz altmış eder.

Devam edip gidiyordu adam ama kadın rakamları aklında tutamıyordu. Harvard mezunuydu ama şu hesabı bile yapamıyordu. Bu arada şu kör cahil rakamları havada hızla döndürüp duruyordu.

Tamam, diye düşündü. Yapacağım bunu!

Sigorta telini çekip eteğin ucunu yırttı. Parayı sayarken muhteşem bacağını boydan boya sergiliyor ve banknotları kir pas içindeki masanın üstüne kurabiye hamuru gibi saçıyordu.

Oğlan ondan nefret edecekti. Çok yazık!

Trevor sırıtıyordu. Kırık dişler, yaralı kulak.

İzninizle, dedi kadın.

Aptaldı, katıksız bir aptal. Yanaklarındaki ıslaklığı, ağladığını anlamadan önce hissetti. Trevor arkasından seslendi ama o kulübeden kaçtı, çevik adımlarla yürüyordu. Ayakları toprağa değer değmez gözyaşları sel gibi boşandı. Sonra koşmaya başladı, patikadan yukarıya muzlara, tepeden aşağıya kaynağa, oradan da barınağın içinde saklanmak için yağmur ormanına koştu.

Oğlan ayakta duruyordu. Diane Arbus.* Sıkılmış çenesiyle. Ko-

* 1923-1971 yılları arasında yaşayan, 20. yüzyılın en özgün ve etkileyici fotoğrafçılarından biri. (ç.n.)

lunu uzatmış böcek ısırıklarını gösteriyor. Yerlere saçılmış, hepsi eğri büğrü yırtılmış, kimi beyaz kimi defalarca katlanmış kâğıt parçaları, ufak taşlar, çekirdekler ve kadının çantasından nicedir yok olup gitmiş olan bir deste oyun kâğıdı.

Annem.

Yanlış anlamanın karanlık gücü kadının içini sıkıştırdı. Oğlanın bedeninin ona kaskatı yaslandığını hissetti; öylesine aşina, öylesine yabancı... Onu kollarında tutarken bir yandan da onun saksağan yuvasına bakıyordu. Yüreğini ağzına getiren Dave Rubbo resmini ve ondan her nedense âdeta daha beter olan yırtık bir camgüzeli tohumları paketini gördü.

Alışacağız, dedi oğlan.

Cesur bir çocuksun sen, dedi kadın. Oğlan ıvır zıvırının üzerine çömelip onları toparladı. Kavanozu devirdi. Döşemenin ta öbür ucuna kadar yuvarlanıp ufacık tok bir gürültüyle ormanın içine düştü kavanoz.

Zemin düz değil, dedi kadın; dolu genzinin boğuklaştırdığı sesiyle.

Sürpriz demiştin hani, o olacak mı, diye sordu oğlan.

Sürpriz mi? Kadın güldü, kendiyle alay ederek, umarsızca.

Hani Philly'ye gittiğimiz zaman...

Ne boktan şeyler yaşadın, zavallı bebeğim!

Oğlan, kadının beline bağladığı harap olmuş kadife etek ucuna vurdu.

Babam bizi nasıl bulacak şimdi, dedi.

Birdenbire, gerçeğin zamanı gelmişti.

Baban onu bulmamızı istemiyor, bebeğim. Bunu biliyorsun. Ağzından çıkan sözler, küçük böceklerin sürünerek altından çıktığı kocaman gri bir ırmak taşı gibi oturdu midesine.

Hayır, dedi oğlan, kendini tekrar kendi içine toplayarak. O bizi istiyor. O beni istiyor. Kadın, onun boynundaki sinir tellerini, küçük çenesinin gerginliğini görebiliyordu.

Hatırlarsın, bebeğim. Seattle'da...

Hayır, diye haykırdı oğlan.

Kadın düşünüyordu: Bunu yapamam, şimdi olmaz. Aşırı kırılgan.

Şşş, dedi.

Kediyi işitmişti, o kadar. Tutunacak bir daldı. Can havliyle ona sarıldı.

Şşş! Dinle!

Oğlanı kendisinin yanı sıra gönülsüzce emeklemeye zorladı, nihayet ateşi bekleyen bir çift demir ızgara ayağı gibi kapı ağzında durdular.

21

Kedi yoktu. Toprak, altlarında alçalarak uzanıyordu. Orada, ormanın zeminine alacalı bir deri görünümünü veren ölgün ışıktaki kırık dökük gölgeler arasında küt kuyruklu tombul bir kuş vardı. Sırtı zümrüt rengi, omuzları turkuaz, kanatlarının altı tatlı bir mavi, bacaklarının üstü kırmızıydı. Kuşun bütün bu beklenmedik güzelliği oğlanı hüzünlendirdi. Kuşun ölmüş olmasını diledi.

Ben Seattle'da babamla konuştum mu, diye sordu.

Kadın, tükenmiş, omuz silkti.

Konuşmadım, dedi oğlan. Babamı hiç görmedim. Buraya gelmeyecek derken ne demek istiyorsun?

Bütün bunlar olup biterken kuş da dilsiz bir düşün parçasıydı. Kuş yerden bir salyangoz kabuğu alıp onu bir kayaya çarptı. Bir an için

bir güneş ışını yakaladı güzelim hayvanı. Bir dakika sonraysa kaybolup gitmişti; yabani ağaçmineleri yutmuştu onu.

Babam neredeydi?

Çimlerin üstünde, elinde hortum.

Babam mıydı o? Hayır!

Yağmur ormanından çıkarlarken oğlan ne hissettiğini bilemiyordu. Adam'ın yürüyerek geldiğini gördü. Bir kaybedendi o. Hiçbir değeri olamayacak kadar parlak bir tomar parası vardı.

Babam mıydı o? Hortumlu olan?

Anne yanıt vermeyecekti. Oğlan onun araziye sanki henüz uykudan kalkmış gibi baktığını gördü. Terli burnunu elinin tersiyle silip gözlerini kısarak bayırdan yukarıya, karanlık kulübelerin arkasında güneşin yabani ağaçları yakaladığı yere bakıyordu. Pürüzsüz ağaç gövdeleri, gölgelerin içinden balmumu beyazı ve aynı zamanda da parlak yeşil halinde fışkırıyordu. Sonuçta bir oğlan çocuğuna bile apaçıktı ki anne ona bakamayacaktı. Kadının nerede olduğu ya da başına nasıl bir iş aldığı hakkında zerrece fikri yoktu.

22

Oğlanın Seattle'la ilgili en iyi anısı çikolata soslu bir kuptu. Oakland'den uçakla henüz gelmişlerdi. Bir taksiye binmişlerdi. Tezgâhta birlikte oturup Jefferson Airplane grubunu dinlerken, çikolata sosu da dondurmanın içinde gölleniyordu.

Kadın sormuştu: Mutlu musun?

Oğlan, babasının kendisinden çalınacağını anlamamıştı. Bu yüzden çok mutluydu. Duvarda posterler vardı. Bunlarda sahiden yolculuk havası var, dedi oğlan.

Kadın güldü ve elini onun sırtına koydu.

Dondurma kupundan sonra Dial hemen hemen sıfırı tüketmişti. Caddeden aşağıya el ele üniseks berbere yürüdüler. Kadın üniseksçiye buna hazır olduğunu söyledi. Adam, tamam dedi. Joel'di bu; gömleksiz, uzun kıvırcık siyah saçlı, iri Yahudi burunlu tuhaf bir tipti.

Anne oğlanın nasıl hale yola konulması gerektiğini söyledi.

Yapma, dedi adam, bana bunu yaptırma, Dial! Yakınmalı bir New York sesi vardı adamın konuşmasında ve oğlan nedenini bilmeden sevmişti onu.

Ben hazırım, dedi Dial. Oğlana göz kırptı.

Oğlan, saçının bir tarağın ucuyla kaldırılıp tekrar ensesine bırakıldığını hissetti.

Bana bunu kestirme, bebeğim!

Bana maval okuma, ahbap. Biliyorsun neler olduğunu. Bunun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?

Hey, Che?

Merhaba!

Harika bir saçın var. Sahiden çok güzel. Onu kesmemi istediğinden emin misin?

Oğlan bunu o kadar çok istiyordu ki konuşamıyordu.

Sen ne düşünüyorsun, ahbap, dedi anne.

Joel oğlanın yüzünü silip onu bir kutunun üstüne oturttu.

Gıdıklayan saç kesme makinesi kulağına yaklaşırken, oğlan gözlerini sımsıkı yumup bekledi.

Haydi bakalım, dedi berber. Aldırmıyorsun, değil mi evlat? Senin için zor zamanlar.

Ben iyiyim, dedi oğlan. Gözlerini açtığında annenin caddeye çıkıp camlı kapıyı ardından kapattığını gördü. Başına gelen hemen her şey onu heyecanlandırıyordu: otel, uçak, dondurma kupu; ama özellikle de ensesindeki bu sert vızıltı. Cameron'ın dediği gibi, özgürleşiyordu. Seni serbest bırakacaklar, ahbap. Hayatın gerçek anlamda başlayacak. Dial çok havalıydı. Erkekler yanından geçerken dönüp bakıyorlardı. Şimdi biri gülümseyerek geri geri yürüyordu. Dial bir sigara sarıyordu; uzun parmaklar, çevik pembe bir yalayış. O sigarayı içip bitirdiğinde oğlanın bütün çocukluğu yerlerdeydi.

Berber, koltuğu hızla döndürdü ve oğlan Jeffersonville'li bir taşra çocuğuna dönüşmüş olduğunu gördü. Yeraltında bir ağustosböceğiydi.

Dial teftiş için geri geldi. Oğlanın yanağına dokunup göz kırptı ona. Arkadaşa biraz renk ver, dedi.

Yapma bebeğim! O daha çocuk, Dial!

Siyah!

Berber tek kaşını kaldırdı ve sanki farklı bir ton önerecekmiş gibi oldu; ama bir dakika sonra çanakta karıştırılmış bir miktar boyayla döndü.

Organik değil!

Oğlan soğuk kimyasalların kafa derisini emdiğini hissetti; ama ne bundan korkuyordu ne başka bir şeyden. Ona söylenmiş olduğu gibi, bu onun alınyazısıydı. Artık televizyondaydı. Babasıyla, annesiyle birlikte, ait olduğu yerde olmak zorundaydı. *"Günlerden bir gün, şarkı söyleyerek kalkacaksın..."*

Boya saçına işlerken o da bir çizgi roman dergisine bakıyordu; pek çok elden geçmiş, yumuşak, tüylümsü sayfaları vardı. *Batcave*'de Bruce Wayne, kendisini karda görünmez adam yapacak bembeyaz bir kostüm de dahil tüm değişik *Batman* kıyafetlerini gösteriyordu. Oğlanın hayatında gördüğü ilk çizgi romandı bu; gözlerini kısarak okumasına neden olan amansız, karanlık bir gerilimdi. Dergiyi bitirene kadar, mürekkep siyahı saçlarıyla su içinde iki yaş daha büyük görünümüyle, *tamamen* yeni biri olmuştu. Üniseksçi dükkânını kapattı ve onları arabasıyla yeraltına götürdü; yeraltı dedikleriniyse, verandası eski halılar ve yağmurda kalıp sonra da sıcakta çikolata gibi eriyen kitap kutularıyla dolu bir ev olduğu çıktı ortaya. Kitaplar da heyecanlandırdı oğlanı, sanki daha önce önemli olmuş hiçbir şey artık önemli olmayacaktı. Ev, renkli tahta kaplama evlerin, *stickball** oynayan çocukların ve arabalarının üstünde çalışan yağlayıcıların bulunduğu bir caddedeydi.

Eğer babası oradaysa, ona söylenmesi gerekirdi.

Oğlan ve Dial, doğruca süpürge yüzü görmemiş boş bir koridora girip sonra da normal hayatın tümüyle ortadan kaldırıldığı yüksek tavanlı geniş bir salona geçti. Gülümseyen tek bir kişi olmadı; ne vahşi sakallı erkekler ne temizlikten pek nasibini almamış kadınlar. Oğlanın iyi bir gözü vardı, *mükemmel* bir gözü vardı; Guggenheim'da kanıtlanmıştı bu. Ona hiçbir şey söylenmemişti ama burasının *yeraltı* olduğunu tahmin ediyordu. Dial salonda kayalar ve kırık tuğlalar kadar keskin fikirlerin, yankıların arasında dolanırken; oğlan da onun

* Lastik top ve sopayla oynanan bir tür beysbol. (ç.n.)

yanından ayrılmadan yakışıklı babasını, onların liderini görebilmek için gözünü dört açıyordu. Herhangi biri ona baktığı zaman oğlan gülümsüyordu; eğer buradaysa, babasının da ona gülümseyeceğini hesaplıyordu. Ancak hiç kimse gülümsemedi, oysa New York'ta Jeffersonville'in anacaddesinde bile tuhaf kaçardı bu.

Bütün ev gergin ve kızgındı, sanki ona kızgınlarmış gibiydi. O televizyonda göründüğü için gergindiler. Dial televizyonda göründüğü için gergindiler. Buraya gelmemeleri gerekirdi; çünkü burası gizli bir yerdi. Anneannesinin dediği gibi, lafı gevelemiyorlardı. Dobra dobra konuşuyorlardı.

O Dial'ın eteğini avcunda toplamış tutarken, kadına yüklenmeye başladılar. Dial kendi egosunu tatmin peşindeydi. Neden fıkra anlatıp duruyordu? Vietnamlılar kazanmış mıydı? Aynasızlar gettolardan çekip gitmiş miydi?

Oğlanın Cameron'dan beklediği her şeyin tersiydi bu. Kötü kokan bir kanepenin arkasında parlak yeşil bir uyku tulumu keşfetti ve sürünerek onun içine girip kendini kanepenin altında olabildiğince uzak bir köşeye sıkıştırdı. Keşke tuvalete gidebilseydi. Dial'a yüklendikçe yükleniyorlardı. O küçük bir burjuva maceraperestiydi. İşte şimdi de bu Tanrının cezası veledi getirmişti buraya. Pervasızca yapıvermişti bunu. Devrimin yarı zamanlı bir iş olduğunu sanıyordu.

Oğlanın kakası gelmişti.

Dial şimdi ne yapacaktı bu çocukla? Onu aynasızlara mı vermeyi planlıyordu?

Oğlan kakasını yapamayacaktı. Uyku tulumunun içinde ateş basmıştı.

Dial'ın ağladığını duydu. Onların arasında bir dev gibiydi ama onu ağlatmaya cüret etmişlerdi.

Kadın onlara bağırarak kalpsiz alçaklar olduklarını söyledi. Belki oğlanın hakkında konuşuyorlardı. Oğlan onların kendisini öldüreceğinden korktu.

Bir adam kadını rahat bırakmalarını söyledi ve işte o zaman oğlan altına kaçırdı. Dışkı bir yılan gibi içinden çıkıp külotunun içine yerleşti; sıcak ve pis kokuluydu. Oğlan başını tulumun içine soktu ve başka kimsenin bilmemesi için ipi çekerek ağzını kapadı.

Elçiye zeval olmaz, diyordu Dial.

Oğlan ağlamaya başladı ve onu tulumundan çıkarırlarken, salondan geçirip dışarıya, ön taraftaki çimenliğe taşırlarken, orada saçlı sakallı irikıyım bir adam onun kirlenmiş giysilerini çekip çıkarırken ve yüzü duvara dönük ayakta durdurup üstüne hortumla su sıkarken hâlâ ağlıyordu. Su önce ılıktı çünkü hortum güneşte kalmıştı; ama sonra soğudu, sertleşti, tenini acıttı ve adam ancak Dial koşarak, haykıra haykıra evden çıkıp geldiğinde durdu.

Tanrı cezanı versin, dedi kadın.

Oğlan adamın ıslak gri gözlerinden başka hiçbir şeyini hatırlamayacaktı. Adam Che'nin başını okşadı. Sonra elini Dial'a uzattı ama kadın sırtını döndü ve oğlanı incitmeden sabunladı, adam kollarını kavuşturup seyretti, sonra ayağını yere vurup çimlerin üzerinde yürüyerek bir daire çizdi ve bir kez daha geri dönüp seyretti.

Caddedeki arabalar, yeşil çimenler, *"Greensleeves"* şarkısını çalan dondurma kamyonetiyle, her yerde hoş bir yaz havası vardı.

Adam, oğlana değil de Dial'a, büyük mavi bir havlu tutuyordu.

Affedersin, dedi Dial ona. Galiba bu işi yüzüme gözüme bulaştırdım.

Oğlanı havluya sardı, sonra içini çeke çeke hıçkıra hıçkıra, salya sümük ağladı ve adam elleriyle onu arkadan kavradı.

Üzülme bebeğim, dedi.

Gözleri nazik ve ıslaktı. Kendi oğlu bedeninden belki yirmi santim ötedeydi. Sonraları oğlan, muhtemelen babasının uyması gereken bir dizi kural olduğunu ve yüreği ne kadar yansa da oğluyla konuşamadığını, hatta eline bile dokunamadığını, saç sakal içine hapsolmuş huzursuz gizli hayatını öylece yaşayıp gittiğini düşünecekti.

Dünya gezegeninin öbür tarafındaki nemli bir bahçede; o çocuğunu kaybetmişti, çocuğu da onu. Böcek bulutları, gitgide gözden kaybolan güneşin ışınlarıyla aydınlanıyordu. Oğlan açlıktan nefesi kokan bir hipinin yardımcılığını yapıyordu. İçindeki hava emilip tüsenmişti. Donuklaşmıştı, umutsuzdu. Yardım etmesi istendiğinde kocaman turuncu bir balkabağının sapını kesti ama ancak yarıya kadar. Yerden iki soğan çekip çıkardı, bir de patlıcan kopardı.

Bu mutsuzluğu öngörebilseydi, babası kendisini tanıtırdı.

İçi mutsuzluktan çalkalanan bir çirkef çukuruna dönmüş halde kulübeye döndüğünde, Adam denen sıska hipinin patatesleri bulmasını; kabuk tutmuş siyah bir kızartma tavasını yağlayıp doğranmış kabak, patates ve soğanla doldurmasını izledi. Gemici fenerlerinin birini ranzanın altına, birini verandaya açılan kapı girişinin ortasına, birini de sarı katranlı kâğıdın üzerinde yükselen is çizgisinden her zamanki yeri olduğu anlaşılan duvarın önüne astığını gördü. Oğlan treyler süprüntüsünden de beter bir hayat yaşayacaktı. Hayatında hiç elektrik düğmesi olmayacaktı.

Adam helezoni bir sivrisinek tütsüsü yaktı ve herkesin ona yaklaşarak oturması gerekti. Buranın sahibiydi Adam; ama artık kurtulmuştu ondan. Üç parça kâğıtla bir marihuanalı sigara sardı. Telden çıkan duman tütsü gibiydi, yanan tezeğe benzer kötü bir kokusu vardı ve söylediğine göre zaten de öyleydi.

Karanlık çöktü, hava hâlâ sıcak ve yoğundu. Bir süre sonra kızaran sebzelerin kokusu yayıldı, oğlan başını annenin kucağına koymuş yatıyordu. Birbirlerine karşı yumuşaktılar; ama oğlanın içinde sessiz duran gizli, uğultulu bir öfke, göğsünde giderek büyüyen bir titreşim vardı. Kadının kendisine babasının o olduğunu söylemesi gerekirdi.

Oğlan bir miyavlama duydu ve işte, Buck orada duruyordu. Oğlanın öfkesi daha da büyüdü. Kedinin ağzında kendisinin yarı boyunda ölü bir yaratık vardı.

Yüce İsa, dedi Adam.

Buck, ölü yaratığı yere bıraktı ve oğlana ıslak pembe ağzını gösterdi.

Yerdeki pitta kuşu ömür boyu sakladığı sırdan vazgeçmişti artık, örselenmiş kanadının altındaki maviydi bu. Oğlan ağlıyordu. Babası ona kızgındı. Hayatındaki her şey ezilip ölmüştü, bunun yanında pittanın koruma altında olması ya da insanların o maviyi yalnızca uçuş veya ölüm halinde görebilmesi gibi gerçeklerin hiçbirinin zerrece anlamı yoktu.

Oğlan Buck'ı tekmeledi, ta açık duran kapıya kadar bir futbol topu gibi havalandırdı.

23

Kediyi gördün, dedi Adam'a Dial. Onu bal gibi okşadın. Kahrolası kucağına aldın. Paramı alıp sonra da kedilerin kurallara aykırı olduğunu söyleyemezsin! Eğer durum buysa paramı geri ver! Anlaşma bozuldu.

Adam pencerenin kenarında kamburunu çıkarıp büzülmüş, bir boru temizleyicisi gibi bükülüp kalmıştı. Kedileri severim ben, dedi; gelip hayatını kurtarması için avukatına yan yan yalvarırcasına bakıyordu.

Avukatın adı Phil Warriner'dı. Uzun boylu, sörfçü omuzluydu. Şal desenli yünlüden kocaman aptal bir kravatı, uzun sivri yakaları, fırça gibi favorileri, sarkık siyah bir bıyığı vardı.

Ben de kedileri severim, dedi Phil Warriner.

Öyleyse parayı geri verin, dedi Dial; neredeyse sarhoşluk derece-

sinde rahatlayarak. Zaten orada yaşamak istemiyordu. Müvekkilinizin baştan beri kediden haberi vardı, dedi.

Sonra, bıyığını budalaca sıvazlayışını izleyerek avukatı bekledi. Bu adamın nasıl olup da zemini keçe karolarla kaplı bu beş para etmez ufacık ofise düştüğünü tasavvur edemiyordu. Hukuk fakültesinde onca yıl çalış çabala, sonra da hayatını bu kahrolası *Nambour*'da, pencereden Woolworth'ün mal yükleme iskelesini seyrederek geçir!..

Sorun kediler değil, dedi avukat. Kuşlar!

Dial, kendi kendini kucaklamış oturduğu yerde sallanıp duran Adam'a döndü. Arabana bindiğimizde, dedi kararlılıkla; bizi yoldan aldığında, senin bir horozun vardı, Adam. Bizim de bir kedimiz.

Avukat sarı bir bloknot çıkarıp sayfanın ortasına yukarıdan aşağıya bir çizgi çekti.

Soru şu yavrum, dedi Phil Warriner. Crystal Community'ye taahhüdünü yerine getirmeyi planlıyor musun?

Kadın *yavrum*'u duymazlıktan geldi. Hayır hayır, başlatmayın şunu, dedi. Benim kimseye karşı bir yükümlülüğüm yok. Yükümlülüğü olan, Adam. Hakikati söylemedi o!

Kadın konuşurken, bütün bu süre boyunca arkasında kaskatı duran oğlan, Buck'ı hırkanın cebinden çıkarıp yüzünü onun tüylerine gömdü. İşe bak, şimdi de kedisini öpüyordu. Harika! Dün gece tekmeliyordu onu.

Avukat ince, düzgün bir sigara sardı. Adam'ın hisselerini senin adına devredeceğiz, dedi Dial'a. Bunu yapmak için toplandık burada.

Ancak görüyorsunuz ya, bunu yapamazsınız, dedi Dial. Şimdi ona gülümsüyordu.

Öyle mi? Avukat kırmızı bir kibritle avcunun içinde sigarasını yaktı, dumanı uzun uzun içinde tuttu.

Kediye karşı bir kural var!

Kural yok, dedi avukat, onlar hipi, yapma yahu!

Daha önce komünlerde bulundum, Bay Warriner. Onlar da kahrolası kurallarla doludur, inanın bana.

Adım Phil, dedi avukat.

Biz *Avustralyalı* hipileriz, diye yakarırca konuştu Adam. Burada farklıdır.

Dial iç geçirdi. Oğlan kedinin yüzünü kadının boynuna sokuşturuyordu. Kedi yaladı onu. Kes şunu, diye haykırdı kadın.

Sen hisseleri al, Dial. Kendi arazin, kendi evin olsun. Hepsi senin. Söyle ona Phil. İstediğini yapabilir, dostum. Ödemeyi yaptı zaten.

Phil, masasının üstüne doğru gülümsedi. Dial düşünüyordu: Bana büyüklük mü taslıyorsun? Avukatın tütün kırıntılarını masadan kucağına, kucağından da yere süpürmesini izledi.

Göreceksiniz ki, dedi adam hâlâ önüne bakarak, Remus Creek Road'da öyle pek fazla kural yoktur, olan kuralların da hepsi daha önce defalarca çiğnenmiştir. Sonra kadına gülümsedi, gözleri kırış kırış oldu. Bana sulanıyor, diye düşündü kadın.

Siz bir avukatsınız.

Ben bir organik avukatım. Ağzının köşesine sıkışmış sigarasıyla sırıttı.

Bu toprağı alamam, dedi kadın.

Bakın. Phil Warriner ellerini apış arasına yerleştirdi. Jimmy Seeds'e satın alma bedelini ödediniz zaten.

Jimmy Seeds mi?

Adam. Aynı şey!

Aynı şey ha? Cidden mi? *Buradaki kişi* paramı alır almaz, kediyi tutamayacağımı söyledi bana. Bu anlaşmayı bozar, dedi Dial.

Her çeşit aile var, dedi Adam. Bunu biliyoruz, ahbap! Biz sadece pederşahiliğe karşıyız, ahbap!

Siz *nesiniz*?

Bu kedi sizin ailenizin parçası. Onun da burada yaşaması gerekir.

Jimmy demek istiyor ki, dedi avukat, burada kedi beslemeniz istenmez ama kimse de buna engel olmaz. Dial böyledir, kedileri sever. Harikadır o, deyip geçerler.

Öyleyse bu kedinin çaresine bakmam gerekeceğini söylerken ne demek istediniz?

O zaman iyice kafayı bulmuştum yahu!

O halde bir kedimiz olabilir.

Evet, dedi Adam. E-v-e-t!

Anne oğlana dönüp içini çekti.

Oğlan karar vermesinin istendiğini sandı. Bunun bir anlam ifade

etmediğini görmesi yıllar alacaktı. Kadının kaşlarının nasıl kapkara ve cadı gibi indiğini hatırlıyordu hep. Cevap vermek zorundaydı; kediyi seviyor muydu? Ne tuvaleti ne elektrik düğmesi olan, kimsenin onu bir daha asla görmeyeceği bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde mi yaşayacaktı? Adil değildi bu. Dışarıya, yola baktı. Sıcak rüzgârın uçurduğu bir gazete kâğıdı ileri geri çırpınıyordu. Sonra bir kamyon geldi ve oğlan tekrar odanın içine baktı; gözlerini insanlardan kaçırıp duvardaki fotoğrafa dikti. Çok eskiden kalma, ölmüş ailelerin rengindeydi.

Bo Diddley'i tanır mısın, diye birdenbire sordu avukat, çerçeveyi kancasından çıkarıp oğlana verirken. Sydney'de birlikte takılırdık.

Anne resmi oğlandan alıp avukatın masasının üstüne koydu.

Eee, ne diyorsun, diye sordu oğlana.

Onu suçluyordu ama oğlan ne yapmıştı ki? Kediyi tekmelediği için üzgündü. Kediyi seviyordu. Babasını sevdiğinden çok değil ama!.. Böyle herkes ona bakarken haksızlıktı bu. O küçük bir çocuktu daha.

Her halükârda, dedi Phil, eline bir dosya alarak, sözlü bir anlaşma yapmış gibi görünüyorsunuz. Sonra dosyayı ters çevirip içindekilerin masanın üstüne dökülmesini seyretti.

Sandalyeni çek şöyle, dedi anneye.

Kadın evrakı okurken, oğlan yükleme iskelesinin üstünde bir kapana sıkışmış çaresizce çırpınan kâğıdın sesini duyabiliyordu.

Anne sordu: James Adamek kim?

Benim, dedi Adam!

Avukat, Bic marka bir eczane tükenmezini anneye doğru itti.

Oğlan, kadının şeffaf plastik kalemi, sonra da dosya dolabını, Bo Diddley'in resmini ve şimdi gün ışığında serilmiş yatan evrak döküntüsünü inceleyişini seyretti. Kadın sordu: Nerede öğrenim gördünüz?

Phil Warriner güldü.

Bu tamamen yasal mı? Öyle mi diyorsunuz?

Warriner evrakı aldı ve bir kez daha çabucak okudu. Dial'ın pasaportunu açtı, okudu; resminden yüzünü kontrol etti, kapadı.

İmzala şunu Anna, dedi. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?

24

Düzenbaz hipi Queensland'in bir hayli kuzeyine giden bir otobüsteydi, kadınsa elinde on dört dönüm ve arabamı Dial'a veriyorum diyen bir kâğıtla kalakalmıştı. Nambour'da Bruce otoyolunun kenarında otobüsün dalga dalga fışkıran egzoz dumanları arasında, oğlan ona soruyordu: Artık bir motele gidebilir miyiz?

Bir *motele* gidebilir miyiz ha!

Ancak sonra oğlanın burnunun yukarısındaki kaş çatma kıvrımını, yerlerinde duramayan o ketum gözleri gördü.

Hey Tanrım, diye düşündü, ne yaptım ben? Bu tertemiz, lekesiz bir oğlandı ve en dikkate değer özelliği yakışıklı babasının yüzü değil, o eksiksiz güveniydi; otobüste elini onun avcuna bırakıp yanın-

da, öylesine yakın, yanağını onun koluna dayayıp oturmasıydı. Gözleri berrak, gri, bazı ışıklarda hoş bir yeşilimsi maviydi. Saçları karmakarışık, kıvırcıktı. Ona sürekli dokunmadan durabilmek zordu. Şimdiyse, ruhu saldırı korkusuyla dertop olmuş bir haldeydi.

Tamam mı, Dial?

Kadın onun gözlerinin içine baktı; bu kusursuz küçük kafanın içinde de eşit ve zıt yönde delice bir öfke tutuşuyor muydu acaba?

Tamam mı? Lütfen!

Kadın zaten Remus Creek Road'a nasıl dönecekleri konusunda gergindi. Ne ehliyeti vardı ne düz vitesli araba kullanabilirdi.

Tamam mı?

Parmağını yumruk gibi sımsıkı saran eliyle asılmıştı ona, bir keseli hayvan yavrusu gibi. Bütün bunlara nasıl dayanabilmişti? Arabada yağ lekeli buruşuk bir harita buldu kadın.

İşte, dedi, bu ne?

Bu deniz mi Dial? Daha çok sokuldu kadına, yanağını onun koluna sürdü.

Sahiden de kumsalın yakınındayız, dedi kadın. Oğlanı nereye götürdüğünü ilk kez anlıyordu. Bu hoşuna gider mi, bebeğim? Elini oğlanın başına koydu; ruhunun motoru avcundaydı.

Motelde de kalırız!

Neden olmasın! Henüz meteliksiz değildi. Çantasında *Huck Finn* vardı. Bütün gün poker oynayabilir, pizza yiyebilir, yüzebilirlerdi.

Pekâlâ, yere yat, dedi kadın. Aklından zoru vardı tabii, şimdi bile, özellikle şimdi. Yere yatmak mı? Ufaklık itiraz bile etmedi; kedi yavrusuyla birlikte arabanın lastik paspasının üstüne, tozların ve kibrit çöplerinin arasına kıvrılıverdi.

Sonra kadın arabayı sürdü, elinden geldiği kadar. Yolun yanlış tarafında.

Oğlana gelince, aksırtan tozu ve yanık kibritleri umursamıyor gibiydi, kadının elinin vites koluyla onun omzu arasında gidip gelmesinden huylanmıyor gibiydi. Şaşkın yaramaz kedi çok geçmeden gidip arka camın alt çıkıntısında uyuyakaldı; ama oğlan annenin onu önceden olduğu gibi yine sevdiğini biliyor, saklanmaya devam ediyordu.

Sahiden arabayla Montana'ya gittin mi?

Gerçek annesiydi sözünü ettiği. Bu arabaya alışık değilim, diye seslendi çocuğa doğru. Kusura bakma!

O zaman bir haritan var mıydı?

Bu düz vitesli, diye üsteledi kadın. Alışacağım.

Dial?

Evet!

İnatçı suskunluğuyla kadını kendisine bakmaya zorluyordu. Kadın, ciddiyetinden gerçekten korkarak kısa bir an ona döndü.

Beni tutuklamalarından mı korkuyorsun, Dial?

Saçmalama, dedi kadın. Aşırı yavaş sürüyordu arabayı. Arkasındaki arabaları görebiliyor ve kenara çekebileceği bir yer arıyordu.

Biz yeraltındayız. Bunun için mi yerdeyim?

Konuşma şimdi! Dikkatimi dağıtma!

Yere yatmam gerektiğini söyledin!..

Şşş, dedi kadın. İleride bir traktör manevra alanı vardı, arabayı kenara çekti. Yanından geçen yedi araba saydı. Ona şimdi mi söylemek zorundaydı?

Yer daha güvenli, dedi. Yani genel olarak!

Kemerimi takarsam kalkabilir miyim?

Tabii kalkabilirsin, dedi kadın, tekrar yola çıkarak.

Babamı arabayla Montana'ya böyle götürdün, değil mi Dial?

Bütün bunları nereden biliyordu Tanrı aşkına!

O otomatik vitesliydi, bebeğim!

Kiralık bir arabaydı, Dial. Hem de senin kolunda bir kurşun vardı.

Sanki yalanını yüzüne vurmaya çalışıyor gibiydi. Bir dakika sonra da yara izini görmek isteyecekti.

Bak, dedi kadın. Ne kadar güzel! Yeşil şekerkamışı duvarlarının arasından geçiyorlardı. Devasa otların tepesinde, direkler üzerinde inşa edilmiş küçük ahşap bir ev yükseliyordu.

Bir 32 milimetrelikti, doğru mu?

Şekerkamışları yerlerini pürtüklü ince kabuklu ağaçlardan oluşan bir ormana bırakmıştı; beyaz gövdeleri alaca karanlığın üzerine tebeşirle çizilmiş işaretler gibiydi.

Doğru mu, Dial?

Bütün bu saçmalıkları Cameron anlatmıştır sana, dedi nihayet kadın. Cameron kaç yaşında?

On altı. Bir Maocu o!

Eh, dedi kadın. Basın yalanlarla dolu. Bunu bilmesi gerekir.

Arabayı yolun kenarına çekiyordu, artık devam edemeyecekti. Oğlana bakamıyordu. Altüst olmuş bir gri toprak ve yıkılmış ağaç yığınının yanında durdu. Bıçak gibi kesilip koparılmış hazin bir ormandı.

Ne yapıyoruz?

Neredeyse ben senin annen değilim diyecekti ona; ama bir şey arıyormuş gibi yaparak arabadan çıktı. Günbegün böyle yaşayamazdı. Barbarın biri buldozerle bu koruluktan geçmişti. Toplayacak tek çiçek yoktu, sedef hastalıklı gibi pul pul dökülen derileriyle bu yaralı, hayalet gibi ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Kadın kabuğu tutup çekince, uzun bir tabaka kâğıt gibi ayrılıp koptu gövdeden.

Buydu işte! Bunu ona götürecekti.

Bak, dedi. Harika, değil mi?

Oğlan kabuktan çok ona bakıyordu. Kadın delirdiğini biliyor muydu? Bu ne, Dial?

Avustralya ağacı kabuğu, bebeğim! Üzerine yazabilirsin.

Oğlan kaşlarını çatarak elinde evirip çevirdi onu. Ne yazmamı istiyorsun, diye sordu sonunda.

Buck'ı çiz, dedi kadın neşeyle, tekrar direksiyona geçerek.

Bir kelime yazacağım, dedi oğlan.

Bitirince göster bana.

Oğlanın çabaladığını hissediyordu yanında, ciddi, inatla.

Bitti mi?

ANA yazmıştı.

Buna dayanamayacağım, diye düşündü kadın. İki n'si olacak dedi.

Bana yine kızdın mı, Dial?

Hayır, bebeğim! Seni seviyorum.

Oğlanın başının tepesini öptü. Biliyor musun, bazı kediler kumsalı sahiden sever!.

Sen Anna mısın, diye sordu oğlan.

Bak, diye haykırdı kadın. Bir bayıra gelmişlerdi ve deniz aşağıdaydı; tebeşir gibi bir pusun içinde yitip giden sarı kumsallarla göz alabildiğine uzanan bir deniz.

Kumsal, dedi oğlan.

25

Yorulmuş, yanmış, kumlanmış bir halde kıyı boyunca gidip Coolum'un batısındaki ovaya indiklerinde; kâğıt kabuklu ağaçların tepeleri ve altları kederli gecenin içinde boğulmaya başlamıştı bile. Gökyüzü hâlâ koyu yeşildi. Farlar açıktı ama anne böcek bulaşığı camdan önünü görmekte zorlanıyordu. Gökyüzünün altında, fundalıklar arasından görünen solucanımsı beyaz ağaç gövdeleriyle zar zor seçilen bir yoldan başka hiçbir şey yoktu.

Bu ışık oğlanın anneannesine özlemini depreştiriyordu. Akşamları ikisi böyle yan yana arabayla Jeffersonville'e Ted'in lokantasına giderlerdi. Bir yaz bir süreliğine bisikletini de götürmüşlerdi; oğlan Peck's'deki boş otoparkın etrafında bisikletiyle tur atabiliyordu.

Oranın yerlisi çocuklar da vardı ama onunla arkadaş değillerdi Kısa saçlı, adamakıllı kısık gözlüydüler ve bir defasında o Ted'in lo-

kantasında yemek yerken bisikletini çalmışlardı. Kimin yaptığını ve çalanın evinin nerede olduğunu biliyordu; bu yüzden oraya daha sonra her gelişinde Pete's Auction Barn'ın çevresindeki dar arka sokakların içlerine yürümüş ve bu yürüyüşlerden birinde nihayet, alacakaranlıktan az sonra, ufak bir çimenlikte duran bisikletini görmüştü. Hiç kuşkusuz onunkiydi. Gidonun ortasına siyah izolebant sarılıydı.

Bisikleti yanı sıra sürüp götürürken bir çocuk dışarı çıktı ve ne yaptığını sanıyorsun, diye sordu ona.

Bu benim bisikletim!

Yok ya!

Evet, benim!

Yalancı!

Öbür oğlan belki sekiz yaşındaydı ama çimenliğe indiğinde Jay bisikleti bırakıp öyle bir şiddetle üstüne atıldı ki onu yere yıktı, sonra dizleriyle üstüne çöküp yumruklamaya başladı ve çocuğun babası onu altından çekene kadar da durmadı.

Aman Tanrıım, ne yapıyorsun sen?

Bisikletimi çaldı o!

Baba, kollarında ve boynunda dövmeler olan; uzun boylu, sırım gibi bir adamdı. Vahşi siyah favorileri ve altları torbalı gözleri vardı.

Oğlum, dedi, altı üstü Tanrının cezası bir bisiklet bu!

Evet, efendim!

Daha önce oğlana hiç vuran olmamıştı. Durup bekledi bunu. Oysa adam kolunu ağlayan oğlunun omzuna doladı, birlikte yürüyüp verandaya çıktılar ve oğlan bir kadının ışıkta çırpınan bir pervane gibi telaşla koşuşturduğunu gördü. O zaman ağladı; tuhaf, çirkin bir hıçkırıkla.

Ted'in lokantasına döndüğünde anneannesini gördü.

Onu buldun ha!

Oğlanın anlatması gerekirdi, ona haddini bildirdim ya da bunun gibi bir şey; ama utanç içindeydi, kirliydi ve ne söyleyeceğini bilemiyordu. Durmadan babayı, koluyla oğlunu sararken donuk gözlerinde beliren şefkati görüyordu.

Uyanık mısın, dedi Dial.

İyiyim, dedi oğlan.

26

Peugeot son bir defa öksürdü ve kendini bir metre daha öne, tepeden sarkan akasya ve ağaçminelerinin altındaki zifiri karanlığın içine doğru fırlattı. İleride evlerin yanan ışıkları görünüyordu.

Oğlan şimdi hırkanın bir cebine *Huck Finn*'i koymuştu. *Tom Sawyer'ın Maceraları* adlı kitabı okumadıysanız beni tanımazsınız! Kedicik öbür cepteydi ve oğlan onu iki kulübenin arasından, karanlığın dipsiz kuyu gibi en derin olduğu yerden geçen yol boyunca taşıyıp papayanın yanındaki basamaklardan yukarıya; sonra da içinde sadece ikisinin, battaniyelerin ve bir kitabın olacağı, şu anda daha iyisini hayal edemediği büyük kulübeye götürdü. İçeride, tavanın kasvetini yarıp geçemeyen, yalnızca alçak masanın etrafındaki yabancı yüzleri göstermeye yeten ölgün bir sarı ışık vardı.

Ne yapacağını bilemeden eşikte durdu. Anne, kollarını onun çevresinde kenetledi ve bir kesekâğıdı gibi soluksuz kalana kadar göğsünde bastırıp ezdi. Oğlan öyle yorgundu ki ağlayabilirdi.

Hipilerdi bunlar, başka kim olabilirdi ki! Met'teki* sıkıcı bir tablo gibi, gölgeler içinde kollar ve yüzler. Çevrelerinde yoğun bir böcek bulutu vardı; kimi uçuyor, kimi ölüyor, kimi lambaya çarpıp sıçrıyordu. Marihuana kokuyorlardı. Böcekler oğlanın terli burnuna konuyordu, kabuklu siyah bir pervane ansızın masadan havalanıp o hızla ışığa çarptı.

Kimse bir şey söylemedi.

Size yardımcı olabilir miyim, dedi Dial. Önceden tanıdığı tek kişi, bir gözü kuzguni saçının ardında gizlenmiş olan Rabbitoh'tu.

Bir kadının kolu, marihuanalı bir sigara ikram etti. Fener, bileğindeki yeşil taşları, minik gümüş çanları ışıldattı. Dial oğlanı hâlâ kollarında tutuyordu.

Jimmy Seeds'i, bekliyoruz, dedi marihuanalı kadın.

Adam gitti, dedi anne.

Gittiyse de dönecektir, dedi bir erkek.

İnanın bana, dedi Dial, dönmeyecek! Burayı bugün satın aldık. Gerçekten, arkadaşlar. Kusura bakmayın. Yatmamız gerekiyor. Yorucu bir gün geçirdik.

Masada sadece beş kişi vardı ve ellerinde bir torba uyuşturucu ve bir çaydanlıktan başka bir şey yoktu; ama dumandan daha beter kokan olumsuz bir ruh hali yayıyorlardı.

Bu, Dial, dedi Rabbitoh, eğer bilmiyorduysanız.

Ben Dial'ım, dedi anne inatçı bir tavırla. Bu da Jay, oğlum!

Dial mı? Tıraşlı, yakışıklı bir yüzü ve karmakarışık gür saçları olan ince bir adamdı bu; arkadaşı olsan, belki de komik gelecek lastik gibi bir üstdudağı vardı.

Jimmy'yi çok ama *çok* uzun zamandır tanıyoruz, Dial!

Kafayı bulmuş, ahmakça bir kahkaha. Bir kadın. Oğlan onu alacakaranlıkta görebiliyordu: kıvırcık gür siyah saçlar ve tişörtünün içinde başıboş sallanan kocaman göğüsler.

Bugün öğleden sonra Adam otobüsle Cairns'e gitti, dedi anne.

* New York'taki Metropolitan Museum of Art. (ç.n.)

Oğlan, ne olur ne olmaz, planlarını unutmasın diye kitabı çıkarıp anneye verdi.

Hipi kadın saçını geriye atıp uzun ve geniş çenesini öne uzatarak ışığa çıkardı. Senin üzerinde otorite taslamak istemem Dial, dedi; ama yeni alıcı bu toplulukla tanışmadan Jimmy Seeds hisselerini bilfiil satamaz.

Feneri yukarıya kaldırdı. Buck, çıplak ışıkta kamaşan gözlerini sımsıkı yumdu.

Her neyse, kediyi burada tutamazsınız.

Kadın ayağa kalktı, Dial'dan bir baş kısa görünüyordu. Kalın bir beli, güçlü kahverengi bacakları vardı.

Senin kabahatin yok, dedi Dial'a.

Mükemmel, dedi Rabbitoh. Sadece oturup bunu konuşmamız gerek.

Konuşun elbette, dedi Dial, kitabı oğlana geri vererek.

Oğlan, Buck'ın kaçıp gitmesine göz yumdu. Sonra karanlıkta yüzen bir gölge gibi sessiz, tavan arasına çıkan dar basamaklı baş döndürücü merdivenden yukarı tırmandı. Orada, yatağın ortasına yattı ve buruşuk bir örtüyü avuçlayıp başına çekti. Sonu gelmeyen yabancı sesleri dışarıda bırakıp öylece gitmelerini bekledi.

27

Kadın mavi ışıkta oğlanın yanına uzanmış, damın üstüne düşen keselisiçan dışkılarının metalik pıtırtılarını dinliyordu. Çocuk ay siyahı dudaklarıyla, anne babası tarafından terk edilmiş buluntu bir çocuğa iyice çok benziyordu şimdi. Onu aldatmaya devam etmek fazlasıyla zalimce görünüyordu; ama gerçeği söylemek daha da beterdi. Dial rutubetli karanlıkta yüzünü buruşturarak, hayatının altından temellerinin çekilip alınmasının nasıl bir duygu olacağını tahayyül etmeye çalıştı. Oğlanın gerçek annesi de vaktiyle bir yıldız çocuktu. Tanrı öylesine övüp de yaratmıştı ki onu, en basit bir şeyi yaparken, sözgelimi bir kazak giyerken ya da koşarken gördüğünüzde bile, kusursuz simetriye sahip bir yaratığın varlığını hissederdiniz; iki ayak birbirinin aynı, iki mavi göz birbirinin tıpkısı,

düzgün beyaz dişler ortodontinin menzili dışında. Dalton'u *summa cum laude** bitirip üç dili gayet akıcı konuşarak Radcliffe'e geldiğinde on altı yaşındaydı. 1964 Noel'inde Belvedere'ye döndüğünde, bu çocuk onun rahmindeydi; solungaçları ve iribaş kalbi olan bir balık.

Altmışlı yıllardı, Radcliffe kızlarının hap kullanmaya başlamasına yıllar vardı daha ve oğlanlar cuma geceleri yatıya kalırdı. Bu, bir *yeniyetme* hamileliğiydi; ellili yılların utancı ve gölgeleriyle, bir kadın dergisinin linolyum baskı resimleriyle.

Hamile olduğunu belki bilmiyordu bile. Hiçbir itirafta bulunmamıştı; ama Phoebe Selkirk'ün teşhisi koyması pek de zor olmadı. Her şeyin ayyuka çıkması Noel sabahına rastladı ve Buster Selkirk de bir votka için ihtiyaç duyduğu bahaneye bu haberle kavuşmuş oldu. Bu noktadan sonra bütün gün bağrış çağrış ve ağlamayla geçti; eve ısmarlanan tepsi ve kutulardaki yemekler öylece kaldı ve Susan bir tabak sarmısaklı patates püresiyle, kilitli bir yatak odasına çekildi.

Gece yarısı olduğunda, kızının banyoda kusmasını yatağında uyanık dinleyen Phoebe Selkirk, babanın kim olduğu ya da kızının bundan sonrası için nasıl bir hayat tasavvur ettiği hakkında hâlâ net bir fikre sahip değildi, sadece kızı "durumunun icabına bakılmasını" reddedecekti; bunu biliyordu. İntihar tehdidinde bulunmaması da bu koşullarda hayra alamet bir işaret olarak görünüyordu.

Bayan Selkirk o güne kadar uçakta hareketsiz oturmayacak kadar fazla enerjisi olduğunu iddia ederdi; ama *Boxing Day*** diye adlandırmakta ısrar ettiği ertesi gün, tek bir tablet Valium alıp Idlewild'dan*** Boston'a, oradan da babasının vaktiyle bir kütüphane ve bir kürsü kurulması için bağışta bulunduğu Harvard'a doğru yola çıktı. Bu yolculukla ilgili olarak kimseye danışmadı; ne kızına, ne de zaten tatilde yarı boş durumda olan Harvard Club'a uyumaya giden kocasına. Kızını uyurken bırakıp gitmiş, Gladys'i de tatilini kesip gelerek ortalığı toparlaması ve kızına yoldaş olması için çağırmıştı. Quigley House'da öğrenci işleri dekanı ve rektörle buluştu ve onları, bir tür hıçkırık gibi

* En yüksek takdir derecesiyle. (ç.n.)

** Noel ertesinde varlıklı üst sınıfların alt sınıflardan olan ve kendilerine hizmette bulunan yoksul insanlara teşekkür amacıyla hediyeler verdiği gün. Nakliye kolaylığı için hediyeler kutulara konulduğundan, o güne bu ad verilmiştir. (ç.n.)

*** New York'taki John F Kennedy Havaalanı'nın eski adı. (ç.n.)

düşündüğü ama iki adamın da bu şekilde algılamadığı bu küçük "pürüzün" çaresine bakma yeteneğine sahip olduklarına ikna etti. Gerçi baba bir Harvard öğrencisiyse de, bu konuda ifade edilen bir merak söz konusu değildi ve ilk martinisini saat tam altıda içtiği yıllarda Bayan Selkirk, bakire doğumu tartışmak üzere gelen üç akil adam hakkında buruk bir yorumda bulunacaktı.

Bayan Selkirk hemen bir bağışta bulunmadı; ama Güzel Sanatlar Fakültesi'nin Noel dilekleri listesine neyi koyabileceğini düşünmeleri yolunda dekanı ve rektörü teşvik etti. O sıralarda Harvard'ı hiçbir zaman herhangi bir şey için suçlayabileceğini tasavvur edemezdi.

Phoebe Selkirk, bebeğin babasının kim olduğunu, en hafif deyimiyle, merak ediyordu; ama bu sorunun her soruluşunda kız daha da içine kapanmış ve her zaman çok aydınlık ve düzenli olan odası, on ikinci yaş gününde ileride Amerika'nın Fransa büyükelçisi olmayı planladığını ilan eden bir kızdan ziyade ergen bir oğlana yakışacak karanlık, rutubetli, karmakarışık bir görünüm almıştı.

Yani evlenmeye niyetiniz yok mu, diye sordu.

Kızın kahkahası onu o denli şoke etti ki problemin hamilelikten çok şizofreni olmasından kaygılanmaya başladı.

Bu felaket Phoebe Selkirk için çok küçük de olsa bir nimet olmuş, kooperatifin yönetim kurulunda ciddi anlamda sorun yaratmaya başladığı bir sırada onu enerjiyle doldurmuştu. Oğlanın kıkırdağı kemiğe dönüşürken, anneannesi NewYork'tan iki saat mesafede, tanıdığı herkesten bir milyon mil uzakta olan Kenoza Gölü'ndeki evi buldu.

Bunu kızına ve kocasına açıkladığında kızı bir yorumda bulunmadı, kocası ise gülümseyip iki kolunu birden havaya kaldırdı; onu her konuda, hatta her zaman ya çok erken ya da çok geç davrandığı sanat alım satımlarında bile tüm sorumluluklarından azat ettiği anlaşılan hayli can sıkıcı bir alışkanlıktı bu. Kadın onun bu konuda çenesini tutmasını dilediği halde, Pollock'tan* "kurtulmasıyla" meşhur sayılırdı.

Yarın gidiyoruz, dedi Phoebe Selkirk.

Sonraları herkes Susan'ın yaşının Radcliffe için küçük olduğunu ve bu nedenle bir yıllığına Sorbonne'a gideceğini duyacaktı; ama annesi daha sonra Kelvin ve Goldsteinların kızlarının da aynısını yapa-

* Paul Jackson Pollock: 1912-1956 yılları arasında yaşamış Amerikalı soyut dışavurumcu ressam. (ç.n.)

cağını ve 6. Street'te birlikte bir daire tutmak istediklerini öğrendiğinde bu hikâyede değişiklik yapmıştı.

Peugeot'yu aldı ve orta yaş bunalımı kokan o üstü açılır gülünç Alfa Romeo Spider'ı kocasına bıraktı. Palisades Parkway'de hava açık ve güneşliydi; ama Bear Dağı'nı geçer geçmez değişti ve 17B otoyolunun son kilometrelerini dondurucu yağmurda tamamladılar. 52 numaralı yolda araba kaydı ve yoldan çıktı ama yürüyebilecek kadar yakındaydılar. Bütün bunlar olup biterken bu tuhaf yaratık, bir zamanlar geveze ve mutlu olan kızı hiç konuşmuyordu. Bir ara buzun üzerinde düşüp dizlerini kan içinde bıraktı.

Bebeğimi öldürmek istiyorsun, dedi.

Che'nin konuşması geciktiğinde anneannesi bunun nedeninin, annesinin hamileliği boyunca kendisiyle konuşmaması olduğunu söylemişti.

Kız, babayla irtibattaydı tabii. Phoebe Selkirk bundan emindi ama bunun nasıl olduğunu hiçbir zaman tam çözememişti. Kıza kitaplar geliyordu, yepyeni türden kitaplar; felsefe, ekonomi, onu bir kez bile asla ilgilendirmemiş olan kitaplar. Sonraları bir şifreyi çözme çabasıyla, sayfa kenarlarına düşülmüş notları inceleyerek onca zaman harcarken; bu kitapların –Marx, Sartre, Marcuse– zehirli içeriğine hiç dikkat etmemiş olduğu için kendi kendini yıllarca paylayacaktı. Şifre yoktu. Telefonda konuşuyorlardı; ama o yıllarda üç ayda bir gönderilen ilk fatura gelene kadar oğlanın yüzü iyice gelişmişti ve bütün iç organları gerektiği gibi çalışıyordu. O zaman iki kadın arabayla şehre gitti ve Selkirklerin tanıdığı hiç kimsenin hiçbir zaman kalmayacağı Gramercy Park Hotel'e yerleşti.

Anne, Lexington Avenue'nun dibindeki bu yerden bir taksiye binip Beth Israel'e gitti ve orada doğurduğu oğlanın adını Che David Selkirk olarak kaydettirdi.

Ad, hastanede muazzam bir huzursuzluğa yol açtı; ama anneanneyi asıl çileden çıkaran David ismiydi. Çok sonra, David Rubbo yumruğunu dışişleri bakanına salladığı zaman anneanne onu derhal tanıdı.

Hah, diye haykırdı, işte o burun!

Anne, 1964 Aralık ayından oğlanın doğduğu 23 Temmuz 1965

gecesine kadar babayı görememişti. Şafak sökerken, başını annenin sütlü göğsüne dayamış uyurken bulmuşlardı babayı. Sarı kıvırcık uzun saçları, uzun kirpikleri, geniş bir alnı ve üstünde Romalı kamburu olan bir burnu vardı. "Gagamsı" diyecekti sonraları anneanne, kanaatinde bir yumuşamayı ima eder biçimde. Şimdi onun bir New England burnu olduğuna karar vermişti. Che'nin babası hakkında çoktan hüküm vermiş olan hemşireler, adamı gördüklerinde fikir değiştirmişti. Çevresinde yarım daire halinde toplanmış ve uyandığında ona bebeği getirmişlerdi. Kendisi de hâlâ bir bebekti, hemşireler burunlarını silmişti.

Oğlan, anne ve baba, 1966'da birinci sınıfın kayıtlarına kadar bir araya gelmeyeceklerdi. O zaman anne Selkirk ve Latince bölümünde burslu bir öğrenci olan bebek bakıcısı Somerville'de üç katlı bir evin bir katına sessizce yerleşti ve anne bir kez daha Radcliffe'e girdi.

Dekan Gilpin okula dönen öğrenciyi ve annesini çaya davet etti. Anne Che'yi o gün evde bırakmıştı ve her ne kadar Dekan Gilpin ondan bebeğini saklamasını talep etmediyse de konuşurken *ihtiyat* kelimesini kullandıklarında kastettikleri buydu.

Böylece Che hayatının başından itibaren saklanıyor gibiydi. Önce Kenoza Gölü'nde, sonra Somerville'de saklanmıştı ve her iki yerde de ona Boston'un güneyinden gelen o kız bakmıştı.

Dekan, bebeklerden daha büyük şeylere hazırlanıyordu. Haight-Ashbury'de yaşayan on beş bin Hipi vardı. Beatles, grubun İsa peygamberden daha popüler olduğunu söylüyordu. Dave Rubbo, askerlik celbini NBC ekranında yakmıştı. Herkes her şeye hazırdı ama bir istisnayla; Anna Xenos'un dikkatinden kaçmadığı gibi, Harvard "erkekleri" hâlâ "senin bedenini arzuluyor" yemek salonuna ne zaman bir kız girse bardaklarını tokuşturuyorlardı. Bunun yepyeni bir dünya olduğunu düşünüyorlardı ama onlar daha bebekleriydi o dünyanın. Harvard ilk emzikli annenin ekonomi 1'e devam etmesine hazır değildi.

Che, devlet yönetimi 146 dersini de izlemişti. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu tasavvur etmek şimdi kolay değil. Güçlü hafızaları olan Harvard mezunları size bunun vuku bulmuş olamayacağını söyleyeceklerdir; ama ertesi gün *Crimson*'da bir resim vardı. 23. Cilt,

Sayı 3. Baba da önce askerlik celbi, sonra da DTÖ'nün liderliği nedeniyle sık sık aynı sayfalarda yer almıştı.

1966 Eylül'ünde Robert McNamara Harvard'a geldiğinde, protesto gösterilerine DTÖ öncülük etmişti. DTÖ'de aşırı sol hizipler vardı ama Weathermen'i* ortaya çıkaran ünlü bölünmeye daha üç yıl vardı. 1966'da Che'nin babasının tabancası bile yoktu. Savunma bakanı için on soruluk bir listesi vardı.

Kalabalığa düzen hâkimdi ama Maocular Quincy House'un arkasını gözlüyordu ve içlerinden biri, *Arka kapı*, diye bağırdı.

Oğlan bunların hiçbirini hatırlamayacaktı tabii. Ancak kalabalık çözülüp hızla geriye koştu. Anne, kucağında Che'yle öndeydi; vahşi saçları dalgalanıyor, o meşhur "efsanevi" Tibet şalı arkaya doğru uçuşuyordu. Kalabalık çalkalandı. Anne tökezledi. Siyah Lincoln hızla köşeyi dönerken o ansızın ileriye fırladı. Çok fazla eleştirilecekti ama onu gören herkes bir atlet gibi düştüğünü söyledi; yuvarlanıp sırtüstü yere indiğinde ve sarsılan arabanın ön tamponunun altına kaydığında, çocuk onun karnının üzerinde emniyetteydi. O anda kalabalık ölüm sessizliğine gömüldü. Bu biliniyor. Bir flaş patladı, beş defa. Bu tümüyle kaydedildi. Anne kıpırtısız yatıyordu; başı buram buram tüten radyatörün altındaydı. Sonra oğlan ağlamaya başladı ve anne başını yavaşça kaldırırken Hitler'e benzer bir bıyığı olan ufak tefek bir adam gördü. Adam *Boston Globe*'dan Bill Hicks'ti ve az önce 1966'nın en ünlü fotoğrafını çekmişti.

Annenin uzun bronz sırtı paralanmış, kan revan içinde kalmıştı; ama başka hiç kimsenin, şüphesiz Che'nin de bir çiziği bile yoktu. Bu durumda bunun önemli olmadığını düşünürdünüz, babası öyle düşünmüştü, annesi de; özellikle Vietnam'daki bütün o ölümler dikkate alındığında.

Selkirk Anneanne farklı düşünüyordu ve Bill Hicks'in fotoğrafı, kendisini oğlanın tek vasisi tayin ettirmesini nispeten kolaylaştırdı. Bundan sonra oğlan anneyi bir daha görmedi.

Oğlan bu bilgilerin bir kısmını Cameron'dan almıştı. Ancak elindekiler çoğunlukla kâğıt parçaları ve lastik bantlardı. Gerisini, Queensland ay ışığında ona gözlerini dikip bakan bebek bakıcısı

* 1969'da Demokratik Toplum İçin Öğrenciler bünyesinde bir hizip olarak doğan Amerikan radikal sol örgütü. (ç.n.)

anlatabilirdi. Ancak kadın sessizliğini korudu; annenin sütünü kesmek için haplar aldığını, yüreğini ona karşı katılaştırmaya karar verdiğini bilmesinin bir yararı olmayacağını düşünüyordu.

28

Yavru kedi sıcaktan sarhoş gibiydi, o nahoş kokulu hırka cebinde kendinden geçmişti; topu topu bir metre ötede, el ele tutuşup bir daire oluşturmanın doğru şekli üzerinde anlaşmaya çalışan on kişiyi umursamıyordu bile. Bu sayının içinde Amerika'nın en aranan hipilerinden ikisi ve sekiz Avustralyalı hipi vardı. Hipiler haki şortlar, 2.95 veya 4.25 dolarlık Kmart gömlekleri, Kuta Beach sarongları, işçi tulumları ve Caloundra'da hipilere tütsü ve renkli afişler satan bir dükkândan alınma Hint pijamaları giymişti. Hepsinin bağdaş kurup oturduğu yer, üç metre yüksekliğinde bakkam ağacı kütükleri üzerinde duran bel vermiş çarpık çurpuk bir platformdan başka bir şey olmadığı halde, buraya Crystal Community Hall

denmesi bir delilikti; Queensland yağmur ve güneşine sunulmuş bir kurbandı âdeta.

Düğümlenmiş hırka bohçası dairenin içinde, Dial'ın hemen önünde duruyordu. Oğlan Dial'ın yanına oturup öne doğru eğilmiş, komşuları altın sarısı rengi bir enerji topunun daireden çepeçevre geçebilmesi için hangi kolun en yukarıda, hangi avcun yukarı, hangi avcun aşağı dönük olması gerektiğini tartışırken pürdikkat dinliyordu.

Dial, altın bir topu hareket ettirmeye yetecek kadar öfkeyi kendi başına üretiyordu.

Bunların hepsi Buck'la ilgili, diye fısıldadı oğlana. Güven bana!

Oğlan ona dönmedi.

Beni duydun mu?

Oğlan ona kulak vermiyordu, bu saçma sapan ayinle tamamen kendinden geçmişti.

Elimi tut, diye ısrar etti kadın. Sana göstereyim!

Oysa oğlan Trevor'ı taklit etti ve kadın avcunu öbür türlü döndürmek zorunda kaldı. Yenilgi, olduğundan çok daha büyük geldi ona.

Oğlana fısıldadı: Aldırma! Bir şey değil bu!

Şşş, dedi oğlan.

Sonra da tam karşısında oturan o korkunç Rabbitoh'u bilinçsizce taklit ederek sırtını dikleştirdi.

Şşş ha, diye içinden geçirdi kadın.

Rebecca gülümseyerek onun dikkatini çeldi. Dial, kadının dişlerini ve gözünün altındaki koyu gölgede beliren gergin damarı fark etti.

Rebecca'nın yanında, göğsünün açlıktan fırlamış kemikleri tulumundan görünen kısa saçlı bir kadın oturuyordu, muhtemelen Dial'ın düşmanı değildi ama kim bilebilirdi? Onun yanında Chook dedikleri incecik sakallı, uzun burunlu bir adam vardı. Sonra da gözleri kapaklı ve kaçamaklı bir hal almış olan Trevor. Kadın düşünüyordu: Trevor Rebecca'yla yatıyor. Trevor'ın yanında geniş ağızlı ağır bıçağı duruyordu. Bıçağın yanında eşcinsel ya da dansçı veya belki de sadece bir süper hipi olan güzel Roger oturuyordu. Beyaz dişleri ve boynunda boncukları vardı. Ayrıca iki de erkek çocuk vardı. Sam ve Rufus ortalıkta öyle çılgınca koşuşup duruyordu ki Dial onların düşüp öleceğinden emindi. Kim anne olmak isterdi?

Om'un tamamlanmış olduğuna hükmedilene kadar Dial o kadar gerilmişti ki konuşup bundan kurtulması gerekiyordu.

Pekâlâ, dedi. Kedi! Buck!

Ona gülümseyerek baktılar yalnızca.

Phil Warriner'la görüştüm. Sizin avukatınız, değil mi?

Öyledir, dedi Roger. Phil Warriner, elbette!

Bana bir kedim olabileceğini söyledi.

Rebecca'nın, sözünü kesmeye niyetlendiğini gördü. Bakın, dedi, içinizden herhangi biri burayı benden satın almak ister mi? Hemen şimdi satarım.

Crystal Community'nin hiç parası yoktu. Üyeleri bir ona, bir uzağa bakakaldı. Çıplak popolu sarı saçlı bir çocuk, platformun kenarından dışarıya işiyordu. Çiş, uzun berrak bir kristal yay gibi, yabani ağaçminelerinin içine daldı.

Ölesiye aç göğüslü kadın, kız kardeşinin kedilere meraklı olduğunu söyledi. Kız kardeş, kedisi olmadan yaşayabileceği bir gelişim aşamasında değildi henüz. Herkesin aynı hızda büyüyemeyeceğini söyledi kadın. Dial'ın zaman içinde bunu yapabileceğini düşünüyordu. Evet, dedi sonra, yitip giden bir sesle. Böyle, dedi daha sonra.

Roger'ın elmacık kemikleri balta başları gibiydi. Problemin, kendi başlarının çaresine bakamamaları olduğunu söyledi. Community Hall'e bir baksalar problemin bu olduğunu görürlerdi. Kedinin sadece bir belirti olduğunu söyledi Roger. İnsanları Nimbin'den gelip bir fırın ve bir gazete başlatma konusunda kendilerine yol göstermeye ikna etmeleri gerektiğini düşünüyordu. Kedi konusunda bir kararsızlıkları varsa, aslolan topluluktu, kedi değil.

Asıl problem, dedi Rebecca, bizim kedi bulundurmama konusunda bir kuralımızın olması. Bunu uygulayacak mıyız, uygulamayacak mıyız?

Roger kendisinin de tam tamına bunu demek istediğini söyledi. Tam tamına.

Ölesiye aç göğüslü kız, kimsenin kimseye bir güç gösterisi yapmak istemediğini söyledi. Birçok kişi kurallarla işi bittiği için buradaydı.

Konuşmalar bir hortumdan damla damla akan su gibi sürüp gidiyordu.

Dinleyin, dedi Dial sonunda.

Roger konuşuyordu ama sustu.

Oğlan sessizliği hissetti, sıcak kadar ağır ve tozlu.

Kedi konusunda üzgünüm, dedi Dial. Gerçekten üzgünüm! Ancak biliyorsunuz ki biz burada oturup bunu tartışırken Nixon Kamboçya ve Laos'u bombalıyor. Bunun kuşlara ne yaptığını düşünmek ister misiniz? Demek istiyorum ki arkadaşlarımın bu savaşa son vermek için öldükleri bir ülkeden henüz geldim ben. Bu bakımdan, eğer söylersem beni mazur görün.

Neyi söylersen, Dial?

Dial başını sallayıp içini çekti.

Sizler sahiden iyi insanlarsınız, dedi sonunda. Burası sahiden güzel bir yer. Kendinizi ya da başkalarını havaya uçurmaya niyetiniz olmadığı için memnunum. Oğlanın sırtını sıvazladı, ne yaptığını düşünmeden.

Nerede olduğunu biliyor musun, Dial?

Ah, lütfen!

Bir polis devletinde yaşadığını biliyor musun?

Evet evet, dedi. Bunun birçok bakımdan tamamen doğru olabileceği bir saniye bile geçmedi aklından. Bjelke-Petersen adı ona hiçbir şey ifade etmiyordu tabii. Cedar Bay'i, Queensland polisi tarafından gerçekleştirilen helikopter baskınlarını ve kundaklamaları hiç duymamıştı. Polise, yazılı arama emri olmadan kendisinin evini arama izni veren bir Queensland Sağlık Yasası olduğunu bilmiyordu.

Pekâlâ, dedi.

Elini bir cebe sokup Buck'ı çıkardı; yavru kedi uykusunda parlak, yumuşak ve esnekti. Öbür cepten de küçük bir gümüş çanla bir parça ip çıkardı ve hepsi seyrederken boynuna çanı bağlayıp kediyi yere bıraktı.

Buck, dairenin içinde ayaklara ve dizlere sürtünerek dolanmaya başladı.

Bir tek Trevor ona uzanıp başını okşadı. Buck nasıl karşılandığını görünce kuyruğunu havaya dikip geniş basamaklardan inerek ağaçminelerinin içinde gözden kayboldu; çanı kuş cıvıltılarının arasında hafif hafif çalıyordu.

Dial ayağa kalktı, gölgesi yamru yumru zeminin üzerinde esneyip uzuyordu.

Eh peki, dedi, görüşürüz buralarda!

Sonra o ve oğlan el ele merdivenlerden inerek, sıcak ve ağır havada o engebeli killi yoldan mülklerine doğru yürüdüler.

Amerikalı olmak neden kötü, Dial?

Bize alışacaklar, dedi kadın. Hem zaten hepsinin canı cehenneme!

29

Babasının yüz hatları oğlanın zihninde, rüzgâra kapılmış bir ağacın çizdiğine benzer bir yüz gibiydi ama arka cebinde duran kalıcı bir resim de vardı; bazen sıcak öğle sonralarında, başkalarından uzakta gizlice bu resme bakmak için yağmur ormanına giderdi. Orada, kapısında hayalet gibi heykelleriyle o terk edilmiş tozlu küçük kulübede, cızırtılı döşemenin üzerine bütün kâğıtları ve lastik bantlarıyla uzanırdı. Bu kasvetli yerde bile babasının kıvırcık saçlarının arasından ışık parlardı. Melek başlı yenilikçi, demişti Cameron.

Seattle'daki adam değildi. Hortumlu adam değildi. O adamın, önündeki hayattan tiksinirmiş gibi yukarı kalkıp titreyen bir bıyığı vardı. O, yerdeki fotoğrafa hiç benzemiyordu.

Öğle sonraları karınca sürüleri gibi yoğun ve ağır geçerdi. Oğlan terk edilmiş salaş kulübenin kapısından, sırtın üzerinde kederli bulutların kıvrılıp çözülerek ihtiyar adamlardan güzel kızlara; sonra da ağlayan, et benleri çıkaran, dişleri dökülen perişan kadınlara dönüşmesini görebiliyordu. Bundan hoşlandığını sanırdı ama aslında hoşlanmazdı. Kâğıtlarını toparlayıp lastik bantla onları bir kez daha sağlama alırdı. Evin önündeki basamağın altında paslı bir *tomahawk** bulmuştu; onu akasya ağacı dedikleri ağaca öfkeyle vurur vurur, ıslak beyazın içinden siyah kanın çıkmasını seyrederdi. Bulunduğu yerden nefret ediyordu. Adam'ın kutusundan bir sustalı çakı çalmıştı ve şimdi bir dal parçasını yontuyordu. Hiç hissetmediği halde, bıçak belki yirmi kez kayıp parmaklarını kesmişti. Kan değildi aslında; sadece yapışkan, tuzlu, her şeyin her şeye bulaştığı terli sıcaktan farksız bir şeydi.

Bir kez daha yürüyerek Yandina'ya gitmesini istemesin diye Dial'dan saklanıp ormanda kalıyordu.

Dial araba kullanmayı sevmiyordu. Tozlu bir yoldan yürüyerek altı kilometre gidip altı kilometre dönmek zorunda kalmışlardı. Sıcak, bir örümceği öldürebilirdi. Hipiler onları almak için durmamıştı. Eve vardıklarında Trevor yoklamaya gelmemişti. Bütün bekâr anneler bunun ne tuhaf olduğunu söyleyebilirdi ama hiçbir bekâr anne onlarla konuşmuyordu. Buck'ı sevmiyorlardı. Bize alışacaklar, diyordu oğlan.

Kasabada kalbi sinsi bir vatan haini gibi çarpıyor, onun tarafına göz atan herkese manyak gibi dik dik bakıyordu. Tutuklanmamış ve Remus Creek Road boyunca yorgun argın yürüyerek geri dönmüştü. Kadın ne derse desin orası bir yuva değildi; ama içinde bazen, unutmuş olmayı yeğleyeceği yuvanın parçalarını görüyordu: hüznün rengi, ağaçların yosun tutmuş tarafındaki ışık.

Dial ve o, zararlı otları yoluyor, gün ilerleyip hava aşırı ısınınca uyuyorlardı. Diz boyu otların arasında kıvrılıp dolanan yabani salkım domatesler bulmuşlardı. Domatesler ağızlarının içinde, uzaydan gelme sebzeler gibi, sıcak ve ıslak, patlıyordu. Kadın ona karşı iyiydi ama sabahları gözleri yaşlı oluyordu.

* Kızılderili baltası. (ç.n.)

Kulübeleri kuşatan orman, henüz adı konmamış bir yaratığın damarlarına benzer dolambaçlı dar patikalarla dantel gibi örülmüştü. Oğlan bunlardan ilkini keşfettiğinde Dial'a ondan söz etmedi. Bazen çekiç vuruşları ya da testereler kadar net bir şekilde yankılanan çocuk sesleri duyuyordu ama hiçbir çocuk oynamak için ortaya çıkmıyordu; zaten o da istemiyordu bunu. Çocuklara alışık değildi, yalnız büyümüştü, Viktorya tarzı.

Muz bahçelerinde tıpkı Trevor'ın kendi zulasını saklamak için kullandığına benzer mavi plastik torbalar buldu. Yükseklerdeki meyvelerin üzerine bağlanmışlardı; kuşların gagalamasını önlemek için olmalıydı. Muz ağacı yüksek, meyveleri kıvrıktı, özsuyu bir yabani ot gibi boyuyordu. Mavi torbayı meyvelerden koparıp alana kadar bacakları sıyrık içinde kaldı, dizleri kanadı; sonra da o otsuz, gölgeli muz fidanlığında kâğıtlarını dikkatle tekrar katladı ve torbanın içine yerleştirip emniyete aldı.

Babası bu dantel gibi patikalardan gelip onu alacaktı. Oğlan bu yollarda tek başına yürüyemeyecek kadar ürkek olduğundan; Remus Creek üzerindeki o büyük, eski, keskin dönemece giden yolu bilmiyordu. Eğer Buck olmasaydı, o yüzme çukurundan haberdar olacaklardı. Hipiler bütün gün bitki çayı içmek için evlerine uğrayacaktı.

Dial kesinlikle hiçbir hipi görmek istemiyordu. Yardım ricasında bile bulunmuyordu. Oğlan onu kurşunkalemle çizilmiş bir hat boyunca bire bir metrelik bir tahta parçasını testereyle kesmeye çalışırken bulduğunda, Trevor'dan ya da Rabbitoh'dan yardım istemesi gerektiğini söylemişti.

O zaman kadın alenen ağlamıştı. Güzel bir yerde yaşamak istiyor ama bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Bütün yaptığı pirinç ve mercimeği koyabileceği bir raf imal etmekti. Bu onu çok fazla strese sokuyordu. Sabah erkenden taslaklar çiziyordu. Oğlanı her gün yanına alıp alışveriş için Day Grimes nalbur dükkânına gidiyor, dirsekler ve vidalar hakkında karar vermeye çabalıyordu.

Beyaz iş önlükleriyle çilek burunlu adamlar soruyordu: Size yardımcı olabilir miyim, bayan?

Hayır, teşekkür ederim!

Kadın anlamıyordu, oğlan da henüz anlamıyordu. Kadın bir hi-

piydi, bu yüzden dükkândan bir şeyler aşıracağını sanıyorlardı. Ayrıca o sarhoş burunlu adamlar, yüzme çukurundaki hipi kadınların çıplak kalçalarını geçiriyordu aklından. İşten sonra oraya gitmişlerdi; o iyi aile babaları, ikinci el kamyonetlerini yangın yolunun uzağına park etmişlerdi.

Geceleri Buck, kükreyen lüks lambasının altında yatmaya gelir, anneyle oğlan da hayvanın kenelerini birer birer çekip çıkarırlardı. Sırtında ve karnında sığır keneleri, kulaklarının kenarında da annelerinin memesinden süt emen enikler gibi dizilmiş ufacık ot keneleri olurdu. Cımbız ve biraz gazyağı kullanırlardı. Beraberliklerinde, bu anlatılandan daha çok incelik ve sevecenlik vardı.

Dial, *Huckleberry Finn*'i yüksek sesle okurken hava Mississippi Jackson'daki gibi bunaltıcıydı; beyaz karıncalar tıslayan lambanın etrafına üşüşüyor, herkes canını kurtarmak için kaçıyordu.

İlk ziyaretçileri ancak yağmur mevsiminin sonunda, mart başlarında gelip açık duran kapılarına vurdu; Dial'ın kendini hazırladığı Rabbitoh değil Trevor'dı bu. Hawaii gömleğinin düğmelerini zorlayan kocaman yeni göbeğiyle masanın başına çöktüğünde, oğlan onu gördüğüne sevindi. Adam derisinin altında yepyeni bir yağ tabakasıyla pırıl pırıl parlıyordu.

Uzaktaydım, dedi Trevor.

Tatilde miydin?

Muhtemelen hapisteydi Trevor.

Evet, dedi. Odada gezinen bakışları sonunda rafın üzerinde durdu.

Düz olmadığını biliyorum, dedi Dial.

Trevor dikkatini perdelere kaydırdı ve yüzü ona göre gerçekten kocaman sayılacak bir sırıtışla yarılıp açıldı.

Anne hırpalanmış elini saçlarının arasından sertçe geçirdi. Siktir, dedi. Ben bir ev sahibiyim artık! Kızsın mı memnun mu olsun, bilemiyordu.

Güzel, dedi Trevor. Artık perdelere bakmıyordu.

Teşekkür ederim, dedi Dial, boynu pembeleşerek.

Peki ya buranın patronu nasıl, diye sordu Trevor, oğlana bakmadan.

Kendisine sorabilirsin, dedi kadın, utandıracak kadar çok gülümseyerek.

Gelip bana bahçemde yardım etmek ister mi?

Oğlan Trevor'ı gördüğüne sevinmişti, onun ziyareti başı sonu olmayan sıcak ve sinek perdesini aralayan ilk olaydı. Kesinlikle ona dudak bükmek istememişti. Ona bakarken dudaklarının kıvrılıp bütün o pembe parlak dişetlerini ve köşeli beyaz dişlerini gösterdiğinin farkında değildi.

Başka zaman, dedi Trevor.

İnsaf, dedi Dial oğlana daha sonra, herkesle savaş halinde olmak zorunda değiliz.

Affedersin, Dial, bilmiyordum. Ancak içinde o nahoş kıskançlık duygusu olduğuna göre pekâlâ da biliyordu oğlan.

Onun o Tanrının cezası bahçesinden bana ne!

Kadın ona bağırdığında oğlan korktu.

Biraz daha okur musun, dedi.

30

Trevor Dobbs'ın gizlenme yeri, oğlana daha önce böbürlenerek anlattığı gibiydi: yasadışı, çok dik, derin tekerlek izleri, kocaman çukurlar, tank tuzakları, orada işi olmayan birinin arabasının ölümü nedeniyle bir tanesi yağdan kapkara olan katil kayalar. Senin onu istemediğin kadar o da seni istemeyen bir yolun üzerindeydi. Geçidin yüksek tarafında yabani çalılar vardı ama o saatte hiç gölge yoktu ve kaskatı pişmiş toprak kasvetli görünüyordu.

Ağaçların gövdelerine çakılı tehditler ya da kurukafa işaretleri yoktu; ama bir yerde çakılıp kalan terk edilmiş bir Volvo vardı. Muhtemelen tepeden aşağıya kaymış, sonra geri geri boşluğa doğru patinaj yapıp arka tekerlekleri yanık yaşlı bir akasya ağacına saplanmış vaziyette durmuştu. Yolun kenarından dışarı kaymış ön tekerlekler,

sarı killi yola ancak beş on santimle tutunuyordu. Aşağısında baş döndürücü bir boşluk dışında hiçbir şey yoktu.

Volvo kaza anında ya da daha sonra yanmıştı, bunu bilmek mümkün değildi; ateşten kararmış, pastan kahverengiye dönmüştü ve sigara kâğıdı kadar inceydi. Bir ağa yakalanıp etleri yendikten sonra terk edilmiş bir böceğe benziyordu. Oğlan ve anne yaklaşırken, arabanın karanlık gırtladığından gelen bir hışırtı duydular. Ardından, gürültülü bir çırpınma ya da çarpma sesi. Oğlanın saçları dik duramayacak kadar ağırdı ama kafa derisini çekiştirip ensesine korku saldılar.

Sonra, oğlanın bir akbaba sandığı ama aslında bir hindi olan kocaman kara bir kuş ön camdan dışarıya uçup o paslı kabuğu, kırılgan siyah bir sapın ucundaki ölü bir çiçek gibi sallanıp salınmaya terk etti.

Oğlanın kalbi kulaklarında çarpıyor, bacakları acıyordu. Beni nasıl bulacak, diye sordu.

Kim, bebeğim?

Babam, dedi oğlan, boğazı iğnelenerek.

Dial onun önünde çömeldi, kocaman gözleriyle oğlana sanki yapışkan tuzağa düşmüş bir fareymiş gibi bakıyordu, nasıl öldüreceğini bilemediği bir şeymiş gibi.

Babanı mı düşünüyordun?

Ne düşündüğünü sanıyordu ki? Her zaman, terli geceler ve yakıcı günler boyunca.

Ah bebeğim, dedi kadın, kucaklamak için ona uzanarak. Oğlan kendini çekip uzaklaştı ve tepeye doğru yürümeye devam etti, ayaklarıyla lastik sandaletlerinin arasına kaçan ısırıcı çakılları hissediyordu yürürken. Derisi her gün çiziliyor, kesiliyor, acıyordu.

Che, konuş benimle!

Ben Jay'im, dedi oğlan. Kadını incitmek için bildiği fazla yol yoktu.

Jay, babana senin nerede olduğunu söyleyeceğiz.

Oğlan bunun yalan olmasından korktu; ama aynı zamanda da öyle olmadığını umdu.

Nasıl?

Ben bir mektup yazacağım.

Oğlan tepeye doğru üç dört metre kadar uzaklaşmış, kadına nihayet yukarıdan bakıyordu. Ne zaman?

Bu gece.

Babamı seviyor musun, diye sordu.

Kadın o çiziklerle dolu kocaman ellerini göğsüne kaldırdı. Oğlan anladı ya da anladığını sandı; ama yoluna devam etti ve yolun beş büyük mazot bidonundan öteye gitmiyor gibi göründüğü geniş bir boğaza ulaşana kadar, dönüp kadının perişanlığına bakmadı.

Şimdi nereye, diye sordu sertçe; çünkü hâlâ kızgındı ve kadının bunu bilmesi gerekiyordu.

Kadının eliyle gösterdiği yerde bir sürü silik lastik izi gördü; tek bir yol izlemiyor ama hepsi aynı yönde ilerleyerek kocaman ağaçların arasında, oğlanın ağzını kurutan ne olduğu belirsiz bir parça grilikte son buluyordu. Kadının peşinden bu bulanık lekeye doğru gitti ve ancak çok yakına geldiklerinde bunun bir yapının üzerine örümcek ağı gibi atılmış ağır bir ağ olduğunu görebildi.

Sonra, ağaç gövdeleri gibi dikine duran ve araları, sarı balçıkla doldurulmuş kalın gri kerestelerden oluşan yüksek bir duvar gördü, duvarın üzerinde siyaha boyanmış oluklu sacdan bir damı seçebiliyordu.

Oğlan oraya girmek istemiyordu.

Dial onu elinden tuttu. Ancak bunun ne olduğunu o da oğlandan daha iyi bilmiyordu.

Bunun ona ait olduğunu sanmıyorum, dedi oğlan; ama ilerlemeye razı oldu. Girdikleri yerin ne olduğunu kestirebilmek zordu; belki bir baraka, bir ahır, bir kulübe, bir garaj, bir kaleydi, hatta aslında bunların hepsiydi. Sonunda, yapının iskeletinin Trevor Dobbs'un yılbaşı arifesinde Conondale'den çaldığı bir saman ambarı olduğu çıkacaktı ortaya; onun cıvatalarını sökmüş, çelik payandalarını ve damı "ödünç" bir kamyonla taşıyıp götürmüştü. Kamyonu o delik deşik yoldan yukarı sürmüş, ambarı indirmiş ve kamyonu 1968'in ilk gününden önce geri getirmişti. Suçortaklarının kimler olduğunu hiçbir zaman söylememişti. Bir sığınak yapmıştı kendine, duvarlarla çevrili birkaç yapı. Otuz santim kalınlığında, kurşungeçirmez, balçık tuğla duvarlar.

Oğlan sırf içeri girmekle bile başını belaya sokacağına dair çok güçlü bir duyguya kapıldı; ama yüksek ahşap bahçe kapısı açıktı ve Dial'ın ardından gitmek ya da geride kalmaktan başka seçeneği yoktu. İç duvarlara dayalı çeşitli uzunluklarda kesilmiş keresteler ve üzerlerinde TELECOM yazılı ensiz cam levhalar gördü. Gümüşrengi küçük bir treyler ev, bir köşeye park edilmişti. Önünde, oğlanın çok geçmeden fazlasıyla aşina olacağı yığınlarca kum, çakıl, bıçkı tozu ve kötü kokulu siyah bir madde vardı. Zeminin yarısı beton, öbür yarısı topraktı; duvarların henüz bitmediği yerlerden sebzeleri görebiliyordun; bazıları da, mesela marul gibi, içeride büyüyordu.

Dial, Trevor'a adıyla seslendi.

Bu onun gizlenme yeri, diye fısıldadı oğlan.

Şşş, dedi kadın. Oğlan onun peşi sıra marulların arasından dışarıya bahçeye doğru yürüdü. Bahçe, bir sarı çiçek tarhından fışkıran heybetli mor patlıcanlar, yabani balkabakları ve sakızkabaklarının arasına yeni ekilmiş bitkilerle beneklenmişti.

Sonunda işte orada, kesilmiş yeşillikleri çamurlu tombul penisinin önünde tutan Trevor Dobbs duruyordu.

Oğlan onun penisini, hiçbir yanını görmek istemiyordu ve Dial'ın da aşağı yukarı aynı şeyi hissettiğini sezince rahatladı.

Asistanını getirdim, diye seslendi kadın. Sesi ışıl ışıl, yapmacık neşe doluydu ama yüzü kızarıyordu. Ansızın geri döndü ve çekip gitti.

Dial ondan kaçıyordu. Bunu yapmaması gerekirdi. Oğlan onun arkasından koştu, tekrar barakanın gölgeleri arasına döndü ama o gitmişti. Ağlamamaya çalışarak parlak sarı bir kum yığınının üstüne oturdu.

Bir süre sonra Trevor'ın içeriye gelip treylere girdiğini fark etti. Ona bakmamaya çalıştı ama pek bir kalçası olmadığını, olanın da çok çamurlu olduğunu gördü. Adam dışarı çıktığında üstünde bir şort vardı.

Sonra Dial tekrar ortaya çıktı.

İyi misin, diye sordu oğlana.

Oğlan ona bakmadı bile.

Trevor şimdi o yeşillikleri bir hortumun altında yıkıyordu. Zemin ya da belki bahçe, sular altında kalmıştı.

Kalabilirsin, dedi Trevor Dial'a.

Kadın yere çömelip boyunu oğlanla bir hizaya getirdi. Aptalca, yalakaca bir şeydi bu.

Ne zaman geri gelmemi istersin?

Oğlan, kendisini o kadar tedirgin hissetmesine neden olduğu için öfkeliydi ona. Sırtını dönüp bahçeye çıktı ve bir şeylere bakıyormuş gibi yaptı.

Ne zaman?

İşim bittiği zaman, dedi oğlan, onu incitmek isteyerek ama gitmesini istemeyerek.

Sonra Trevor, boynuna doladığı bir iple kızağımsı bir şeyi çekerek ona doğru geldi.

Bu bir palet, dedi Trevor. Bu yanlıştı. Palet anneannenin resim yaparken kullandığı bir şeydi; ama Trevor okuma yazma bilmiyordu, bunu daha önce bir defa söylemişti. Şimdi ipin ucunu da öndeki dar ve yassı tahtalara bağlayıp uzunca bir koşum takımı yaptı ve oğlana onu nasıl göğsüne geçirip çekeceğini gösterdi. Bir köpek gibi.

Trevor yere çömelip konuşarak vakit kaybetmedi. Oğlanı iğrenç görünen bir yığına götürüp onun Filanca Göl'den topladığı bir yosun olduğunu söyledi, şimdi onu malç olarak kullanacaktı. Malç nedir biliyor musun?

Artık Dial'ın onu bırakıp gittiği apaçıktı.

Ben çocuğum daha, dedi.

Malç, suyun topraktan kaçmasını önler dedi Trevor. Onu sebzelerin etrafına koyarız, zararlı otları da engeller. Yani bana yardım için yapabileceğin, paletin üstüne bu ottan çekebileceğin kadarını koyup sonra onu sürükleye sürükleye şu karnabaharların oraya götürmek. Karnabahar nedir biliyor musun?

Bunu ne kadar yapmam gerekiyor?

İstediğin kadar.

Yarım saat, dedi oğlan.

Sonra eve gidecekti.

Yarım saat iyi, dedi Trevor.

Daha sonra oğlan onu bahçenin ta dibinde kazma sallarken gördü. Yine soyunmuştu ama oğlan şimdi, duş tıkandığı zaman delikten

çıkan saç topakları gibi birbirine geçmiş koyu renkli ağır otlarla meşguldü. Keçeleşmiş otları karnabahar filizlerinin etrafına elleriyle hafif hafif vurarak koyarken; burun delikleri Kenoza Gölü'nün rutubetli ve uzak, uzun dalga kokusuyla dolunca şaşırdı. O zaman ağladı; gizlice, yitirdiği her şey, içi boşalmış bütün o soğuk oyuklar, kemiklerinden çalınan ilik için yas tuttu.

31

Oğlanı bir polis merkezinin önüne bırakabilirdi. Ancak hiçbir yere bırakamamıştı, hatta en sonunda Trevor Dobbs'un yanına bile. İyi bir kız olmaktan nefret etse de hep öyle olmuştu; kıyma makinesini gecenin geç saatlerinde çalıştıran ya da I-95 otoyolunda gidip gelerek sosislerin dağıtımını yapan oydu. Şimdi bile, mazot bidonlarına kadar gidip sonra geri dönüp ağa sonra yine bidonlara doğru yürürken, tasmalı bir köpekti o. Bu küçük zengin oğlana bağlanmıştı. Ancak aynı zamanda hayatının bu olmasına izin veremeyeceğini, vermek istemediğini de biliyordu.

Çömelip sırtını bir okaliptüs ağacının gövdesine dayamasıyla, pul pul soyulan kabuk parçacıkları sırtından aşağıya dökülüverdi. Ardın-

dan küçük siyah karıncalar bacaklarından yukarıya doğru yürümeye başlayınca, Trevor'ın sığınağına döndü.

Kapının eşiğinden, kaybolmuş Che Selkirk'ün saçaklı siyah bir külçeyi bir kızağa yükleyip bir patika boyunca çeke çeke sebzelik bir maddeyi getirdiğini ve orada yükü parçaladığını açıkça görebiliyordu. Tuhaf küçük bir yaratıktı bu oğlan. Harikulade, ketum, mahcup bir gülümsemesi vardı; fazlasıyla babasınınki gibi. Ciddiyeti, yeni sulanmış toprağa yabani otları yerleştirişi, kadına dokunmuştu. Onun güvende olduğunu düşünerek nihayet tepeden aşağıya yürüdü. Çok geçmeden kendisi de bahçesiyle uğraşmaya başladı ama toprak çabucak kuruyordu ve hiç tohumu yoktu. Hiçbir şeye odaklanamıyordu. İkide bir içeriye dönüp bakıyordu ama oğlan yoktu; sadece ağdalı ağır bir boşluk, yoğun bir hava tabakası, minik karasineklerin havalandığı durağan yüzeyler, kendi çılgın öfkesi.

Bahçeye döndüğünde, Buck bir kurbağa yakalayıp ona eziyet etmeye başladı, sonunda kadın bir bahçıvan küreğiyle onu öldürmek zorunda kaldı; kurbağa bağırdı, sonra ezilmiş, kıpırtısız kalakaldı. Bütün küçük hayat formları, kıpır kıpır kıvranan direnişleriyle, oğlanı anımsatıyordu.

Sıcak iyice bastırdığında cibinliğin altına uzandı; Buck, kadın onu yerden kaldırıp içeri alana kadar miyavladı durdu. Çanı olsa da olmasa da ağzında yumuşacık, kabarık, mavi bir tüy oluyordu.

Dial çok fazla uyumuştu. Kulübeden çıkar çıkmaz yoldan aşağı, yamaçtan yukarı koştu. Boğazı yara gibi acıyarak ve dudakları kupkuru, Trevor'ın sığınağının ağlarından içeriye kaydı. İşte oradaydılar, treylerin dışında oturuyorlardı, oğlan bir berber koltuğunda, Trevor bir meyve sandığının üzerinde. Trevor bir bıçak alıp bir karpuz kesti ve suları damlayan koca bir dilimi oğlana uzattı. Kadın oğlanın mırıldayan sesiyle kasılıp kaldı. Kendisiyle hiç bu kadar konuşmuş muydu?

Gerçek annelerin nasıl bir şeyler yaptığını, nasıl çıldırmadan yaşayabildiğini bilemiyordu.

Böylece, vadi ışığını yavaş yavaş yitirirken; bir annenin kulübesinde bir ölü balık yığını gibi beklemeyeceğine kanaat getirerek üçüncü bir defa yola çıktı. Nihayet tepeye vardığında hava neredey-

se kararmıştı; şimdi artık kendisine eziyet ettiği için oğlana, onu hava kararmadan göndermesi gerektiğini bilmediği için Trevor'a ve hayatını böyle çarçur ettiği için kendisine kızgındı.

Karanlık ona yoldayken yetişti. Paslı Volvo'yu henüz geçmişken, yalpalayan boşlukta el yordamıyla ilerlemek zorunda kalmıştı. Bir süre sonra ipeksi soluk gövdeli ağaçların arasından zikzaklarla süzülüp parlayan bir ışık gördü, önce sevindi ama sonra ışık söndü. Işığın yoldan aşağıya ilerleyip kendisini yanlışlıkla yolun ortası olduğuna hükmettiği yerde dururken bulmasını bekledi.

Sonra ışık ansızın, mavi, göz alıcı bir ışık şimşek gibi parladı yüzünde.

Kadın o acımasız ışık tufanı karşısında ellerini yukarı kaldırdı.

Kim var orada?

Hiç ses çıkmadı ama ışık buz gibi katı ve soğuktu. Bir kez daha korktu.

Trevor?!

Merhaba, Dial, dedi oğlan.

Seni küçük piç kurusu, diye haykırdı anne. Seni küçük pislik! Kendi sözleriydi bunlar. Üstelik ona vurmak için elini de savurdu ve el fenerine öyle sert çarptı ki fener yere düşüp zıpladı ve vadinin derinliklerine yuvarlandı; çok çok aşağılarda, ağaçminelerinin içinde bir ateşböceğinden ibaret kalana kadar, çalıların arasında döne döne düşerek uzaklaştı. Eve karanlık ve acı bir sessizlik içinde yürümek zorunda kaldılar.

Affedersin, Dial, dedi oğlan.

Önemi yok! Ben de üzgünüm! Oğlanın savunmasızlığını, o küçük çocuk kalbinin çarpıntısını hissedebiliyordu.

Elin acıdı mı?

Kadın konuşamadı, karanlıkta başını hayır anlamına salladı, oğlan utandırmıştı onu.

Kulübede oğlan ona sırtında taşıdığı şeyleri gösterdi: papaya, kavun, kabak, patlıcan. Armağanları masanın üzerine dizerken, kadın tıslayan parlak lüks lambasını yaktı ve onun yan yan gülümsediğini gördü.

Eee, dedi yemek hazırlığına girişirken. Trevor'la neler konuştunuz bakalım?

Şundan bundan, dedi oğlan.

İyi vakit geçirdin mi?

İyiydi!

Onun suskunluğundan incinecek kadar aptaldı. Bunun aptalca olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Bir *ratatouille** yaptı ama o hazır olana kadar oğlan uyumuştu bile. Yana atılmış kolu minderden sarkmıştı, kırmızı dudaklı geniş ağzı neredeyse tıpkı babasınınki gibiydi. Uğultulu sırlarla dolu bir milyar dolardı o. Kadın ona usulca, gizlice, onu sevdiğini söyledi ve kollarına alıp onu daha kolay yatırabileceği ikinci kulübeye götürdü.

* Bir tür sebze sote. (ç.n.)

32

Oğlan iyiydi demişti ama değildi. Aslında güneş inanılmayacak kadar sıcaktı. Gömleğinden geçip düpedüz yakıyordu onu. Kızağı o talaşlı patikadan en az yüz defa ileri geri sürüklemişti. Arkasındaki yük direnip zorluyor, urgan sanki kuzu pirzolasının yağı misali kesip atabilirmiş gibi göğsünü ve kollarını testereliyordu. Bir evlekteki bütün karnabaharları malçladıktan sonra bir sonraki tarha geçiyordu. Bu ne kadar sürdü, bilmiyordu.

Sigara zamanı, ah!

Efendim?

Mola veriyoruz!

Sıcak, Trevor'ı oğlanın hayatı boyunca gördüğü hiç kimseye benzemeyen bir hale sokmuştu: bir çamur adam, bir ağaç gövdesi, belsiz

kalçasız bir karpuz. Kırmızı suratını siyaha bulanmış elinin tersiyle lekeleyerek oğlanın işini teftiş etti. *Aferin* ya da *sağol* demedi.

Yıkanmak ister misin?

Oğlan burada soyunmayacaktı, asla! Ne, diye sordu.

Trevor duşu işaret etti, apaçık ortada, beton bir deponun altındaki çukurumsu bir yerde.

Ben iyiyim, dedi oğlan.

Yine de Trevor'ın peşi sıra güneşten çıkıp testere talaşı, toz toprak ve bir sığınak gibi tatlı, sarhoş eden bir şey kokan çatının altına gitti.

Trevor duş yaptıktan sonra üstünde sarongu, köpek gibi kısa ve ıslak kahverengi saçlarıyla geri dönüp silkindi ve oğlanın tozlu derisine incecik su damlacıkları püskürttü. Oğlanın canı şöyle güzel bir bardak soğuk süt istiyordu. Su istedi ama paralanmış ve bantlanıp yapıştırılmış siyah bir bahçe hortumunu kullanması söylendi. Su yeterince soğuktu, oğlan onun bacaklarından aşağı dökülmesine bilerek göz yumdu, birazını da yüzüne çarpıp çamurlu ellerini şortuna sildi.

Karpuz sever misin, diye sordu Trevor.

Fark etmez, dedi oğlan.

Otur şuraya! O koltuk ne koltuğu biliyor musun?

Koltuk tuhaf ve ürkütücüydü. Başını hayır anlamına salladı.

New York'ta berber yok mu?

Hemen her şey var.

Trevor oğlanın gözlerinden yukarısına bakıyordu. Oğlan, aldatıcı maskesinin köklerinde sarı saçlarının göründüğünü biliyordu.

Trevor sordu: Berber nedir bilmiyor musun?

Oğlan, kendisine bakılırken öylece bekledi.

Hayır mı?

Trevor bir oyun masası kurduktan sonra, üzerine bir karpuz, bir somun ekmek ve bir kâse zeytin koydu. Tek bir zeytini başparmağıyla işaret parmağı arasında tutup kaldırdı, oğlan anneannesini ve onun akşamları altıda içtiği martiniyi hatırladı. Sullivan County'nin en esaslı martinilerini yapardı. Böyle söylerdi kadın.

Bunun ne olduğunu biliyor musun?

Zeytin!

Onu ekmek ve karpuzla yersin.

Oğlan bunun yanlış olduğunu biliyordu.

Peki, dedi Trevor, yüzünü bir hayvan gibi karpuzun içine gömerek. Peki, Dial senin annen. Ya baban? Amerika'da mı?

Oğlan ekmekten büyük bir lokma ısırıp çiğnedi.

Ben yetimim, dedi Trevor. Yüzünü kalın kolunun tersiyle sildi. Yetim nedir biliyor musun?

Oğlan bir zeytinle oyalanıyordu. Zeytin siyahtı, yeşil değildi, bir ucu da sivriydi. Çekirdeği avcuna tükürdü.

Baban ya da annen yok demektir. Benim nereli olduğumu biliyor musun?

Oğlan sırf ağzı dolu olsun diye karpuzdan bir ısırık aldı. Trevor'la yalnız bırakılmış olmamalıydı.

Trevor avcundaki zeytinleri yiyordu. Sen çok şanslı bir çocuksun, dedi sonunda.

Karpuzla zeytinin tatları zıt ve güzeldi, tuzlu ve tatlı.

Geceleri hüzünlenir misin?

Ha?

Trevor'ın gözleri küçük ama parlak ve ıslak gibiydi. Zeytin çekirdeklerini mermi gibi hışımla tükürüyordu.

Geceleri hüzünlenir misin, dedim.

Oğlan ona bakakalmıştı, boğazı yanıyordu.

Bana babamı sorsana, dedi Trevor.

Oğlan şimdi korkuyordu.

Babam yok benim, dedi Trevor. Annemi sorsana?

Annen yok mu?

Hepsinin canı cehenneme, dedi Trevor. Boş ver! Bulunduğum yere bak! Bıçağıyla işaret etti. Birlikte malzeme yığınlarına, manzaraya baktılar.

Bu bittiğinde evlat, bir kale olacak. Şu depolarda yirmi bin galon suyum var. Evimin ortasında bal gibi bir fıskıyeli havuz olabilir. Taze sebzelerim, iyi marihuanam var. Kimse dokunamaz arkadaş, anladın mı? Beni uydularla göremezler. Ben tam bir kahrolası yetimim. Ancak her şeyde bir hayır var. Anlıyor musun?

Galiba!

Babandan ayrıldı o ha?

Babam buraya gelecek, dedi oğlan çarçabuk, çok yakında gelecek. O şimdi çalışıyor ve iş bitmeden gelemez.

Ne çeşit bir iş bu?

Söylemeye iznim yok!

Hapiste mi?

Ha?

Süresini mi dolduruyor?

Harvard'a gitti o, dedi oğlan. Bunu söylemenin etkili bir şey olduğunu biliyordu.

Trevor dilini şaklatıp başını salladı.

Belki artık işe dönsek iyi olur, dedi oğlan.

Daba da mı yapmak istiyorsun?

Fark etmez!

O zaman karpuz kabuklarını gübre harcına atmayı öğretti oğlana. Kızgın güneşte epey bir süre çalıştılar. Sonra Trevor bunun yeterli olduğuna karar verdi ve oğlan duş yapıp daha ıslakken şortunu giydi.

İyi bir şey görmek ister misin?

Bilmem, dedi oğlan.

Evet de, dedi Trevor, bir hediye bu!

Aslında oğlan bir hediye almıştı bile, Trevor'ın iş tezgâhının üstünde gördüğü on dolarlıktı bu. Parlak mavi banknotu, ıvır zıvırının olduğu cebine indirmişti. Haydi gel, dedi Trevor. Oğlan onun peşi sıra, yerlere dökülmüş ağaç kabuklarının üzerinden, hediyesini taşıyarak yürüdü. Kuru dal parçaları, ayaklarının altında öfkeli havai fişekler gibi patlıyordu.

Kısasa kısas pis fare, yem ol sen yaşlı kediye!

Geçit boyunca yürümeye başladılar, yol önce yeterince düzgündü ama sonra dikleşti ve yaprak yaprak kırılan killi taşlarla, kabuklu ihtiyar bir ejderhanın belkemiği gibi pürüzlendi. Sonra gün ışığına çıkıp tüylü otları ve gümüş gibi parlayan mor tohumlarıyla, yüksek ve düz bir tarlaya geçtiler. Dalgalanan otlar arasında oğlan, üstünde bitkilerin bittiği patikalar ya da lastik izleri gibi, daha sarı çizgiler görür gibi oldu ama belki de yanılıyordu. Tenine sürtünen tohumla-

rın hışırtısını dinledi. Gözlerini çoğunlukla yere dikmiş olarak yürüyor, yılanlara dikkat ediyordu.

Gösterilecek olan neydi? Babasıyla ilgili bir şey belki!

Az sonra dikenli tel bir çite geldiler. Gri kazıklar, sakal gibi saçaklanan soluk yeşil yosunlarla kaplıydı. Tel çikolata rengindeydi; ama çitin kemiksiz bir kapı gibi açılıp kapanabilmesi için bilmece gibi halkalar ve menteşe gibi birkaç parlak yeni parçacık eklenmişti. Bunun ötesinde arazi, açık sarı çiçekler ve meşin gibi yırtılan sert yaşlı yapraklarıyla küçük ağaçların yetiştiği ufak bir düzlüğe iniyordu.

Akasya, dedi adam.

Oğlan daha uzağa gitmek istemiyordu ama geride kalmaktan korktuğu için de aceleyle Trevor'ı izliyordu; sonunda aşağı yukarı küçük bir ev boyutlarında bir yumruya ya da kabartıya geldiler. Trevor burada durdu ve sarongunu yeni baştan bağlayıp köpek gibi ortalığı koklamaya başladı.

Şimdi ne yapacağız?

Trevor'ın gözleri küçük ve masmaviydi; dönüp oğlana baktığında parlak ve cam gibiydiler ve oğlan hırsızlık yaptığı için yakalanmaktan korktu. Trevor tek söz söylemeden onun elini tuttu ve kabartının dibinden dolanarak birtakım yılana benzer otların arasından geçirip kuru bir dal yığınına götürdü. İrili ufaklı dalları aralayarak oğlanın içeri girmesi için öylece tuttu.

Nereye gidiyoruz? Boğazı kurumuştu, batıyordu. Bir adamın bir çocuğa ne göstermek isteyeceğini bilemiyordu.

Trevor onu hafifçe itti, oğlan ilerlediğinde tıpkı Trevor'ın evini koruyan ağa benzeyen ama burada ölü sarmaşıklar ve filizlerle örülü bir çerçöp yığını görünümünde olan bir ağla kaplanmış salaş bir baraka gördü.

Dial beni yalnız bırakmamalıydı, diye düşünüyordu oğlan.

Hadi, dedi Trevor. Merak etme, kimse yemez seni!

Oğlan bu dış kabuğun içinde, dingilleri tahta bloklar üzerine yerleştirilmiş, uçuk mavi, çok güzel bir araba gördü. Arabayla ağ arasındaki bir metre kadar mesafe, arabayı hayran hayran gönlünce seyretmek için yeterli yer bırakıyordu.

Bunun ne tür bir araba olduğunu biliyor musun?

Hayır, dedi oğlan. Oldukça rahatlamıştı.

Beğendin mi?

Harika bu, Trevor!

Ağın içerisi karanlık ve tuhaftı ama hiç de ürkütücü değildi. Araba bir sonbahar göğü veya buz gibi gümüşi ve parlak maviydi. Temizlik malzemelerinin kokusunu duyabiliyor, gün ışığının bu vahşi kuş yuvasındaki farların çerçevelerinde küçük yıldızlar gibi parladığını görebiliyordun.

Muazzam bir benzin deposu var, dedi Trevor. Ralli arabasıymış eskiden. Hiç durmadan bin kilometre sürebilirsin bunu. Trevor parmağını tabanca namlusu gibi yaptı. Dan dan, dedi. Onu ateşlemek ister misin?

Ne?

Motoru çalıştır!

Teşekkürler, Trevor!

Kapı kilitli bile değildi. Önce oğlan tırmanıp direksiyonun arkasına kaydı.

Anahtarı görüyorsun değil mi? Onu çevirmen yeter!

Tek yaptığı buydu ve motor canlanıverdi. Trevor ona koltuktan yere inip pedala basarak motorun sesini nasıl iyice yükseltebileceğini gösterdi. Aşağısı tertemizdi, ne toz vardı ne gümüşi bir madeni paradan başka bir şey. Oğlan onu alıp cebindeki kâğıt paranın yanına koydu. Bir süre sonra, yerde durmaktan sıkıldı, o zaman arka koltuktan bir tuğla alıp pedala dayadılar.

Aküyü dolu tutmak gerekirdi. Trevor onun nasıl çalıştığını anlattı. Adam'ın boktan Peugeot'sundan sorumlu olacaksa, oğlanın bunu hatırlamasında yarar vardı.

Oğlan eve gideceğini söylemedi ona. Jeneratörü de öğrendi ve ikisi birlikte az ötedeki çalılığın içinde çömelip egzoz dumanının yavaşça gün ışığına çıkarak gözden kaybolmasını seyrettiler. Trevor sarongunun belinden tütün çıkarıp bir sigara sarmaya başladı.

Herkes yolun benim orada bittiğini sanır, dedi Trevor. Haritaya baksan öyle gösterir. Polise sorsan öyle söyler sana. Ancak hiçbiri doğru değildir!

Polis sözünü duyunca oğlan dikkat kesildi.

Buradan geçen eski bir kadastro yolu var. Bu benim arka kapım, anlıyor musun? Yürüdüğümüz yoldan arabayla da gidebilirim. Artık tamamen geçilebilir durumda. Benim Bruce otoyoluna hemen Eumundi öncesinde çıkmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Yani benim üstüme geldiklerinde, dedi Trevor, buradan çıkıp giderim. Ben bir yetimim, anlıyor musun? Bu yüzden beni tanıman lazım. Kendi başımızın çaresine bakmayı öğreniriz biz.

Ben yetim değilim, dedi oğlan. Değilim!

Hey, sakin ol! Trevor oğlanın saçlarını karıştırdı.

Oğlan kendini çekip uzaklaştı. Trevor'ın bozulduğunu hissetti, gözleri öfkeyle onun kafasında dolaşıyordu; ama belki de yalnızca kendi kuruntusuydu bu.

Benden sana zarar gelmez, dedi adam.

Babam seni öldürürdü, dedi oğlan.

O senin baban, dedi adam. Başka ne yapsın?

33

Oğlanın derisi ağaç kabuğu gibi kararmıştı. Yamaçtan yukarıya yalınayak yürüyordu. Dial aşağıda, ne yapacağını bilemeden kalakalmıştı. Bekliyordu ama neyi? Hiçbir şeyi. Açık pencerelerin dışında dünya yeşildi, doğurgandı, her şey çürüyor, yeniden doğuyordu; ama o bahçeyle uğraşmayı bilmiyordu ve tahta kaplamayla iç çerçeve arasında sefil sarı bir rutubet duvarı olan bu kulübede kapanıp kalmıştı. Kulübenin içi doğduğu yerden de beterdi, örümcek ağlarıyla kaplı, düzgün bir hattan ya da köşeden yoksun, entipüften bir yerdi. O sarı parlak kâğıt her şeyi zehirli gösteriyordu. En güvenilir bileşeni Dow Chemical, Monsanto, 3M tarafından üretilmiş olan alternatif mimariydi bu.

Kendini arabayı kullanmaya zorladı. Bir yerlere gitmeliydi; ama

bunun neresi olabileceğini bilmeden Remus Creek Road üzerinde yola çıktı.

Nambour'da polis merkezinin önünden iki defa geçti. Arabayı bir sokak öteye park etti, hâlâ kararsızdı. Ağzı kupkuruydu, otomobildeki plastik kokusundan midesi bulanıyordu. Camları kapayıp arabayı kilitledi, bunları yaparken elleri titriyordu.

Her şeyi adım adım yapmayı planlıyordu. Pasaportunu yanında getirmişti. Hangi yoldan Brisbane'e dönüldüğünü bilmiyordu.

İki büklüm girilebilen karanlık bir verandası ve alçak bir girişi olan bir gazete bayisi çıktı karşısına. Güneyin hangi taraf olduğunu sormayı tasarlamıştı ama birden duvarların ucuz romanlarla dolu olduğunu gördü. *Deniz Kurdu*'nun ellerinde olup olmadığını sordu; *Sea of Troubles* [Belalar Denizi] ve *Sea Babes*'i [Deniz Bebekleri] kibarca gözden geçirdikten sonra Güzel Sanatlar Okulu'ndaki, kitap ödünç veren tozlu bir kütüphaneye yönlendirildi. İşe yaramaz bir kütüphaneydi ama kütüphaneci, kendisi şahsen hiç gitmediyse de Noosa Junction'da harika bir kitapçı olduğunu işitmişti.

Ömrünü geçirmek için ne berbat bir yerdi.

Yandina'ya doğru dönerken arabayı daha ağır sürmeye başladı; sanki başına bir şey gelmesini kışkırtmak istiyordu. Tehditkâr mucur kamyonlarının önünde yavaşlıyor, onu mahvetmeleri için âdeta meydan okuyordu. Remus Creek Road sapağına yaklaşırken bunu yapamayacağını hissetti. İki kilometre kadar, sonra beş kilometre daha gitti. Eumundi yakınlarında bir yerde arabayı yolun kıyısına çekti ve motoru durdurmadan orada oturup kaldı.

Arabayı cılız bir çalılığa giden engebeli bir toprak yola park etmişti. Kirli ön camdan, bıçkı tozu yığınlarını ve taze kesilip istiflenmiş keresteleri seçebiliyordu. Terk edilmiş iki araba, bıçkı evi olabilecek açık duvarlı bir baraka ve şimdi ona bakmak için dışarı çıkan, belki altmış yaşlarında, ufak tefek, zayıf ama kasları güçlü görünen bir adam vardı orada. Adamın üstünde bir şortla, köseleleşmiş dizlerinin hemen yukarısına kadar inen bir önlük vardı.

Adam onun girebilmesi için geri çekildi.

Kadın, gidiyorum anlamında elini salladı. Adam daha da geriye çekildi.

Acaba bu mu, diye düşündü. Atılan bir zar daha...

Bir dakika sonra yamru yumru bir yoldan aşağı, suları sıçratarak ve yan yan kayarak, derin tekerlek izlerine girmiş gidiyordu. Bıçkıcı, yabancı dünyasının bahçe kapısı direkleri olan ölgün gri renkte iki talaş tepeciğinin arasında bekliyordu. Arkasında canlı parlak sarı bir kalas yığını duruyordu, muhteşem bir sarıydı.

Adamın çorap kuklası gibi bir ağzı, kilden yapılma kısa ve küt bir piposu vardı. Başını yana eğip kadına baktı.

Bu bir bıçkıevi mi?

Son baktığımda öyleydi!

Kadını arabadan çekip çıkaran o sarıydı.

Dişbudaktır bu, dedi adam, kadının neye baktığını görünce.

Kadın kerestelerin yoğun, özlü kokusunu alacak kadar yakındı.

Parmaklık mı yapmak istiyorsun? Parmaklık için bunlar!

Bir duvarı kaplamak için istiyorum, diye karar verdi kadın.

Ah hayır sevgilim, o uygun değil. Parmaklık için o, bildiğin ucuz parmaklık için. Çok fena döner bu ağaç.

Kadın, lamba ışığında duvarların altın sarısı rengi olacağını düşünüyordu.

Onu dümdüz çivilersem, dedi, dönemez.

Domuz pastırması gibi kıvrılır.

Eh, dümdüz tutturabilirim.

Sen o *alternatif* dediklerinden misin?

Sanırım öyle!

Adam kaşını çapkınca kaldırdı. Bir çiviyle tutturup bükebilirsin, o zaman çekerken yassı kalabilir. Onunla L'ye benzer bir şey yapabilirsin. Yapabilirsin bunu. O çivilerle bütün gece uğraşırsın.

Sorun değil!

Adam başıyla onayladı. Ağzı küçük, gülüşü inceydi. Hey, diye haykırdı.

Yanları açık büyük barakanın gölgelerinden göbekli, çıplak bacaklı, orta yaşlı bir dev çıktı ortaya.

Hadi, dedi bıçkıcı, getir o yakışıklı gövdeni buraya!

Sonra iki adam parmaklık tahtalarını iplerle Peugeot'nun üstüne bağladı. Kadın onlara yirmi dolar ödedi ve tahtalar arabanın tepesi-

ni döve döve evin yolunu tuttu. Camus'nün, bezelyeleri bir derin kaptan bir diğerine aktaran astımlı hastasını düşündü. Beckett'i de. Bir duvar inşa etmek daha eğlenceliydi.

İpleri doğru şekilde çözmemişti, daha sonra oğlanın gördüğü, bileğini ve ayağının üstünü kaplayan sarı çürüğün ve kan siyahı sıyrığın nedeni buydu. Acısı hafifleyince, korunmasız kollarına beş altı tane kıymıklı kalası yükleyip onları doğruca büyük kulübeye taşıdı ve zeminin en boş yerine darmadağın bıraktı. Devam edemeyeceğim. Devam etmeliyim.

Merhaba, Dial!

Rebecca ve ufak tefek bir oğlan, minderlerin üzerine kendi evlerinde gibi rahatça yayılmıştı.

Merhaba, dedi Dial, kalbi şiddetle çarparak.

Biraz yenileme mi yapıyorsun?

Evet!

İçeriyi kaplıyorsun sonunda ha?

Evet, dedi Dial, ya da o anlamda bir şey söyledi.

Kerestenin çekeceğini biliyorsun değil mi?

Evet, biliyorum!

Onları birbirlerine bitiştirirsen araları birkaç santim açılacak.

Bu insanlar kendilerini ne sanıyordu? Tanrı aşkına, ne hakla evine fütursuzca girip kıllı bacaklarını kaşıyor, senin papayalarını yiyorlardı? Dial oturmadı. Oturamadı. Davranışları onu ele verecekti. Öyle olsun bakalım, dedi içinden. Çatışma olmayan bir yerde hiç yaşamamıştı ki!..

Az sonra Rebecca'nın tombul kollarının altından dışarı uğramış kılların sorumlu olduğu nahoş bir koku dikkatini çekti. Misafirinin iri terli göğüsleri gri tişörtünü lekelemişti.

Eee, Rebecca, kediyle mi ilgili bu?

Rebecca, verandaya açılan kapının yanına bırakılmış bir un çuvalını başıyla işaret etti. Öyle de diyebilirsin!

Tanrım, bu cadaloz öldürmüş onu, diye düşündü Dial.

Bir bak, dedi kötü kokulu kadın, neden bakmıyorsun?

Neden bakayım?

Eğitici de ondan!

Dial çuvala yavaşça yaklaştı, başında bir tür gerçekdışı uğultu vardı. Yaralı bileğinin üzerinde sinekler geziniyordu.

Çuvalın içindekiler yere usulca kayıp döküldü. Ne gibiydi? Çiçekler. Ot topakları. Biraz kötü kokulu malç. Sonra neye bakıyor olduğunu anladı: küçük ölü kuşlar; kimi parlak, kimi donuk, kimi karıncalarla ve muhtemelen –canlı bir mideyi çağrıştıran kıpırtıya bakılırsa– kurtçuklarla dolu. *Baba*, diye düşündü. Yataktaki at kafası.

Tanrı aşkına, neler çeviriyorsun sen Rebecca? Sana hiçbir şey yapmadım ki ben!

Ah, işte orada yanılıyorsun, Dial!

Rebecca ayağa kaktı. Dik dik bakan sarışın oğlan çocuk da hemen yanında duruyordu, renksiz gözleri donuk bir hakkaniyetle doluydu.

Bana yaptığın bu, dedi Rebecca. Kedini vadiye getirdin. Yaptığın bu işte! Bunlar bilinçli varlıklar, dedi, tüylü bir bedeni ayağının başparmağıyla dürterek.

Bunlar *ne*?

Budizm'de, diye başladı Rebecca.

Bilinçli ne demek biliyorum!

Rebecca gözlerini kıstı. Öyleyse senin kedinin çevremizi mahvettiğini bilmen gerekir ve tercih sana ait. Ya bu kediden kurtulursun ya da biz senden kurtuluruz.

Rebecca, Phil Warriner'la konuştuğumu biliyorsun!

Burası Amerika değil, Dial! Biz ahlâki meseleleri avukatlarla karara bağlamayız...

Bunu söyledikten sonra da çekip gitti. Topuklarına yüklenerek yürürken, şimdiden üç adım geride kalan oğlu da zırlayıp duruyordu.

Böceklerin üşüştüğü gövdelerin altındaki sarı kalaslar, tozlu döşemenin üstünde kandilçiçeklerinin çaprazlama kesişen dalları gibi gölgede yatıyordu.

34

İş yapılamayacak kadar sıcak olduğunda oğlan yıkanır ve o koca-man eski berber koltuğuna tırmanıp otururdu. Kızgın damın altındaki tahtına yerleşerek, ağaçların başka dünyalardan gelen yaratıklar gibi tehlikeli kuyruklarını hışırdattığı, dalga dalga uzanan gümüşi çalılığa bakardı.

O zaman Trevor ona ekmek zeytinle papaya, karpuz veya misk kavunu getirirdi. Bir defasında kocaman mavi bir torba dolusu mango vardı. Mangolar "misafirdi"; bu kategoride oğlan ve şu anda asabi kuyruğuyla kıçından sinek kovalamakla meşgul olan kocamış bezgin at da vardı. Sabahlarını balçık çarkının etrafında dönerek geçiren mahzun bir dolap beygiriydi; Trevor kürekle toz toprağı atarken, görevi ata rehberlik etmek olan oğlan da hayvanın oynak kulaklarına

fısıldar ve parmaklarını enli küt dişlerine hiç yaklaştırmadan ona avcundan havuç yedirirdi. At, ralli arabasından çok da uzakta olmayan bir padoktan gizli bir görevle gelmişti. Tozlu öğle sonralarının sıcağında oğlan atın kabuklu kenelerini çıkarır ve kan keseciklerini tırnaklarının arasında çatlatırdı. Bazen at bunun karşılığında onu ısırmaya çalışırdı.

Oğlan bu mahzun ısırgan ata karşı evliyamsı bir ilgiyle doluydu; oysa o denli ısrarla istemiş olduğu kediyi hemen tamamen unutmuştu. Dial'la birlikteyken Buck'ı elbette hatırlıyordu; ama çoktan ölmüş olan bir başka kediyle şimdi çok daha fazla ilgileniyordu. Trevor'ın anlattığına göre, İngiliz ana babasından henüz çalınmış bir yetim olarak Dr. Barnardo'nun Evleri'ndeki papazlar tarafından Avustralya'ya getirildiğinde başını belaya sokan kediydi bu.

Oğlan, Trevor'ın ona anlatmak istediği hikâyeleri dinleyecek kadar büyük olmadığını biliyordu ama buraya gelmesinin nedeni bu hikâyelerdi gene de. Belki davet edilmesinin nedeni de... Hikâyeler yoğun ve yapış yapıştı, kan ve şeker gibi, onu sonradan hasta edecek bir şey gibi. Yetimler çiftliğinde bir sürü kedi vardı. Güney Avustralya'daydı bu. Oğlan onun neresi olduğunu bilmiyordu, yalnızca soğuk ve sevgisiz olduğunu ve Londralı oğlanların "biraz sevgi için" yani bir kediyi sevip okşayabilmek için saçkırana, uyuza ve dayaklara katlandığını biliyordu.

Osuruklu uyuz oğlanlar da tıpkı onun gibiydi. Bu ona sık sık söylenirdi ama aslında doğru değildi. Bir gün, bildikleri bir kediyi aramak için tavan arasına tırmanmışlardı. Kedinin orada olduğunu biliyorlardı; çünkü gece miyavladığını duymuşlardı. Zar zor emekleyebilecekleri kadar bir yerde sürünürken dizlerini sıyırıp kafalarını çatı kirişlerine çarpıyorlardı. Pisi pisi pisi deyip duruyorlardı çatlayan sesleriyle. Ancak karanlıkta bu kadar gizli olan şey, aşağıda, Rahip Kiernan'ın demir bir karyolada bastonunu şimdiden çizmesine vura vura oturup beklediği yatakhanede gayet aleni bir olaydı. Oğlanlar hiç gecikmeden cezalandırılacaktı.

Suç neydi? Trevor zeytin çekirdeklerini treylere doğru tükürdü. Çat! Çat! Çat! Kahrolası suç neydi?

Rahip Kiernan'ın bastonuyla beklediği yatakhane, dedi Trevor,

oğlanların iki yıl sonra onu tabutunda görmek için sıraya dizilecekleri yerden pek de uzak değildi. Adam bu sahneyi hâlâ bütün canlılığıyla görebiliyordu: kuvars beyazı çakıllı yol boyunca güllerin çürüğümsü mor alt yaprakları, kan ve kemik gübresinin kokusu, ölümün ağır mı ağır kokusu. Rahip Kiernan'ın yüzü balmumu gibi, saçları bembeyazdı. Çocuk Trevor'ın bu özel olay için giymek zorunda bırakıldığı pabuçlar ayaklarını acımasızca vuruyordu; yetimler Avustralya toprağına ilk ayak bastıklarında el konulan pabuçlardı bunlar.

Her kahrolası şeyi aldılar, dedi Trevor.

Biraz daha ekmek al, dedi oğlan.

Evden getirdiğimiz ufak tefek ne varsa. Atkestaneleri –atkestanesi nedir biliyor musun?– ve kahrolası lastik bantlar. Pabuçlarımızı, çoraplarımızı ve kazaklarımızı mukavva bira kutularına koyup üstlerine adlarımızı yazdılar. ERIC HOBBS yazdılar ve ben adın yanlış olduğunu söyleyince kulaktozuma bir tokat patlattılar. Pabuçlarımızı Kiernan'ın cenazesine kadar geri vermediler. O zamana kadar da ayaklarımız büyümüş ve sertleşmişti; donmuş toprağın, kırık çakılların ve daha önce hiç bilmediğimiz tüm o koca çivilerin, dikenlerin, *bindy-eye*'ların* üstünde ustaca dolaşmaya alışmıştık. Kiernan'ın cenazesinde pabuçlarımız fena halde sıkıyordu ama o alçağın ölüsünü görmek öyle iyi gelmişti ki bize!.. Ne demek istediğimi anlıyor musun, diye sordu. Gözleri aşırı parlak ve son derece kısıktı.

Ne demek istediğimi anlıyor musun, diye sordu, bıçağı karpuza zarar vermek ister gibi saplayarak.

Oğlan korkmuştu. Kediyi sordu.

Yetimler tavan arasına tırmanmış ve yakalanmıştı, sonra da Kiernan'ın ofisine gitmeleri gerektiği anlamına gelen mavi pusulalar vermişlerdi onlara.

Trevor biraz daha karpuz kesti ve hiçbir şey yiyemeyecek kadar gergin olan oğlana bir avuç zeytin verdi.

Çok ufak bir odaydı, dedi Trevor. Bunu gayet iyi biliyorduk; çünkü her şeyden önce inşasına yardım etmiştik. "Oğlan bedeniyle erkek işi" derlerdi buna. Gemiden iner inmez, araziyi çalılardan temizlemek, hendek kazmak, taşocağından granit taşımak, el araba-

* Dikenli bir Avustralya bitkisi. (ç.n.)

ları dolusu beton dökmek, kendimizi kireçle yakmak için gruplara ayırdılar bizi. On-on dört yaşlarında oğlanlar. İçinde bize dayak atılan odaları inşa ettik ve daha beterini yaptık.

Rahip Kiernan bizim Hıristiyan emeğimizden iyice yararlanıyordu, evlat! Tavan arasına girmenin cezası olarak bizi kendi etrafında çırılçıplak yürüttü ve kahrolası bastonunu üstümüze şiddetle savurdu durdu.

Oğlan korkmuştu. Tabağını yıkamak için kalkmaya davrandı.

Trevor, elini oğlanın koluna koyarak durdurdu onu. Sana kediyi anlatıyordum, dedi. Kediyi seveceksin!.. Kolu bizim bacaklarımız kalınlığında olan o iri cüsseli İrlandalının bacaklarımıza, kaba etlerimize acımasızca vurması, kedi yüzündendi. O çürükler, şişlikler ve kesikler; kahrolası haftalar boyu kaldı üstümüzde. Bunlar hiçbir şey değildi. Kafamızdaki dehşetten beteri yoktu. Hiçbir şey ona baskın çıkamazdı.

Kediyi buldunuz mu?

Bilmiyorum, dedi Trevor öfkeyle. Sözümü kesme!

Nasıl bir kediydi, diye ısrar etti oğlan.

Mavi gözlüydüm ben, dedi Trevor. Tepemdeki lanet buydu benim.

Kedi mi?

Ben! Ben mavi gözlüydüm.

Hâlâ mavi gözlüsün, dedi oğlan.

Şimdilerde kimin umurunda!

Kedi mavi gözlü müydü?

Trevor, soluğunu sanki patlayacakmış gibi içine çekti, sonra yine dışarı bıraktı. Papazlar benim mavi gözlerimden hoşlanırdı, düşünebiliyor musun? Sence ben güzel bir adam mıyım?

Birazdan gitmem gerek!

Hayır, güzel bir adam değildim ben, güzel bir oğlan da değildim ama papazlar gözlerimden hoşlanıyordu ve beni öyle çaresiz bıraktılar ki gözlerime bir taşla vura vura rengini değiştirmeye çalıştım. Nedenini anlıyor musun?

Oğlan başını hayır anlamında salladı. Gidemeyeceğini biliyordu.

Boş ver, dedi Trevor. Bütün bunları duymak istemiyordun. Anlıyorum. Kusura bakma! Ayağa kalkıp karpuzun kalanını bahçe sınırı-

nın ötesine fırlattı, oğlan karpuzun havada sağa sola dağıldığını, beyaz etinin çalılık araziye parça parça saçıldığını gördü.

Bir papaz her ne yaptıysa Tanrı'nın iradesiydi o, dedi. Kusura bakma!

Önemli değil, dedi oğlan.

Ancak beni hazırlamış oldular, dedi Trevor, ağzını elinin tersiyle silip eserini inceleyerek; büyük su depoları, o sabah yaptıkları şimdi güneşte pişen balçık tuğlalar... Her şeyden sağ çıkabilirim artık, dedi Trevor, sen de bana rastladığın için şanslısın. Neden biliyor musun? Çünkü sana o kadının bilmediği şeyleri öğretebilirim.

Oğlan uzakta dalgalanan ağaçlara doğru baktı. Her şey sert ve kuruydu; kurumuş ölü topraklar, çatırdayan dal parçaları, acımasızlık... Bu benim için geçerli değil, diye düşündü oğlan. Babama da öğretebilirsin, dedi. İkimize birden öğretebilirsin.

Trevor ona dik dik bakıyordu. Neden baktığını bilmiyordu oğlan. Avcundaki zeytinler ezilmişti. Keşke onlara hiç dokunmasaydı.

Otur, dedi Trevor, oğlan kımıldamaya başlayınca. Dinle beni!

Sonuçta oğlan belki saat beşe kadar tepeden aşağıya inemedi. Ağaçların tepelerinde hâlâ gün ışığı olduğuna göre Dial ona kızmayabilirdi henüz. Peugeot'nun yanından geçerken üç çekiç vuruşu duydu ve az sonra da Dial'ı dingildek bir sandalyenin üstünde dikilirken buldu.

Merhaba, dedi kadın, o pozisyonda donmuş gibi.

Oğlana değil bir kalasa kızgındı. Duvar dikmelerinden birine mıhlamayı becermişti.

Düz mü bu, diye sordu.

Oğlan mekanik şeylere bulaşmak istemiyordu. Kitap aldın mı, diye sordu.

Tanrım, dedi kadın. Sadece şunu söyle bana. Bu düz mü?

Bu gece için bir kitap alacağını söylemiştin!?

Peki, kitap almadım! Bu düz mü?

Fırın soğuk ve küllüydü. Oğlan sırt çantasını boşaltıp tezgâhın üstüne bir balkabağıyla bir patlıcan koydu. Cebinde iki Avustralya Doları daha vardı ve şimdi avcunda, cıvık bir erik gibi ıslak ve toparlak, gizlenmiş duruyorlardı.

Dial'ın başında kocaman beyaz bir eşarp, dişlerinin arasında üç çivi, elinde paslı bir çekiç vardı. İp düz iniyor mu, tek onu söyle de çiviyi çakabileyim.

Dial, lütfen, bunu sonra yapabilir miyim?

Sadece söyle, düz mü bu?

Oğlan birdenbire, şiddetle, bütün bunların bitmiş olmasını diledi.

Che!

Evet, dedi oğlan, düz! Doğruydu bu, onu tezgâhın üstüyle hizalayıp bakarsan düzdü. Ama pencerenin pervazıyla hizalayıp bakarsan çarpıktı.

Babamı seviyor musun, diye sordu.

Söyledim sana. Oynatmadan tut!

Hiçbir şey söylememişti ona. Oğlan tahtanın ucunu tuttu, gözleri yanıyordu. Kadın çivinin ucunu tahtaya dayadı. Küçük gümüşi bir çiviydi. Onu başarıyla çaktı.

İşte, dedi, zor olmadı!

Ancak geri çekildiğinde çarpık çurpuk bir hipi evi görmüş olmalıydı. Kalas hiçbir şeye kıyasla düz görünemezdi. Konuşmadı ama fırına doğru yürüdü, oğlan orada ızgarayı temizlediğini duyabiliyordu. Dışarıda yüksek otların arasında tutuşturmaya yarayacak ufak dal parçaları bulup kadına götürdü.

Affedersin, küçüğüm, dedi kadın.

Zarar yok, dedi oğlan. O sırada bunu demek istediğini sanıyordu.

Dial bir sivrisinek tütsüsü yakıp verandaya çıkardı, karikatür gibi kıvrımlarla telden yükselen pis koku ağır ağır sarı saçlarına iniyordu. Güneş, sırtları kasvetli karanlıklarına terk ederken; kadın onu bir parfüm gibi içine çekti.

Peki, neden babanı sordun?

Oğlan omuz silkti. Kadın onun sorusuna hâlâ yanıt vermemişti.

Yüzün kirlenmiş senin!

Babam ne zaman gelip beni alacak?

Kadın güçlü bronz kollarını ona uzattı ama o artık öfkeliydi ve duvardaki kalasa dikmişti gözlerini. Eğer hayatında kendini güvende hissettiği bir zaman olmuşsa bu çok ama çok uzun bir süre önce ol-

malıydı. Kadın kollarını geri alıp göğsünde kavuşturdu ve sırtını açık kapıya dönüp oturarak o zavallı çarpık kalasa bakıyormuş gibi yaptı.

Babanla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok, bebeğim! Bunu biliyorsun...

Hapiste mi?

Bildiğim kadarıyla hayır!

Babam değildi o, dedi öfkeyle. Yalan söyledin!

Tatlım, bu hiç hoş değil!..

Gerçeği bilmeye hakkım var!

Neyin var, *neyin*?

Gerçeği bilmeye hakkım var!

Trevor'la bunları mı konuşuyorsun?

Hayır. Hakkım var benim!

Dinle beni küçük şımarık velet, dedi kadın. Bütün gün gidip Trevor'la oyunlar oynuyorsun. Burada bana kalansa Rebecca.

Onun çaresine bakılıyor!

Nereden öğrendin böyle konuşmayı? *Çaresine bakılıyor* ha? Onun çaresine bakılmıyor. Buraya ne getirdiğini biliyor musun?

Böylece kadın bütün korkularını oğlanın önüne döktü.

Bu senin kedin, dedi. Sen onu istediğin için yanımızda tutuyoruz. Şimdi sen onun çaresine bak, duyuyor musun beni?

Ya da ne olur?

Ya da yine gitmek zorunda kalırız, olacağı o, dedi kadın. Bunu yapmak istiyor musun? Yaşayacak başka bir yer aramaya gitmek istiyor musun?

Ben eve gitmek istiyorum, diye bağırdı oğlan.

Kadının ona uzanmasını, onu göğsüne bastırmasını bekledi, oysa kadın eşarbını başından yırtarcasına çekip yere çaldı.

Ah harika, dedi, benim hapse girmemi istiyorsun. Teşekkürler bebeğim, çok teşekkürler!

Oğlan ona baktı ve nefret etti ondan. Kocaman burnundan. Sert kıllı kaşlarından. Ağır, terli kokusundan.

Sana inanamıyorum, dedi kadın.

Kes sesini, dedi oğlan ansızın. Kes sesini! Zihni öfkeden allak bullaktı. Kapıya doğru yürürken, kedi Adam'ın sedirinin altına giz-

lendiği yerden çıktı. Oğlan ayaklarını yere vurarak hızla onun üstüne yürüdü.

Lanet olası kedi, diye bağırıp dışarı koştu.

Tek başına aşağıya, yola doğru yürüdü. Kargalar vardı ortalıkta. Daha sonra alacakaranlıkta Dial'ın ona seslendiğini duydu; ama o çoktan kulübenin aşağısına giden yola varmıştı. Orada, iki gaz deposunun arasına büzülüp karanlığın inmesini bekledi.

35

Trevor, boyu bir metreye yakın, ağırlığı bir kiloyu aşkın yeni el feneriyle tepeden aşağı indi. Alışverişe giderken giydiği hayli bol tulum sayesinde bedavaya gelmişti bu.

Ayakları çıplak ve sertti, tabanlarının parmaklara yakın bölümü ve topukları eyer meşini ya da perdahlanmış beton gibi parlaktı. El fenerini yakmamıştı; karanlık arkadaşındır!.. Çerçöp dolu toprak yolun son kısmını da geçip derenin aşağısındaki dev karakurbağaları bölgesine vardığında ay henüz yükselmemişti. Kurbağaları da, Rebecca'nın çocuklarının yaptığı bendin üstünden geçen suyu da duyabiliyordu. Okaliptüslerin arasından Rebeccaların kulübesinde yanan mumların titrek ışığını görebiliyordu. Kadın, Trevor'ın onun için yaptığı karyolada yatıyor olacaktı; Trevor oğlana Rebecca'yla arala-

rındaki o yanlış anlamadan söz etmişti ama oğlanın dünyadan haberi yoktu.

Az ötede Adam'ın arazisine bir geçit vardı. Orayı bulmak zor değildi. Amerikan pilicinin muazzam bir lüks lambası vardı. Kadın bir petrol rafinerisi gibiydi. Lamba yepyeni benzin deposuna doğrudan vidalanmış bir metrelik sarı boruya tünemişti ve kesilmemiş otlara, ağarmış hardal sarısı patikaya, Trevor'ın dizlerine doğru havalanan kanatlı böceklere ışık saçıyordu.

Trevor geldiğini haber vermek için seslendi ama adımlarını yavaşlatmadı. Oğlan kulübenin altında gizlendiği yerden gözlüyordu. İki basamak yukarısında, aydınlık arka kapı eşiğinde Dial'ın ayaklarının Trevor'ınkilerle karşılaştığını gördü. Kadın yana çekildi, Trevor ona hafifçe sürtünüp geçti.

Kulübenin içinde Trevor'la Dial yüz yüze geldi.

Ona böyle işkence edemezsin, dedi Trevor.

Trevor, sen neden bahsediyorsun?

Ona babasıyla ilgili bir şeyler söyle, Dial!

Kadın irkilince, adamı terk etmiş bu, diye düşündü Trevor.

Önden gidip o âciz, miskin Adam'ın yaptırdığı uyduruk ufak verandaya çıktı ve orada çömelip oturdu; kucağında o ağır el feneri, arkasında lüks lambasının gülünç kükremesi vardı.

Biliyor musun, burayı uzaydan bile görebilirsin, dedi.

Ben okumayı severim, dedi kadın.

Bende kelimeleri seçme problemi var, dedi adam. Okumadığım için kırbaçlandım ama beynim yapamıyor bu işi.

Amerikalı yanıt vermeyince adam o kendisine doğru gelene kadar bekledi. Kadın tam olarak gelmeyecekti. Kapının pervazına yaslandı, yarı içeride yarı dışarıdaydı; ama iri siyah gözleri çıplak gibiydi. Bekâr, diye düşündü adam.

Ben yetimim, diye açıkladı.

Sahi mi?

Bana hırçın davranmaman gerekir, Dial! Komşularından biriyim ben!..

Başlama yine!

Komşularını ziyaret etmelisin, Dial! Dostça davranmıyorsun. Senin kim olduğunu bilmiyorlar.

Arkadaş isteseydim Boston'da kalırdım.

Ancak sıcak kanlı ve munissin aslında, dedi Trevor. Bunu söylerken samimiydi. Ben seni izledim, Dial. İyi birisin sen. Onun annesi değilsin ama onu seviyorsun.

Bunu söylemeyi planlamamıştı. Bunu bildiğini bile bilmiyordu. Birbirlerine şaşkınlık içinde baktılar. Kadın bir an kaskatı kaldı; ama sonra kollarıyla kendini sardı ve içini çekti.

Ben üniversitede öğretim üyesiyim, dedi. Burada olmamam gerekir.

Biliyorum, dedi adam.

Kadın, duvara çarpık çivilenmiş kafa karıştıran kalası işaret etti. Bütün bu saçmalıklardan nefret ediyorum.

Belli oluyor!

Boston'un güneyindenim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?

Amerika'da bir yer.

Ailemde üniversiteye giden ilk kişi benim. Düşünebiliyor musun, ne olduğumu görebilseler acaba ne hissederlerdi?

Bir hipi, benim gibi.

Çok daha kötüsü!

Onun annesi değilsin ama, dedi Trevor. Keşke kadın onun daha yakınına otursaydı.

Bunu bilmiyorsun.

Babası öldü! Değil mi? Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Kadının acı gülüşünü okumaya çalıştı.

Bilmeye hakkı var, dedi sonra.

Hakkı mı var?

Evet!

A sahi mi?

Dial, ne konuştuğumu biliyorum ben!

Bak ne diyeceğim sana. Onun kafasını bulandırmaktan vazgeç, ahbap. Bu senin anlayabileceğinden çok ama çok daha kötü. O sen değil. Kimse onun bacaklarını sigarayla yakmayacak!

Yara izlerini çözmüştü kadın. Marifet sanki!

Biliyorum, dedi kadın, onun tıpkı senin gibi olduğunu sanıyorsun. Şimdi tatlılıkla konuşuyordu, elini de onun dizine koymuştu.

Trevor omuz silkti.

Ancak bu çocuk Park Avenue'dan geliyor. New York'tan. Harvard'a gidecek ve canına yandığım bir büyük şirketin avukatı olacak. O kesinlikle sen değil Trevor. O canına yandığım bir *prens*!

Yani çok yakında oraya, gerçek annesine mi dönüyor?

Öyle mi dedim?

Ya ne öyleyse?

Kadın dizlerinin üzerinde öne doğru sallandı ve bir anlık çılgınlıkla elini erkeğin çıplak omzuna koyarken, erkek de onun kendisini öpeceğini sandı ve kanın o baş döndürücü kabarışını hissetti.

Oysa kadın sadece onun kulağına eğilip fısıldadı: Kulübenin altından bir ses duydum. Orada bir yerde galiba.

Birlikte, ışığın sınırlarına, ağaç gövdelerinin karanlıkta boğulup kaybolduğu yerlere doğru baktılar.

Şşş, dedi kadın. Sonra, sanki bir yanıt gibi, verandanın altında yabani bir hayvanın telaşlı kıpırtısına benzer bir ses, ardından patikanın üzerinde hızlı ayak sesleri ve nihayet, oğlanın ağaçtan düşen bir keseli sıçan gibi, gözleri alev alev, kulübeye paldır küldür girişi duyuldu. Buck'ı kolunun altına sıkıştırmıştı ve hayvan orada itaatkâr bir tavırla öylece duruyordu.

Oğlan tek kelime söylemedi. Trevor ona yaklaştığında yerinden kıpırdamadı.

Dial olan biteni içinde hırçınca bir duyguyla seyrediyordu. Trevor sabun ve havlu istediğinde onları memnuniyetle getirdi, çocukla ikisi dışarı çıkınca da keskin bir bıçak alıp salkım domatesleri ortadan ikiye bölmeye başladı, neden böyle yaptığını aslında kendisi de söyleyemezdi.

Tanrı hepimizi korusun, diye düşündü.

Çok geçmeden duştan akan suyun yere çarpışını duydu. Duş, öbür kulübenin altındaki bir boruyla, suyun çalılık araziye akıp gitmesine olanak veren eğimli bir beton parçasından ibaretti. Öğleden sonraları güzeldi ama geceleri, ısıran böcekler ve örümcekler vardı.

Oğlan döndüğünde saçları ıslak ıslak, yüzü ovulmaktan pembe pembeydi. Kadın belki on domates doğramıştı, hepsi ikiye bölünmüş, minicik sarı çekirdekleri ıslak ıslak parlayarak tezgâhın üstünde duruyordu.

Trevor oğlana, temiz elbiselerin nerede, diye sordu.

Oğlan tavan arasındaki yatağı gösterdi.

Öyleyse git giyin!

Çocuğun yüzünde tuhaf, sabunlu bir tabaka vardı ama itaat etti; Trevor da tezgâha yaklaştı. Kadının elinden bıçağı alıp onun yerine bir avuç yeşillik koydu. Sonra, ondan izin almadan bir kâseye yumurta kırmaya başladı. Dünden kalma taze soğanlar henüz kurumamıştı. Bunlarla ve birkaç ufak domatesle yaptığı üç omleti sessizlik içinde yediler.

Daha sonra Trevor tabakları yıkayıp kurularken oğlan ona yardım etti. Onları izlerken Dial boğazından yükselen acı yeşil kıskançlığın tadını hissetti. Şimdi de oğlanın kendisinden alınmasını istemiyordu ha? Bu nasıl bir rezillikti böyle?

Oğlan Trevor'ın yanı başında duruyor, sabunlu ıslak ellerini temiz şortuna siliyordu.

Trevor, lüks lambasını söndürdü. Ani sessizlikte oğlan bir ağa düşmüş tek bir böceğin paniğini duydu. Kendi soluğu da sıska göğsünde, buruşturulmuş bir karton süt kutusu gibi tutulup kalmıştı.

Trevor sırtını kapının pervazına vererek, Dial'ın çömeldiği yerin karşısına oturdu.

Biliyor musun, bu tahtalar çekip kısalacak, dedi.

Oğlan da pembeleşmiş yüzüyle, bağdaş kurup oturdu; Dial'dan çok Trevor'a yakındı.

Onlar yaş daha, dedi Trevor.

A sahi mi?

Oğlan, ay ışığının bir sürü küçük kanadın tülüne yakalandığını gördü; beyaz karıncalar, sivrisinekler, parlak siyah taşlı gövdeleriyle pervaneler...

Benden söylemesi, dedi Trevor.

Ben de nezaketin için minnettarım!

Sonra hiç konuşmadı. Bu da oğlanın, Kenoza Gölü'nde yıldızlara

bakıp uzayın sonunu tahayyül etmeye çalışırken olduğu gibi, kendini bulantılı ve kaygılı hissetmesine yol açtı. Bir tuğla duvar örersin ama onu delip geçtiğinde yine daha fazla boşluk çıkar önüne. Böyle böyle, kendini ölesiye korkutabilirsin.

Ben yetimim, değil mi, dedi oğlan.

Kendini bunu söylerken duymak onu hayli korkutmuştu.

Dial'ın o zaman kollarını ona uzatacağını umuyordu, o da hemen itecekti. Dial kımıldamadı.

Bir süre daha kimse konuşmadı.

Ben ne yaptım, diye düşündü oğlan. Arkasında, döşemenin üzerinde aptal kerestelerin gölgeleri vardı.

Babam nerede, diye sordu.

Kurbağalar birbirlerine şarkı söylüyor, bir şeyler gecenin içinde ölüyordu. Oğlan Dial'ın saçını, saçın o soğuk, tutuşmuş gibi kenarını görebiliyordu. Trevor'ın bacağındaki yaranın üstünde papaya merhemi vardı. Çürük meyve gibi kokuyordu.

Babam nerede, Dial?

Bilmiyorum, dedi kadın nihayet.

Ona yazacağına söz verdin bana. Bilmen gerekir!

Pek sayılmaz!

Demek öyle!

Karanlıkta, kadın nihayet uzanıp onun sırılsıklam, umutsuz yüzüne dokundu.

Hava birdenbire oğlanın parçalarıyla doldu, her biri kesecek kadar keskindi. Yalancı!

Babası nerede, diye sordu Trevor. Bilmeye hakkı var!

Sen, dedi Dial.

Sen, diye tekrar başladı, zalim ve tehlikeli bir aptalsın!

Bana sakın aptal deme!

Ah lütfen! O kadar çıtkırıldım olma! O sen değil. O başka biri. Yüz yaşına kadar yaşasan onu hayaline sığdıramazsın!

Peki sen onun annesi misin?

Oğlan çıt çıkarmadan dinliyordu?

Ne dedin, dedi Dial.

Beni duydun, dedi Trevor; ama Dial çoktan ayağa kalkmış, gözle-

rini arkasındaki karanlığa dikmişti. Oğlana hafifçe sürtünüp geçti, lambaya çarptı. Trevor onun tavan arasına tırmanacağını sandı; ama geri geldiğinde elinde yarım metreye bir metrelik bir kalas vardı ve onu Trevor'ın sırtına indirdi.

Oğlan bir çığlık attı.

Trevor kükredi, yere yuvarlandı; bir fare, bir karafatmaydı.

Dial onun kaçıp gitmesine izin vermeyecekti, iki kez daha kaburgalarına vurdu. Oğlan koca adamın bir bebek gibi dertop olduğunu gördü. Sonra verandadan aşağıya yuvarlanıp gitti. Adam'ın işemeyi âdet edindiği o kokulu toprağın üstüne.

Dial elinde kalasla aşağıya, kokunun içine baktı. Kimse konuşmadı.

Trevor inliyordu. Kadın tahtayı onun üstüne attı ve dönüp uzaklaştı. Burnunu silip oğlana doğru yürüdüğünde, çocuk ne yapacağını bilemedi.

Buraya gel, dedi ama oğlan gecenin içine doğru koşarak tepeden indi, arabayı geçti ve aşağıdaki karanlık yolun üzerinde papaya merheminin kokusunu aldı.

Orada mısın, diye fısıldadı.

36

Islak tabakları üst üste yığarken sessizce ağlıyordu. Bu mezbelelikte tabakları muhafaza edebileceği hiçbir yer yoktu.

Annesi onun dehasını böyle bir çöplükte görmektense ölürdü. Ölmüştü zaten. Her neyse! Ajax, Mr. Clean, Murphy Oil'den. Evindeki kâhya kadının kim olduğunu hiçbir zaman bilmeyen Patricia Van Gunsteren'in çatal bıçaklarından ölmüştü. En ufak bir fikri yoktu onların, diye düşünüyordu Dial. Hiçbir ipucu yoktu. Lüks lambası bembeyaz bir öfkeyle boş kulübeye tıslarken, elinden kereste kıymıklarını çekip çıkarıyordu.

Kim olduğuna dair kimsenin zerrece fikri yoktu. Ne kalbini çalıp giden o küçük yumurcağın, ne Trevor'ın ne Chook'un ne Roger'ın ne de o sıska ödlek Adam'ın. Bu ikinci sınıf hipiler Dial'ın bir DTÖ

Tanrıçası olduğunu nasıl anlayabilirdi? Kim görebilirdi bunu? Kendi bile değil.

Cambridge'de sanki Nepal'in yozlaşmış prensesiymiş gibi, kendini köylü elbiselerinin, allı pullu parçacıklarının, koyun yünü botların ardına saklamıştı. Harvard bebekleri bu çelişkiyi görememişti.

Ona Dial diyorlardı; çünkü diyalektiğin Zenon tarafından icat edildiğini söylemişti o. Bu yüzden onunla alay ediyorlardı. Ahmaklar! Doğrucu Davut'tu o. Sadece, oğlanı acıdan korumak için yalan söylemişti ve günahının cezası olarak bağırsakları bir Catherine tekerleğine* bağlanmış, dönerek çekiliyordu içinden.

Oğlanı çalmıştı. Bu muydu istediği? Sanmıyordu. Belki onun sevimli babacığıyla sevişmek istemişti; yoksa babacığı incitmek, o yaltakçıyı cehennemde yakmak mı istemişti?

Kendi babasını Somerville'deki eve götürmüştü ve sevgili George tozlu çizmeleriyle Acem halısına basıp geçmişti. Babası 1.60 boyundaydı; briyantinli geriye taranmış saçları başından yüksekte dururdu. Bebeğe, Che bebeğe, minik yatağındaki tatlı İsa'ya dikkat bile etmemişti. Ancak sempatik Dave Rubbo'nun elini sıkmıştı. Devrim hakkında bilgi edinmek mi istiyorsun, yoldaş?

George Xenos'un iki avcunun da ortasında kurşun yaraları vardı; yengeç parmaklarıyla, eğitilmiş bir ayı gibi tutardı çatal bıçağı. Utanmazdı. Size gösterecekti, yoldaşlar, ellerini bir kadının yatağındaki yastığın üzerine koymaya nasıl zorlandığını gösterecekti. Faşistler onu bir mavzerle vurmuştu. Kalibresini söyleyebilirdi size. Alman piçleri değil. Yunan piçleri. Gülerdi. Eksik dişleri bile kahramanca görünürdü.

Somerville'e 1966 Eylül'ünde, McNamara'nın ziyaretinden birkaç hafta önce gelmişti baba. Botlarında çamur vardı, temiz beyaz çoraplarının konçlarını kıvırmıştı, yazlık şortuyla güçlü bodur bacaklarını teşhir ediyordu.

Yoldaşlarım, diyordu; kızını neden Dial adıyla çağırdıklarını bilmiyordu. Yoldaşlarım, diyordu; onların delikanlı dudaklarının üstünde yeni terleyen bıyıklarını görmezden gelmeyi yeğliyordu. Oysa kendi-

* Üzerine bir insanın kol ve bacakları bağlandıktan sonra herhangi bir yöne döndürülen işkence tekerleği. (ç.n.)

sinin de bir zamanlar ayva tüyü gibi incecik, yumuşacık delikanlı bıyıkları vardı; on altı yaşındaydı, Makedonya dağlarında savaşıyordu.

Stalin'in canı cehenneme, diyordu DTÖ'nün liderlerine. Churchill'in de canı cehenneme! 1945'e gelindiğinde yoldaşlar Yunanistan'ı kazanmıştı. Önce İngilizlerin ihanetine uğramışlardı, sonra da Sovyetler Birliği'nin.

Devrimlik bir durumunuz yok sizin, diyordu. Burası Amerika. Tanrı Amerika'yı korusun, diyordu; yine de seviyorlardı onu, Boston'un güneyinden gelen bir emekçiydi o. Amerika'da devrimlik bir durum yok diyordu ama onu taşa tutmuyorlardı. Onun uzosunu içmiş, onunla misket oynamış, yerde bilek güreşi yapmışlardı.

Babası, Susan ve Melinda'yla ve o uzun bacaklı zührevi hastalıklı Smith öğrencisi kızla flört etmişti. İki hafta sonra annesi St. Vincent's hastanesinde ölüm döşeğindeydi.

Babası Harvardlı yoldaşlarını, yasadışı sosis fabrikasına hayran kalsınlar diye arka bahçesine davet etmişti. İki gün sonra haber gönderip gelmemelerini istedi.

Böylece kurtulmuş oldular; Susan Selkirk, Mark Dorum, Mike Waltzer, daha sonra gazetelerde boy gösteren tüm o insanlar, onun hayatı olan diyalektikle boğuşmaktan kurtulmuş oldular.

1966'nın sonuna gelindiğinde iki oğlu da kaçıp gitmişti adamın; biri New York'ta bir uyuşturucu satıcısı olmak, öbürü Massachusetts Gloucester'da bir dulla sevişmek için. Yanında yalnızca okumuş kızı kalmıştı. Geceleri ve hafta sonları kamyonla Boston'un güneyinden Cambridge'e giden ve erkek kardeşlerinin yapması gereken şeyleri yapan; koyun gerdanlarının kemiklerini çıkaran, kıyma makinesini çalıştıran, sosis doldurulacak bağırsakları dağıtıcıya dizen oydu. Kırpıntı etlerle dolu kocaman plastik tekneleri yerden kaldırıp tezgâhın üstüne koyabiliyordu. Bilek güreşinde o Harvardlı oğlanların canına okuyabilirdi.

Onlara kim söyleyecekti? Sevimli Dial değil. Bir başkasının söylemesi gerekirdi: Zavallı babamın köşeli küçük ellerindeki *stigmata** hakkında ne düşünürseniz düşünün, lütfen işçi sınıfı hakkında romantik olmayın. O, güzelim delikanlı derisini emekçiler için dağlar-

* Hz. İsa'nın vücuduna çakılan çivilerin açtığı yara izleri. (ç.n.)

da tehlikeye atmıştı; ama bazı İrlandalı hemcinsleri teslimattan sonra tekrar fiyat pazarlığı yapmaya kalkışınca demir çubuğunu alıp, onların buzdolaplarını şiddetle kırıp geçirerek karafatmaların yağmur gibi dökülmesine yol açan da George Xenos'tu.

Böyle pazarlık ederiz biz Yunanistan'da.

Kamyona bin, demişti, kızına. Sen sür!

Kadın, lambanın ayarını kükreyene kadar yükseltti. Babamın dizinde öğrendim bunu, diye düşündü ağlayarak, annemin göğsünde.

Beni uzaydan seyrediyorsanız, bunu seyredin çocuklar, dedi içinden.

Bir avuç çivi alıp bir kısmını ağzına, kalanları da buruşuk kesekâğıdına koydu. Eline çekici alıp esnek uzun sarı bir tahtayı duvara, daha önce çakmış olduğu parçanın üstüne yerleştirdi.

Sonra onu çiviledi. Dosdoğru. Oğlan için gerçek bir yuva yapabilirdi. Seyrediyor musunuz, çocuklar?

Her tahtada iki çivi, biri üste biri alta. Ve bütün gece az çok böyle devam etti, döşemenin üzerine sabah pusu inene kadar, hatta o zaman bile duramadı, yaptıkları harika göründüğü için değil, devam etmezse kederden öleceğini bildiği için; çünkü gözlerine iğneler batıyor, boğazı tıkanıyor ve acı muazzam, sınırsız dalgalar halinde geldiği zaman ayakta zar zor durabiliyordu. Ona sahip çıkacaktı, onu besleyecekti, onun büyüdüğünü görecekti. Bundan bin beter hayatlar vardı. Onları şahsen tanıyordu.

37

Hiç kimse onu sevmiyordu. Şortunu ve külotunu çıkarıp özenle katladı. Sonra çukurun üstüne çömelip aşağıya, ince bir sisle ve beyaz duvaklı ağaçlarla dolu, sular altındaki vadiye baktı. Tepeden tırnağa ürperiyordu. Kuşlar oldukça sessizdi; ama çok aşağılarda yankılanan hafif tık tıkları duyabiliyordu.

Kenoza Gölü'ne bir daha nasıl dönebileceğini bilmiyordu.

Silindikten sonra büyük bir dondurma kabı dolusu kireci ve bir top dondurma kadar talaşı çukura döküp ağır menteşeli kapağı kapattı.

Dönüp giderken bir saksağan guruldadı. Çatının altına geri geldiği sırada Trevor'ın çalar saati çaldı.

Trevor? Oğlan açık duran ağza ve kırık yabancı dişlere baktı. Uyanmak istiyor musun?

Trevor kanlı bir timsah gözü gösterdi ona, inledi, yuvarlanıp dönünce dövülmüş sırtı göründü; ihtiyar bir kadının elbisesi gibi siyahlı morluydu. Saatin zembereği boşandı. Trevor horlamaya başladı.

Ona kendisi için bir uçak bileti aldıracaktı. Karnabahar tarhının yanına çömelip kolunu malçın altına sokarken bunu düşünüyordu. Yanağını toprağa yamyassı yapıştırdığında, parmakları kendi gömdüğü mavi muz torbasını buldu.

Güneş sisin üzerindeki ağaçlara vuruyor, bazı kuşları uyandırıyor, onlar da teneke damın tepesine gürültülü bir ağaç kabuğu ve tohum sağanağı indiriyordu. Oğlan papaya merheminin kokusunu aldığında çok geç olmuştu.

Seni küçük şeytan, dedi Trevor; ayağının ucuyla malça vurup oğlanın sırrını gün ışığına çıkardı. O torbada hem parası hem başka şeyleri vardı.

Trevor ellerini kalçasına dayayıp burnunu oğlana doğru uzattı. Neler saklıyorsun orada?

Babam, dedi oğlan kendini şaşırtarak. Malçın üzerine tekrar yatıp kolunu torbanın derinliklerine soktu. Uno kartlarını, poker destesini, Shea Stadyumu'na biletini, bir kartviziti, bir madeni parayı, üç banknotu, bir taşı ve *Life* dergisinden kesilip katlanmış sayfayı hissedebiliyordu. Bunları hiçbir zaman kimseye göstermemişti ama şimdi Trevor'a göstermek zorundaydı.

Biraz yıpranmış, dedi.

Trevor, *Life* sayfasını inceledi. Okuyamadı. Nesi var bu kadının, diye sordu, sayfayı tekrar katlarken.

Sana vuruyor mu?

Annem olmadığını biliyorum, dedi oğlan, gözleri dolarak. Biliyorum, tamam!

Başkalarını gizlice dinlememelisin, dedi Trevor.

Adil değilsin sen, dedi oğlan. Benim hakkımda konuşamazsın! Beni tanımıyorsun bile. Babasının resmini çekip aldı ve şortunun içine sokuşturdu, yakıp yıkma zevkiyle yanıp tutuşuyordu.

İşte sana bir hikâye, dedi Trevor. Senin gibi bir oğlanın bir çay fincanı kulpu vardı. Küçük bir kemik gibiydi; bir parça tavuk kemiği,

lades kemiği, bir azizin bir kutuya konmuş kalıntıları gibi. Kutsal emanetler kutusu.

Oğlan artık Trevor'ın hikâyelerine kulak asmıyordu.

Elinde fincanın kulpu olan oğlan, dedi Trevor, bize ağabeyinde de o kulpun fincanı olduğunu ve birbirlerini bu şekilde tanıyacaklarını söylüyordu; çünkü ağabeyi fincanı çıkarıp gösterecekti, onlar da bir bütün olacaktı.

Oğlan hemen hiç dinlemiyordu. Kendi kendine nasıl bilet alabileceğini düşünüyordu.

Bu adamı gayet iyi tanıyordum, dedi Trevor. Etrafta dolanıp ağabeyinin kendisinden on yaş büyük olduğunu, yanında fincanla Brisbane'den Adelaide'ye arabayla geldiğini söylüyordu. Dinliyor musun?

Trevor oğlanın kendisine bakmasını istiyordu; ama oğlan yanağını dizlerine dayamış, gözlerini çalılık araziye dikmiş oturuyordu. Ben Harvard'a gideceğim, dedi sonunda. Beni hayaline sığdıramazsın sen. Öyle canhıraş ağlıyordu ki hemen hiçbir şeyi göremiyordu. Toprağın üstüne yatmaya çalıştı ama toprak ısırır gibi battı ona. Tökezleyerek, uluya uluya toprak yoldan yukarıya tırmandı; paleti alıp yol boyunca tümseklere çarptıra çarptıra sürükledi. Zihninde o fincan kulpunu, kuruyup kalmış kemikleri, ahşap kutuyu ve büyük olasılıkla ölüp gitmiş olan o zavallı pis kokulu yetimi görebiliyordu.

Hadi bakalım, şimdi doğru eve, dedi Dial.

Oğlanın arkasında lahanaların yanında duruyordu, omuzlarında bir asker kaputu, elinde bir çekiç vardı.

Oğlan, öfkesinin seline karşı, ona koşup yüzünü karnına gömdü; kadın kaputu sımsıkı sardı ona.

Kucağına al beni, dedi oğlan. Yüzü ıslak ve sümüklüydü. Kadın onu mazot bidonlarının durduğu geçit boyunca sonra da sarsıntılı sarı tepeden aşağıya taşırken, o da yüzünü kadının toz duman sinmiş saçlarına gömdü. Kadın oğlanı öylesine sıkıp eziyordu ki neredeyse kıracaktı. Bedeninden aşağıya kaydığı zaman onu tekrar yukarıya çekiyordu. Oğlan bacaklarını kadının beline doladı. Ve kadın, asker kaputu omuzlarından düşüp toprağın üstüne iri kocamış bir köpek gibi yığılana kadar onu bırakmadı.

Bu da hindinin yaşadığı paslı Volvo'nun yanında oldu. Oğlanın korkacağı bundan beter şeyler vardı şimdi.

Kadın onu kirli alnından öpüp gözlerinin içine bakmaya çalıştı ama oğlan ne düşündüğünü onun görmesini istemiyordu. Çekici kadının elinden kaptı ve arabaya koşup farlarını kırmaya başladı. Belki beklenenden daha uzun sürdü bu; ama kadın onu durdurmaya çalışmadı. Farlar paramparça olduktan sonra oğlan arabanın yola takozla tutunan kısmına var gücüyle vurdu. Araba kıpırdamadı.

Kadın kollarını kavuşturmuş onu seyrediyordu, gözlerinde yumuşak ve müphem bir ifade vardı.

Gidip senin tahtanı alabiliriz, dedi oğlan. Ona vurduğun tahtayı, dedi ve kadının ne diyeceğini görmek için bekledi. Bir çakıl taşı alıp arabaya fırlattı. Tahtayı arabanın altına koyup onu düşürebiliriz.

Elbette, dedi kadın.

Bu arabadan nefret ediyorum, diye sürdürdü oğlan ısrarla. O kuştan nefret ediyorum. Onu öldüreceğim!

Kadın şaşırttı onu, öldürmemesi gerektiğini söylemedi.

Bekle, dedi sonra.

Bu ne demekti?

Göreceksin!

Oğlan bunun, onun kendisine fotoğraflar göstereceği anlamına geldiğini hayal etmişti. Oysa daha sonra etraflıca düşündüğünde, kadının ona herhangi bir şey düşünmesine neden olacak hiçbir şey söylemediğini fark etti. Selkirk Anneanne'nin ayakkabı kutularında sakladığı kahverengi ve tozlu sarı bir sürü eski fotoğraf vardı. Gölden esen rüzgâr sertleştiğinde, dumanlı ateşin yanında oturup birlikte resimlere bakarlardı. Packardlarla aklını bozmuş bir amca vardı. Bütün parasını Paris'te şarap içerek tüketen bir teyze vardı. Onun gerçek tarihi o kutudaydı. Trevor'ın hiçbir fikri olamazdı.

Ne göreceğim, Dial?

Bekle, dedi kadın. Göreceksin!

Yıkanmaktan solmuş tepeden aşağıya doğru, fırtınalardan kalma derin oluklarının ve muhtemelen çılgınca bir öfkeye kapılmış bir yetimin açtığı daha da derin çukurların çevresinden yürüdüler. Killi toprakta bıçak yaraları gibi küskü izleri vardı.

Bekle sen, dedi kadın, onu güldürmeye çalışarak; ama eli terli olduğu için oğlan onun korktuğunu biliyor, kendisi de korkuyordu. Geçitten yukarıya dönüp evin garajına giden yola girdiklerinde, bulutlar güneşi yuttu ve her şeyin üstüne donuk, hüzünlü bir gölge düştü. Gözlerini kapat, dedi kadın daha yolun yarısına geldiklerinde. Onu omuzlarından tutup kulübelerin arasındaki killi ince patikada yönlendirirken oğlanın soluğu göğsünde sıkışıyordu.

Şimdi ayağını kaldır, dedi kadın. Bir adım daha!

Oğlan gözlerini açmadan talaşın kokusunu aldı, sonra duvarlara çivilenmiş taze biçilmiş tahtaları gördü; sarı rutubet duvarı şimdi bir kitabın içindeki harf gibi gizlenmiş bir sırdı.

Onu çok güzelleştireceğiz, dedi kadın, yapabileceğimiz tek şey bu. Güzel bir yuva yaratacağız. O çarpık çivileri tahtalar kururken düz kalsınlar diye çaktım. Daha sonra aradaki boşluğu başka tahta parçalarıyla kapatırız.

Tirizlerle, dedi oğlan. Burada yaşayamazdı.

Evet, tiriz diyorlar onlara. Sonra da beziryağıyla boyarız. Onun nasıl koktuğunu biliyor musun?

Hayır!

Bir ressamın stüdyosuna girdin mi hiç?

Sen annem değilsin, değil mi?

Kulübenin ortasında yüz yüze duruyorlardı; mutfak biraz arkalarında, büyük açık kapı önlerindeydi ve ayaklarının etrafında her yer talaşla kaplıydı. Dial onunla aynı boya gelmek için çömeldi.

Seni yeni doğduğunda tanıdım, dedi. Yıkadım seni. Sabundan her tarafın kaygandı. Seni düşüreceğimden öyle korkmuştum ki.

Bebek bakıcısı mıydın, Dial?

Kadın ağlıyordu ama oğlan umursamıyordu. Sen küçüktün daha, dedi. Anneannenin sana verdiği pahalı bir örgü ceketin vardı ve ben onu ütüyle yakmıştım.

Gözyaşları oğlanı korkutuyordu, kadının yüzünde tuhaf bir kızarıklık ve çarpılma vardı.

Bu yüzden gülünç bir konuşman var, dedi oğlan.

Onu kırmak istemişti. Kadın yürüyüp verandaya çıktı, oğlan onun burnunu sümkürdüğünü duydu.

O benim anneannem, değil mi?

Evet!

Dede de benim dedem!..

Evet, elbette!

Öyleyse beni neden çaldın, dedi ve onu nasıl irkilttiğini fark etti.

Ben seni *çalmadım*. Anneni görmeye götürüyordum seni.

Oğlan, onu incitmek için muazzam, öfkeli bir güç hissetti içinde; her şeyi yapabilirdi, durdurulamazdı. Beni çaldın, dedi. Beni hiç kimsenin bulamayacağı bir yere getirdin!

Kadın elini ona uzattı, oğlan onun kendisine dokunmasına izin vermediyse de minderlere oturmaya razı oldu. Kadın da yanına oturdu. Kocaman burnunun iki yanında gözleri kırmızı ve derindi. Oğlan onun çirkin olduğunu ve onu istediği gibi incitebileceğini düşündü.

Seni çalmadım ben!

Yalan söyledin!

Kadının uzanıp onu kollarına almasını bekledi; ama o, midesi ağrıyormuş gibi kendi bedenine sarıldı. Dudakları çatlamış ve aralanmış, kaşları yıkılmıştı.

Annem öldü, dedi oğlan.

Kadının büzülüp küçülmesini gözledi.

Annen seni görmek istiyordu ama yasalara aykırıydı bu.

Beni az daha bir arabanın altında ezdiriyordun!

Annen yaptı bunu, evet!

Beni az daha öldürüyordun.

Annen yeraltındaydı. Bu ne demek biliyor musun?

DTÖ, dedi oğlan. Biliyorum. Bildiğimi biliyorsun.

Sanki ona yanıldığını söyleyecekmiş gibi duraksadı kadın.

Philly'deki Greyhound terminalini hatırlıyor musun?

Neden?

Caddede sirenler çalıyordu.

Hayır!

Ben seni annene götürmek için gelmiştim ama annen ölmüştü Sana söyleyemedim. Korkunçtu!..

Oğlanın genzi yanıyordu. Annesi ölmüştü. Nasıl ölmüştü? Sormaya cesaret edemiyordu. Beni geri götürmeliydin!

Tatlım, hapse girerdim ben!

Oğlan omuz silkti. Anlayamıyordu.

Hapse girsem aldırmaz mısın?

Beni çalmamalıydın. Beni babama götürmeliydin!

Götürdüm!..

Hayır, götürmedin, diye bağırdı oğlan. Yalan söyleme!

Dinle beni küçük budala! Pantolonunu kirlettiğin zaman seni hortumla kim yıkadı sanıyorsun? Kim yaptı bunu sana? O senin güzel babandı! O zamana kadar her şeyini affetmiştim onun. Bana saldırma. Benim hayatım da bu yüzden tamamen mahvoldu. Ben öğretmenim. Burada olmamam gerekir!..

Öyleyse git, dedi oğlan.

Sen git, dedi kadın. Bıktım senden!

Gitmemi mi istiyorsun?

Evet, dedi kadın. Git, hemen şimdi git!

O da öyle yaptı. Kulübenin arasındaki toprak yoldan, bacakları öne doğru bükülerek, bayırdan aşağıya dökülür gibi indi. Artık Trevor'a gidemezdi, bu yüzden vadinin tabanı boyunca öbür tarafa doğru koştu. Community Hall'ün önünden geçerken hâlâ koşuyordu.

Orada üç araba duruyordu. O çatlak ayinciler platformun üstündeydi ve oğlan yoldan aşağı öfkeli yaramaz bir çocuk gibi avaz avaz ağlayarak koşarken hepsi gelip gözlerini dikmiş vaziyette ona baktı.

38

Onu geri götürmeye gelen Peugeot'nun sesini duymaya çalıştı; o hırıltıyı, vırıltıyı, öksürüğü. Gümbürdeyen kanına, göğsünü sıkıştıran havaya rağmen duyabilirdi onu. Dere geçidine vardığında durup biraz bekledi. O çatlak ayinciler onu tam o sırada çağırsaydı, onlara da giderdi. Sesleri dere boyunca testereler ya da çekiçler gibi yankılanırdı; ama parlak, isimsiz, soluksuz bir kuştan başka bir şey gelmedi. Mavi sırtı, turuncu göğsüyle geçidin birkaç santim üstünde uçuyordu. Anneannesi onu tanıyabilirdi, o her şeyin adını bilirdi: suböceği, Atlas güvesi. Büyüteçle ölü bir arıyı gösterebilirdi sana. Anneannesi onu severdi, başını okşardı, her zaman oradaydı, hâlâ gölün bir kıyısından öbürüne yüzüyordu, Jed Schitcher'ın dediği gibi kalbi paramparça olmuştu kadıncağızın.

Dere geçidinin ötesinde yol katiller gibi hainleşip dikleşti ama oğlan geri dönmeyecekti. Çok geçmeden yukarıda yayladaydı; yangından kararmış koca ağaçların arasındaki dikenimsi gri otların içinde toprak yollar uzanıyordu.

Seattle'da çimlerin üstünde hortumla yıkandığında, su ona taş gibi çarpmıştı. Annesi değildi o. Sadece seyretmişti. Yüzü aşırı büyüktü. Derisinin rengi daha koyuydu, kokusu yaseminin altındaki kayısı gibi tozluydu.

Bir saattir yürüdüğünü sanıyordu ama daha hiç uzaklaşmamış gibiydi. Taşra kasabası tarafından gelen bir arabayı duyunca önce sevindi; ama sonra kuru killi kıyıdan yukarıya tırmanıp engebeli çalılık arazide çömeldi. Yol bir an boş kaldı, sonra alabildiğine parlak bir maviyle doldu; bir treyleri ve kıvrım kıvrım pembemsi tozdan bir kuyruğu çeken yeni bir otomobildi bu.

Araba virajı dönünce oğlan her yanına batan toz toprağın içine uzandı, yanağı ve karnı çakılların üstündeydi. Araba geçidin aşağısında, görüş sahasının hemen dışında, kendi kendine usulca tıslayarak durup bekledi. Sonra ağır ağır harekete geçip yolun uzak tarafındaki bir eşkıya patikasına çıktı sarsılarak. Motor durduğunda sessizlik bir gölün yüzündeki su kadar büyük ve durgundu; oğlan saksağanları ve çalıkuşu boyundaki kahverengi, siyah, sarı kuşları açıkça duyabiliyordu.

Bir kapı açıldı, sonra çarpılarak kapandı. Oğlan şimdi, makul bir uzaklıktan sürücüyü görebiliyordu. O çatlak ayincilerden değildi; gazoz şişesi kadar kalın camlı gözlükleri ve çekip küçülmüş gibi ufacık ihtiyar kafasına yapıştırılmış yamyassı yağlı saçları olan bir taşralıydı. İncecik boynu yakasının içini doldurmuyordu, burnunu da koklar gibi öne uzatmıştı. Sonra, bir çiftlik hayvanı gibi gürültüyle işedi.

Sullivan County'deki taşralıların ekose gömlekleri ve önünde DIESEL gibi bir şey yazan beysbol kasketleri olurdu. Bu öyle biri değildi. Etrafta biraz gezindi. Sonra yere diz çöktü. Oğlanın saçları kafa derisini çekiştirdi. Ancak sonra bir testere sesi işitti.

Adam bir saat kadar çalıştı. Bir kez oturup bir sigara tüttürdü. Bir kez de bir şey içti.

Bir kez, Mary, dedi.

Oğlanın kollarında sevimsiz siyah ufak karıncalar dolaşıyordu. Onları öldürebilirdi ama anlamı yoktu. Güneş bulutların arkasına çekilince her şey donuk ölgün yeşile, yanık siyaha, kararmış gümüş rengine büründü. Oğlan büyük bir dikkatle ayağa kalktı, sırtın arkasına geçip daha ileriden tekrar yola çıkmayı tasarlayarak, yıpranmış bodur fundalıkların içinden yürümeye başladı.

Kuu-ii! Çığlık sessizlikte patladı, korkunç bir ses.

Adam, ellerini gözlüklerine kaldırıp bir dürbünü varmış gibi yaptı.

Merhaba delikanlı, diye seslendi.

Oğlan, dikenli bir korku paltosuna bürünmüş bir halde hızlı hızlı yürüdü.

Aşağıya gel bakalım, dedi adam.

Oğlan adamın öksürdüğünü ve onu yakalamak için kıyıdan yukarıya güçbela tırmandığını işitebiliyordu. O zaman, sırtın arka tarafına geçene kadar koştu. Akasya denen dinozor tüylü ağaçları kestirmeden dolanıp, bütün o çatırdayan dal parçalarının arasında sessiz olmaya çalışarak sola yöneldi. Uzun bir süre solumayı duymaya devam etti; ama sırtın dibinde ortalık sessizleşti ve kasvetli ağaçların uçsuz bucaksız okyanusu bile duruldu.

Oğlan nereye yöneldiğinden emindi ama yol umduğu yerde değildi. Avustralya'da doğmuş olsaydı, ölmeden önce geri dönüp adımlarının üzerinden bir daha geçmeyi bilebilirdi; ama o New Yorkluydu ve önünde uzun kuru, kayalık bir sel yarıntısı vardı, onun sonunda da şekerkamışı tarlaları ve birkaç yüksek elektrik direği görünüyordu.

O direk ve şekerkamışlarını daha önce gördüğünden emindi, sonra birdenbire ne yapması gerektiği aklına geliverdi.

39

Dial yatağında elinde çekiç ve tüyleri dökülen yastığıyla, çıplak marangoz dizlerinin üzerinden bir duvak gibi çekilmiş cibinliğin içinde yapayalnız, kıvrılıp uyuyakaldı. Uyandığında oğlan kilometrelerce uzaktaydı. Onunsa dünyadan haberi yoktu, öğleden sonra kızgın güneş dosdoğru oluklu saca vurup hipi usulü bağlantıları iyice ısıtarak öfkeyle çekiştirene kadar uyumuştu. Çat! Damdan geliyordu ses. Kanı canı olmayan şeylerin böyle bağırabileceğini kim bilebilirdi?

Gözlerini açtığında Trevor yatağın yanında sessizce dikiliyordu. Bana oğlanın kendisiyle yaşayacağını söylemeye gelmiş, diye düşündü. Adamın gülümsemesini seyrederken, ne kadar zalim olduğunun ya da neyi yakıp yıktığının zerrece farkında değil, diye geçirdi için-

den. Bu acımasız sıcakta kuru ve serin görünüyordu; bir İngiliz elması gibi, lekeli, alacalı ama sağlam.

Bir sinek yolunu bulup cibinliğin içine girmişti. Boynunda gezinirken öldürdü onu. Oğlanın giysilerini almaya gelmiş, dedi içinden. Seninle konuşmak istiyorlar, dedi adam.

FBI, diye düşündü. Bunu bekliyordu.

Trevor cibinliği yana çekti ve kadın sanki sakatmış gibi, elini tutmasına izin verdi onun. Ağzı tebeşir gibi kupkuruydu.

Komşuların, dedi Trevor. Onlarla konuşmak zorundasın. Satışını iptal ettirebilirler. İptal sözcüğünü yumuşak bir tonda söylemişti.

Dial, FBI'ın yasal erişim alanına dair sorular sorup sorgulamaya başlayınca bayağı bir kafa karışıklığına yol açtı.

Senin *komşuların*. İnsaf! Ya kim sandın sen?

O zaman komşularıyla buluşmaya razı oldu ve dökümlü beyaz pijama altıyla tuhaf bir zarafeti olan yabani yaratığı, elleri arkasında bağlı bir mahkûm gibi takip etti. Yüksek otların arasından yürüyüp yolun karşı tarafına geçtiler, gölgeli dereye indikten sonra da Trevor'ın önden gidip taştan taşa çevikçe atlayarak geçtiği sığ suların kıyısından ilerlediler. Çocuklar kadının soluğunu kesen bentler, taş dizileri, anıtlar yapmıştı.

Dere kadının kulübesinden ancak otuz metre kadar ötedeydi; ama o buraya daha önce hiç yürümemişti. Oğlanı Trevor'a kaptırmadan önce hiç görmemişti burayı; adam göstermemişti. Yosunlu rutubetin onu kederlendiren kuytuları vardı. Kuşkusuz babası yüzünden. Babası burayı, bu nemli, benek benek yeşilleri görseydi severdi. Samos'tandı o, yarısı yeşil, yarısı kurak bir adadan. Bir yanda şeftaliler, öbür yanda papazlar. New England'da yosun kokulu bir yuva bulmuştu kendine, yapraklarla kaplı tünellerin içinden tazıları ve tüfeğiyle koşardı. Birlikte tavşan avlarlardı.

Remus Creek, çeşit çeşit eğreltiotları, palmiyeleri, yavru fil derili sarmaşıklarıyla bir cennetti; suyu sığdı ama öyle berraktı ki ufak çakıllar kırış kırış dalgalanan griliğin içinde kırmızı sarı parlıyordu. Zavallı babam.

Beyazımsı yeşil parlak kabuklarıyla ince uzun okaliptüslerin olduğu bir yere ulaştılar ve birden karşılarına o çürüyen çarpık çurpuk

platformun temelleri çıktı. Dial, Trevor'ın peşi sıra geniş ahşap basamaklardan yukarı çıkarken cangıldaki platformları düşünüyordu: Aztek, Maya, kurban yerleri...

Çatlak ayinciler yarım daire şeklinde oturmuş onu bekliyordu. Trevor Rebecca'nın yanına oturmak için bir uca giderek Dial'ı gözlerini kısmış güneşe bakarken tek başına bıraktı.

Bir kuralımız var, dedi Rebecca. Dial, o üç kelimede onun nefretinin acı, hırçın tadını hissetti.

Dial cevap vermedi ama güzel Roger'ın bile kendisiyle göz göze gelmekten kaçındığını fark etti. Ölesiye aç göğüslü kız ayak parmaklarıyla oynuyordu.

Neden söz ettiğimi biliyorsun Dial, dedi Rebecca. Konuşurken yan yan Trevor'a bakıyordu. Dial yine, onunla yatıyor, diye düşündü.

Evet, dedi Dial, bir kuralınız olduğunu söyledin.

Kedilerle ilgili.

Evet, daha önce söylemiştin bunu!

Evet, sen de dert etmemeni söyleyen bir avukat olduğunu söylemiştin ama o yanıldı, Dial. Yanıldığını itiraf ediyor, dedi Rebecca. Bir mektup uzattı.

Dial mektuba doğru başını salladı ama onu kabule daha fazla yanaşmadı. Bu numarayı yutamam, diye düşündü. Yutmayacağım! Tepede Trevor'la yaşamayı tercih etmiş olan oğlanı da düşünüyordu. Giysileri sanki o ölmüş gibi alınıp götürülecekti, geride hiçbir şey kalmayacaktı, kalbini kıracak bir plastik oyuncak bile. Bunu yutmak zorundayım, diye düşündü. Hem ne ilk ne son kez olacak, diye düşündü sonra. En sonunda geldiğim nokta bu işte!

Peki, ne yapmamı istiyorsunuz? Gülümsemeye çalıştı.

Kediyi sepetle!

Onu hiçbiriniz istemiyorsunuz, öyle mi?

Hah hah ha, dedi Rebecca.

Başka kimse konuşmadı; ama Rebecca ayağa kalktı ve koca kıçını koton pantolonunun içinde sallaya sallaya yürüyerek platformdan inip gitti. Bir dakika sonra bir araba kapısı çarpılarak kapandı ve Rebecca döndüğünde Dial Buck'ın sesini duydu. Kedi, metal bir kafesin içinde hapsolmuş durumda platforma geldi.

Rebecca kafesi uzattı, Dial da onu aldı.

Buck acıklı acıklı miyavlıyordu.

Biliyorum, bunun gaddarca olduğunu düşünüyorsun, dedi Rebecca; ama onun bir katil olduğunu dikkate alırsak...

Dial, ağır kafesin üstünde metal imalatçısının etiketini okuyordu. FERAL-TRAPPA. Onu yere koyup tel kapıyı açtı ve içeride Buck'ın yakınan pembe ağzını gördü. Kedi yerinden kalktı ve yine oturdu. Ön pençesini kediler için yapılmış bir tür fare kapanına kaptırmıştı.

Feral, dedi Dial.

Vahşi demek, dedi Rebecca. Vahşi kediler Çevre Koruma Yasası altında ikinci sınıfa dahil bir tür olarak tanımlanmıştır.

Lanet olsun, bacağını ezmişsin onun. O vahşi değil. Benim oğlumun kedisi.

O senin oğlun değil, dedi Rebecca.

Dial, Trevor'a baktı ama o gözlerini kaçırdı. O zaman kafesi yere koydu ve kapanın yaylı kolunu usulca kaldırıp Buck'ı gün ışığına çıkardı. Kedi acı acı bağırdı ve kadının kolunu boydan boya tırmaladı.

Ezmişsin oğlanı. Bunun düzelmeyeceğini biliyorsun!

O bir dişi, dedi Rebecca.

Dial platformun üstünde, acımasız mor göğün altında dikiliyordu. Başka bir devirde takılıp kalmış ahmaklar, diye düşündü. Neden gerçek bir şey için savaşmıyorsunuz?

O kediye bakamazsın sen, dedi Rebecca. Çocuğa bile bakamıyorsun.

Dial Buck'a bakabilirdi. Bütün bildiği buydu zaten. Bir tavşanı vurursan, onu çoğu kez yaralı, debelenirken bulurdun. Onu çabucak yerden alır, kendi yüreğini susturur, onun boynunu çekiverirdin. Olur biterdi.

Onların önünde durdu. Çabucak yaptı bunu. Birkaç saniye içinde. Buck, onun kanayan kollarında sıcak bir posttu sadece.

Git Walt Disney seyret, dedi Rebecca'ya.

Sonra arkasını dönüp Aztek platformundan aşağıya indi ve okaliptüslerin arasından, taşları ve bentleriyle o gölgeli derenin kıyısından yürüdü. Ağlıyordu o sırada ama yüksek sesle değil. Bahçede bir kürek buldu ve Buck'ı yağmur ormanının içlerine taşıdı. Orada, o taş-

tan hayvan ağzı oluğuyla duran terk edilmiş kulübenin önünde, taze beyaz yaralı kökleri kesip parçalayarak toprağı kazdı, kediyi ufalanan kara toprağa yatırdı ve üstünü örttü.

Hiç duası olmadı, yoldaş! Sevgili babam. Hepsi bu...

40

Oğlan dört yaşındayken ve muhtemelen daha önceleri de, Selkirk Anneanne onu Guggenheim Müzesi'ne götürüp helezoni rampadan aşağı koştururdu. Kadının dediğine göre mimar Frank Lord Right* bu niyetle tasarlamıştı burayı. Oğlanın yanlış anlamış olduğu ad buydu, anneannesi her fırsatta bu adı kullanırdı. Ne mükemmel, derdi. Frank Lord Right, Calvary'yi** inşa etmiyordu elbet; bizim bir zahmet yukarıya, kendi çarmıhımıza çıkmamızı istememişti. Asansörde YUKARI dü mesine bas, derdi anneannesi, sonra rüzgâr gibi koş!

* Frank Lloyd Wright. (ç.n.)

** Kudüs yakınında İsa'nın çarmıha gerildiği tepe. (ç.n.)

Görünüşe bakılırsa oğlanın başı üç defa nöbetçilerle derde girmişti. Bunu hatırlamıyordu ama anneannesinin o Brancusi* başını ellerinin arasına aldıktan sonra ufak tefek siyahi güvenlik görevlisiyle tartıştığını elbette hatırlıyordu. Görevli, geri çekilin, demişti, sonra anneannesi daha üst kademeden birini çağırmış ve sonunda New York'ta o başa dokunmasına izin verilen tek kişi olmuştu.

Bu sanattır, demişti güvenlik görevlisine; bohem olduğu için adam ondan nefret etmişti, öyle diyordu anneannesi.

Daha sonra, o görevli Brancusi'nin benim arkadaşım olduğunu hayal bile edemezdi, demişti. Tarih bunun pek de doğru olmadığını kanıtlayacaktı ama her neyse. Oğlanın başına da tıpkı Brancusi'ye dokunduğu gibi dokunurdu, avuçlarıyla kavrardı onu. Oğlanı seviyordu. Oğlan bunu hissederdi, onun için ne kadar değerli olduğunu nerede olursa olsun hissederdi. Kadın bir koklayıcıydı da; yosunlardaki tuzu ve ölümü, gölün sularını, ezilip ufalanan kuru lavantayı hep koklardı. Burnu küçük ve düzgündü. Sahip olduğu en iyi "alet"ti o, öyle söylerdi. Kenoza Gölü'ndeki büyük odada kanepenin üzerinde yan yana uzanırlar, anneannesi uykuya dalınca oğlan da oturup, elleri dizlerinde, irade gücüyle onun solumasını sürdürmeye çalışırdı; yaz geceleri martininin hoş kokusu, sonsuza kadar, hiç bitmeyen bir dünya...

Oğlan kokuların adlarını bilirdi; ama asıl "Tanrı vergisi yeteneğinin" onun "görsel zekâsı" olduğu düşünülürdü. Bu, kışın bir cumartesi günü Guggenheim'da *etkinlikler* olduğu zaman ortaya çıkmıştı. Oğlan *etkinliklerden* kaçamamış ve üzerinde bir Jackson Pollock tablosunun ufacık bir bölümü olan bir broşüre boyun eğmeye zorlanmıştı. Anneanne ona o küçük resim parçasını müzenin duvarlarındaki üç Pollock tablosundan biriyle eşleştirmesi gerektiğini söylemişti.

Bu iş ona çok basit gelince kadın ona öyle yakıcı bir bakışla bakmıştı ki oğlan iyi bir şey yaptığını anlamıştı. Sende Selkirk gözü var, demişti kadın.

Hafta boyunca İngilizce Konuşanlar Birliği'ndeki pudralı arkadaşlarını getirip onların da bunu yapıp yapamayacaklarını görmek istemişti. Onun torunuyla boy ölçüşememişlerdi. Dört yaşında.

* Constantin Brancusi: Rumen asıllı heykeltıraş. (y.h.n.)

Bu ona hiçbir zaman anlayabileceği bir şekilde yardımcı olmamıştı.

Elektrik hatlarını ve şekerkamışı tarlalarını görüp de kurumuş sel yatağından aşağıya doğru ilerlediği sırada; Avustralya'da çalılık arazinin kabuk tutmuş, kırışmış, kendi üzerine kat kat katlanmış olduğuna ve yeryüzünün kendi kendini çekiştirip ikiye ayırmaya çalıştığı yerlerde uzun gri sırtlar ve parlak damarlı yırtık parçalar oluşturduğuna ya da kendisinin bir Jackson Pollock resmi üzerinde yolunu haritasız bulmaya çabalayan bir karıncaya benzediğine dair hiç fikri yoktu. Kayıp çocuğun veya celebin karısının hikâyesini bilmiyordu ve sel yatağından aşağıya, bir kırık kayadan bir diğerine atlaya atlaya inip de ilerideki yolu gözden kaybettiğinde, en çok Kenoza Gölü'ne nasıl dönebileceği konusunda kaygılandı; ama buralarda yok olup gidebileceği aklından bile geçmedi.

Eline bir diken batmış, kırılıp etin içinde kalmıştı, yanağı da çizilmişti; ama sel yatağının dibindeki cansız çam ormanına girdiğinde o ürpertici sessizliğin içinden kuru beyaz yola doğru hiç duraksamadan yürüdü.

Gün ışığına çıktığında, sola dönerse Yandina'ya varabileceğini anladı ama sağa döndü ve fırtınadan sonraki günden hatırladığı o ıssız yol boyunca zahmetle yürüyüp çalılık arazinin daha da derinlerine girdi. Daha önce kaygan ve çamurlu olan her şey katılaşmıştı ve kamyon lastiklerinin girintili çıkıntılı derin izleri şimdi küçük girdaplar ve çekişmeler içinde yükselen ölü ruhlara benzer toz bulutlarına dönüşüyordu.

Biraz ileride ekili arazinin içlerinde, tel örgü bir çitle korunmuş, önünde çiçek bahçesi olan küçük bir ev vardı. Zümrüt yeşiline boyanmıştı, damı da pas kırmızısıydı. Köhnemiş bahçe kapısında çiçekli önlüğü ve kırışık bacaklarında tozlu görünen uzun naylon çoraplarıyla, şişman, yaşlı bir kadın duruyordu. Yüzü yuvarlak ve müşfikti.

Kadın merhaba dedi ve oğlana bütün bu toz nedeniyle bir bardak su ister mi diye sordu. Buralılar öyle tuhaf konuşuyordu ki belki Hobbitler* gibi.

* J.R.R. Tolkien'in kurgusal Orta Dünya evreninde bir ırk. (ç.n.)

Oğlan bir bardak sütün daha iyi olacağını söyledi.

Bir bicky* de ister misin?

Oğlan bicky'nin kurabiye olduğunu bilmediği için hayır dedi.

Gelinciklerin siyah kısımlarının içinde ağır ağır dolaşan arıları seyrederek kapıda bekledi ve kadın döndüğünde sütü içti.

Kadına teşekkür etti ve gitmek zorunda olduğunu söyledi.

Kadın bir şey söylemeden onun gidişini seyretti; ama oğlan biraz yürüdükten sonra ne yöne gittiğini kadının birilerine söyleyebileceğini düşünmeye başladı. Oğlanın niyeti bozuktu, derdi anneannesi olsa. Geri dönüp yaşlı kadının hâlâ elinde bardakla dikilip durduğu bahçe kapısına doğru yürüdü.

Affedersiniz, dedi, kasaba bu tarafta mı?

Yanlış tarafa gidiyordun, dedi kadın. Biliyordum!

Teşekkür ederim bayan, dedi oğlan. Kadının onu artık göremeyeceği yere kadar kasabaya doğru yürüdü, sonra çam ormanına dalarak o ürpertici sessiz halı zeminde geriye doğru yürüyüp evin arkasına ulaştı ve ancak kadının görüş sahasının dışına çıkınca yola geri döndü. Artık kendi başınaydı.

Çamlıktan, yolun ikiye ayrıldığı yerde çıktı. Bog Onion denilen dik, korkunç toprak yolu biliyordu. Mavi plastik torbanın olduğu yer onun dibindeydi.

Beaver'a bırak onu, dedi.

Yanmış arabalar ve dağılmış odun ateşleri, hangi yönde gitmesi gerektiğini belli ediyordu. Çalılığa tam da Trevor'ın bıçakla kese kese yolunu açtığı noktadan girdi. Dallardaki kesik yaraları grileşmiş ve ölü görünüyordu; ama bazıları şimdi minik taze yapraklar ve bir kedinin törpümsü dili kadar yumuşak, küçücük pembe dikenler çıkarıyordu.

Karmakarışık çalıların arasından güçlükle ilerleyip o balık kılçığı eğreltilerin tüylü, diz boyu denizine daldı. Geçidin kenarı boyunca, o engebeli, kırmızı toprak yığınını, çakıl-kabuklu kökleriyle o devrik ağacı bulana kadar yürüdü. Boğa karıncasının ayaklarını sırtında hissedebilmek için tişörtünü çıkardı ve devrik gövde boyunca yürürken gözlerini yerden ayırmadı. Daha önce atladığı gibi atladı.

* Avustralya'da biscuit'in kısaltılmışı. (ç.n.)

Yürürken vıcık vıcık çamurun ayaklarının etrafından fışkırdığını hissediyordu. Eğilip elleriyle küçük bir çukur kazdı ve ağaç kabuğu, böğürtlen, ağaçminesi ve toprak tadındaki suyu içti. Arkasında, toprak yığınından bir top namlusu gibi çıkan devrik ağacın kovuğunda ne olduğunu biliyordu; orada ta derine itilmiş çok ama çok ufak bir parça mavilik görünüyordu. Gövdenin üzerine tırmandı ve başını çürüyen tatlı sarı odunun içindeki karanlık deliğe soktu. Avcuyla kavradığı kaygan torbayı dışarı çıkarana kadar çekti. Torba sandığından daha ağır ve yamru yumruydu; soluksuz toprağa serildi kaldı torba.

Oğlan ellerini önünde kavuşturup bekledi. Kulağı kirişte, içlerini çeken ağaçların neyi gizlediğini işitmeye çalışıyordu. Sonra torbayı, sanki tek başına gizlice yiyeceği bir şeymiş gibi uzağa, ağaçlığın içine sürükledi. Torbanın boynunu çözünce kolunu içeriye sokup avcuna ne geldiyse dışarı çıkardı. Bu tomarları külotunun içine yerleştirdi. Acele etmedi ama saymadı da; keskin kenarlı kaygan paraları belinin ve poposunun etrafına sokuşturdu ve ne kadar yürümek zorunda kalırsa kalsın, penisini acıtmayacakları bir şekilde yerleştirmeye çalıştı.

Mavi torbayı tekrar ağacın içine sokuşturduğunda, oraya geleli dört dakikadan fazla olmamıştı. Arabaların olduğu açıklığa çıkarken giderek yayılan gölgede kargalar bağrışıyor, *kookaburra*'lar* ağaçtan ağaca uçarak kendi dünyalarının sınırlarını çiziyordu. Onların bakışları altında yürüdü.

* Kahkahaya benzer sesi olan bir Avustralya kuşu. (ç.n.)

41

Dial, Buck'ı gömme işini bitirdi. Yüzünü buruşturup kedinin üstündeki toprağı ezici bir darbeyle iyice bastırdı. Yukarılarda, lime lime sırtın üzerinde, sirk pireleri büyüklüğünde papağanlar, günün son ışıklarında yıkanarak uçuşuyordu. Oğlan orada, yukarıda, Trevor'la beraberdi, kaybetmişti oğlanı kadın, öyle sanıyordu.

Aşağıda vadide sivrisinekler şimdiden havalanıyordu. Kadının vücut gazlarının kokusunu otuz metre uzaktan algılayabiliyorlardı.

Hangi gazlar, Dial?

Laktik asit, Karbondioksit.

Ne var ki soru soracak hiç kimse yoktu. Ne düşündüğünü ipleyen hiç kimse.

Babası ölmüştü. Oğlan gitmişti. Buck'ı gömmüştü. Yağmur ormanının çürüyen yaprak zemininden geçip, yatak odasının bulunduğu kulübenin aşağısında koyulaşan gölgedeki duşa ulaştı. Bir gecekondu satın aldım ama an azından boşa harcayabileceğim sıcak suyum var, diye düşündü.

Duşun suyu basit bir vaat gibiydi, yapayalnız upuzun beyaz bedeninden aşağıya akıp çirkin ayaklarının etrafındaki birikintide soğuyordu. Düşündüğü buydu. Bir zamanlar sevilendi. Oğlanın babasıyla dört ayrı şehirde, güvenli evlerde buluşmuştu. Gülyağında yıkanmıştı. Damada teslim edilen bir prenses gelin gibi, güvenilen arkadaşlar tarafından Volkswagen'larda ona götürülmüş, arka merdivenlerden bir depo kulesine çıkarılmıştı. Baldırlarını, tabanlarının kavislerini öpmüştü o. Adamdan bir hastalık kaptığı zaman bile; onun bir erkek, savaşta bir asker, bir kral olduğunu kabul edip boyun eğmişti.

Bir Tanrıça'ydı o, bir seksen boyunda; bir aptal! Onu böylesine küçülmüş ve değersiz, ufak bir oğlan için kalbi böylesine kırılmış halde kim tahayyül edebilirdi?

Duşu kapatana kadar spagetti yanığının acılı kabarcığından başka bir şeyin farkına varmadı. İlk kedi bağırtısı boğulup gitmişti. Ancak ikincisi gayet net duyulmuş ve kalbini gümbürdetip kafa derisini güçlü bir elektrik çarpmasına uğramış gibi diken diken etmişti.

Sabunlu su birikintisinin içinde çırılçıplak dikiliyordu. Bir şey hışırdadı. Sular damladı. Büyük kulübede feneri bile yakmamıştı ama Buck'ın sesini tekrar duyduğunda aşağıya ormana koştu. Mezarın, bıraktığı gibi durduğunu görmeye zar zor da olsa yetecek kadar ışık vardı. Fazlasıyla sığ bir çukur olmuştu, biliyordu. Massachusetts'te olsa toprağı kazıp onu çıkararak gece boyunca sürükleyecek rakunlar ya da köpekler olurdu. Burada ne vardı? Ayılar yoktu, bütün bildiği bundan ibaretti. Sivrisinekler içleri boş, uzun burunlarını derisine saplıyordu. Terk edilmiş kulübenin önündeki masif gri yontma taşı sürükleyip gevşek siyah toprağın üstüne koydu.

Lady Macbeth. Tıpkısı!

Çamurlu ayaklarına ölü yapraklar yapışa yapışa kulübeye koştu; ama temizlenmeyi, altı yaşında ve korku içinde düşüneceğinden faz-

la düşünemedi. Buck yine bağırdı. Kadın inildedi. Redhead kibritlerini buldu ve lüks lambası bembeyaz kükreyerek çıplak tenini tüm korku ve zayıflığıyla aydınlattı. Duşun yanında bir tulum vardı ama oraya dönemeyecek, muz yapraklarının omzuna değmesine katlanamayacak kadar dehşet içindeydi.

Adam'ın diken diken dalayan asker kaputunu giydi. Ne onun savaşıydı, ne kendisinin. Işığı kıstı ve dışarıda ön verandanın gölgesinde oturdu, orada gecenin ona getireceği her çeşit bulanık siyah şeyi görebilmek için nöbet tutabilirdi.

Kediyi öldürmüştü, bir şeyi kanıtlamak, bir tartışmayı kazanmak için onun canını almıştı. "Ellerini yıka, geceliğini giy, bu kadar solgun görünme!" Durum bundan ibaretti. Hayalet susana kadar dinledi, oldukça da çabuk sustu ama onun hâlâ uyuma şansı yoktu.

Tavan arasındaki yatağa tırmanıp yorgan ve şallardan oluşan yuvaya yerleşti. Oğlanın kokusu sinmişti buraya. Onu düşünmekten uyuyamıyordu; ama ancak gün doğmadan hemen önce, kedinin tekrar miyavladığını duyduğunda, etrafta mutlaka başka kedilerin de olduğu ve o parlak tüylü, güzel, muzip Buck'ını boşuna öldürdüğü gerçeği kafasına dank etti.

Trevor'ın yaşadığı tepeden aşağıya inen arabayı duyana kadar yatağında döndü durdu.

İğne iğne batan gözleri, ağırlaşmış başıyla güçbela tökezleyerek merdivenlerden indi ve bir koşu gidip çiyden ıslanmış tulumunu aldı. Sonra, toprak yolun dibine varan arabanın tangırtısını duyunca, biçilmemiş tüylü otların arasından uzun adımlarla yola doğru yürüdü. Motorun sesinin sarı kayaya çarptığını duydu, sonra yarıktan atlayıp ansızın arabanın ölümcül yoluna çıktı.

Farlar yanmıyordu.

Ellerini havaya kaldırıp arabanın kendisine doğru kaymasını izledi; ön tekerlekler kadını sıyırarak geçti, arabanın burnu, buhar tüten böğürtlenlerin içine daldı.

Arabayı süren Rebecca'ydı, ilk önce Trevor'ı görmüştü ama ikisi de umurunda değildi. Arka kapıyı çekip açtı.

Nerede o?

Orada gerçekdışı bir ışık saçan karanlıktan, siyah plastik torbalar-

dan başka hiçbir şey yoktu. Kadın onlara dokundu, çalı çırpı artıklarını çöpe dökmeye götürdüklerini düşündü hemen.

Nerede o?

Tokatla onu, dedi Rebecca. Kahrolası bir casus o!

Nerede o?

Kim nerede?

Oğlum nerede, diye böğürdü, sesi vadinin tabanı boyunca, sığ dereciklerde yankılandı.

Kes sesini, dedi Trevor. Onu omuzlarından tuttu. Sakin ol!

İkisi de ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı.

Nerede o, diye sordu ısrarla.

Senin yanında, dedi Trevor.

Senin yanında!

O zaman tam anlamıyla ulumaya başladı. Her şeyin ötesindeydi bu, herhangi bir hazırlığın ya da idrakin ötesindeydi.

Kafayı yemiş bu, dedi Rebecca, sonra dönüp arabaya girdi. Farları yaktı ve dikkatle geri geri gidip manevra yapmaya başladı.

Bir yere ayrılma, dedi Trevor. Tıkız elleriyle kollarını kavramıştı onun. Burada kal!

Dönüp arabaya bindi ve kapıyı canını yakacak kadar sert çarptı. Koca memeleri ve kıllı bacaklarıyla Rebecca, Dial'a teselli yerine yalnızca yoldan yükselip peruk pudrası gibi saçlarına inen beyaz killi tozu bırakarak, Trevor'ı yamaçtan yukarı geri götürdü. Kedi seslendi. Bomboş gün başladı.

42

Oğlan Trevor'ın sırlarından ikisini görmüştü ama onun iç içe bir sürü kutusu olduğunu biliyordu. Trevor bankalara güvenmezdi ama Sydney, Lismore ve Tweed Heads'de hesapları vardı. Sağ elinin sol elinden haberi olmazdı. Akciğerleri kalbini tanımazdı. Her türlü gizli zulası vardı: küçük, kilitli demiryolu dolaplarında Kanada parası, tedavülden kalkmış Avustralya sterlinleri; ayrıca kendi yoluna gömülü beton bir borunun içine kayışla bağlanmış bir jelatinli dinamit paketi. Patlayıcı, iki yağışlı mevsim boyunca orada asılı kalmıştı ve izolebandı kıvrılıyor, paket gevşemiş sallanıyordu; ama hâlâ kırmızı killi geçide giden kablolar vardı ve bunlar çalılık arazide, dökülmüş yaprakların altında iki ölüm engereği gibi kıpırtısız yatıyordu. Trevor'ın evinin çatı kirişlerinde saklanmış bir tulumba

pistonu vardı. Gizemli bir adamdı ama gizinden öyle hoşnuttu ki oğlana anlatmaktan kendini alamamıştı.

Trevor görsel-işitsel biriydi, öyle söylüyordu. Vahiy Kitabı'nın kaset kaydı vardı onda. Okuyup yazamıyordu ama dünyanın sonunu bir üniversite profesöründen daha iyi tahayyül edebilirdi; Noosa Heads'in bir kasırgayla mahvolmasını da, dört çekerli bir polis arabasının jelatinli dinamitle iki metre havaya uçurulmasını da. Yanaklarını şişirip üfleyerek ellerini birbirinden ayırırdı. Oğlana kâbuslar gördürürdü: yangınlar, siyah keskin silahlar, gecenin içinde sigorta teli gibi yanan ağaç gövdeleri.

Rebecca, Trevor'ın kız arkadaşıydı, ara sıra.

Rebecca da Trevor'dan korkar mıydı? Belki, diye düşünüyordu oğlan, öyle olmalıydı, kesinlikle. Rebecca'nın bildiklerini kim bilmek isterdi; yani keçi yollarını, kulübeleri, salaş barakaları, çalılıkta gömülmüş cesetler gibi gizlenmiş tek tük marihuana bitkilerini... Rebecca'yla Trevor, sırt çantalarının kayışları çıplak omuzlarını keserek, keşfedilmemiş çalılık arazide birlikte yürürlerdi, öyle diyordu Trevor. Oğlan onların pis gübre, kan ve kemik yüklendiklerini görmüştü. Trevor'ın kızılötesi ışınlarla bile görünmeyen bir yetim olduğunu biliyordu. Uzaydaki casuslar bile onun gerçek uğraşını göremezdi. Rebecca'nın evi tepenin dibinde, beton atıksu borusunun ve patlayıcının karşı tarafındaydı. Trevor ona bir yatak yapmıştı. Damının üstüne oluklar yerleştirmişti.

Rebecca onların garaj yolunun alt ucuna yakın bir yerde; Amerikalı olduğu için Dial'dan nefret ederek, Che'den nefret ederek, Buck'tan nefret ederek pusuda bekliyordu.

43

Trevor, soluk soluğa bir öfke içinde geldiğinde, Dial'ı evinin garaj yolunun kenarında araba çarpıp ölmüş bir hayvan gibi yatarken buldu.

Kalk, dedi kızgın ve buyurgan bir tavırla, kadının arabasını işaret ederek.

Sür, dedi. Oraya değil, dedi. Şuraya, dedi.

Yollar çalılığın içinde dantel gibi örülmüştü.

Çok geçmeden gün sıcak ve boğucu olacaktı; ama ışık henüz soğuk ve hüzünlüydü. Dial direksiyonda otururken, Trevor hipileri evlerinden yardıma çağırıyordu. Bunların en iyileri, birbirine yapıştırılmış dal parçalarından yapılma kozalar gibiydi; en kötüleri, çok uzaklarda, Harvard'dan atılmış Buckminster Fuller* gibiydiler.

* 1895-1983 arasında yaşamış Amerikalı mimar, yazar, tasarımcı, mucit ve fütürist. (ç.n.)

Peugeot'nun motoru haldır haldır çalışıyor, dışarıya beyaz zehir pompalıyordu. Hipiler, peşlerinden sürüklenen battaniyelerle uykulu kuşlar, egzoz dumanı sisinde akbalıkçıllar gibi tüneklerinden iniyordu. Bazıları üniversite mezunu, diye düşünüyordu kadın. Ona dikkatle bakıyorlardı. Dün kediyi öldürmüştü. Bugün oğlunu kaybetmişti.

Trevor'ı arabayla biraz daha dolaştırdı.

Ölesiye aç göğüslü kız, ahşap iskeletli çirkin bir evden çıkıp dosdoğru arabaya geldi ve cama hafifçe vurdu. Dial camı yavaşça indirdi. Kız Dial'ı kucakladığında, üzerine uykunun sıcaklığı, *patchouli* ve yoksulluk kokusu sinmiş bir çuval kemikti.

Bir zincir testere, sert, kuru bir öksürükle çalışmaya başladı. İki kadın, testere işini görürken bekledi. Az sonra, her biri birer sırık taşıyan beş erkeğin çalılıktan çıktığını gördüler. Adamlar tek sıra halinde yoldan aşağı, arabaya bakmadan yürüdü.

Dial kıza, ne yapıyor bunlar, diye sordu.

Dereye bakmaya gidiyorlar.

Kafası karışan Dial, balık mı tutacaklar, diye şaşırdı. Ölesiye aç göğüslü kız, boğum boğum acılı eklemleriyle elini Dial'ın koluna koydu.

Senin küçük oğlanı bulacaklar, dedi.

Dial onun yüzündeki şeffaf çilli dehşeti gördü; kızın dilsiz korkusunu, sırıklarla yapılacak korkunç şeyin adını koymaktan duyduğu korkuyu hissetti.

Yüzme çukuruna da gidecekler, dedi kız.

Öyle mi? Dial kendini yine yerden yere atmak, ezilene ya da öldürülene kadar toz toprağın içinde yatıp kalmak istedi. Adamlar sesleniyordu.

Ne diye sesleniyorlar?

Kuu-ii!

Hayır, adı Che onun!

Evet, dedi kız, adını biliyoruz.

Dial bu korkunç şefkati tanıyordu. Dalgın dalgın, hipi sanayiinin alametlerine baktı: arı kovanları ve tentenin altında saksılara dikilmiş yağmur ormanı bitkileri. Trevor arabaya döndüğünde kadın yüzme

çukuruna gideceklerini sandı ama adam ona camlarını indirip arabayı yol boyunca ağır ağır sürmesini söyledi. Kadın lastiklere yapışan çakıl kırıntılarının inişli çıkışlı yumuşak sesini ve o yankılanan, bıçak kadar keskin, yabancı çığlığı duyabiliyordu: Kuu-ii!

Sığ geçitte durdu, lastiklerin çevresinden dolanıp yüzme çukuruna doğru akan suya dehşetle baktı.

Tepeye sür, dedi Trevor. Camdan dışarı eğilmiş gözlerini çalılığın içine dikmişti. Sen kendi tarafına bakmıyor musun Tanrı aşkına?

Artık bakıyordu kadın, arabayı dik bayırdan yukarı sürerken; sonra da kütüklerin taşındığı toprak yollarda zıplaya zıplaya giderken hep bakıyordu. Trevor başını camdan çıkarmış bağırıyordu: Kuu-ii! Öyle çok çalılık vardı ki; dönümlerce, umudun ve bağışlamanın ötesinde...

Derenin yukarısında, hemen hemen yolun sonunda yüksek bir yere varmışlardı ki, "Dur" dedi Trevor. "Motoru kapat!"

Kuu-ii, diye seslendi.

Bir ses yanıt verdi onlara.

Tabii ki Che değildi. Bir oğlan sesine hiç benzemiyordu; ama Dial yine de Trevor'ın yanıt vermesi için ısrar etti.

Trevor onun yüzüne bile bakmadan arabadan indi. Düzlükte yalınayak, devrik ağaç gövdelerinin üzerinden atlaya atlaya koşuyordu: Kuu-ii!

Kuu-ii! Bir yanıt gelmişti.

Bu o değil, diye düşündü Dial, yine de arabadan ayrıldı. Derenin yukarısında sarp bir kayalığa park etmişlerdi. Başka bir gün olsa orayı güzel bulabilirdi; ama bugün tamamen dehşet havası vardı ve mavi arabalı, treylerli bir adamla karşılaştıklarında kadın beyhude zaman harcadıkları için öfkelendi.

Hadi gidelim, dedi.

Trevor elini onun koluna koyup, şişe dibi gibi kalın camlı gözlükleri, büzüşmüş küçük kafasına yamyassı yapışan yağlanmış saçları olan adamla konuştu. Trevor, omzunu öylesine şefkatle okşuyordu ki kadın ağlayabilirdi. Adamın boynu inceydi ve yakasının içini doldurmuyordu, burnunu ileriye uzatmış koklayıp duruyordu. Dial'ın kolu Trevor'ın sıcak avcunun içinde diken diken ürperiyordu.

Yaşlı adam, kasabada satmak üzere yakacak odun kesen emekli bir öğretmendi. Che'yi görmüştü. A evet, elbette, dedi. Onu gayet iyi görmüştü. Küçük adam ama esaslı omuzları var.

Dial adamın parmak eklemleri iki santimden geniş olan ellerinden korkmamaya çalışıyordu.

Sakın meraklanma annecik, dedi. Dial, elini tutmasına izin verdi onun; kocaman sıcacık bir torbanın içinde olmak yahut Tanrı'yla veya uzaylılarla temas kurmak gibiydi.

Geri dönecektir, dedi adam.

O ölmüştü. Ancak şimdi yaşıyordu. Hiç kimse onun şişmiş beyaz sosis bedenini bir sırıkla dürtmeyecekti. Peugeot'ya o kadar hızlı koşmuştu ki Trevor gelene kadar arabayı döndürmüştü bile.

Trevor yerine oturdu ama kapıyı açık bıraktı, çıplak ayaklarından biri killi toprağın üstünde duruyordu.

Hadi gidelim, dedi Dial.

Trevor gözlerini kısıp bezgince baktı ona. Plan nedir?

Kadın arabayı yoldan aşağı hiddetle sürünce, adamın kapıyı kapamaktan başka seçeneği kalmadı.

Peki, plan nedir?

Tanrının cezası bir plan yoktu, sadece kadın vadiye gidemez ve gözlerin ona dikilmesine katlanamazdı. Dışlanıyordu. Kedisini öldürmüştü. Oğlunu öldürmüştü. Tekrar yola döndüğünde direksiyonu hızla Yandina'ya doğru kırdı; pencereden cılız, dikensi, bodur bitkilere bakıyordu; Cooloolabin çatalına geldiklerinde kasabadan uzağa çevirdi yönünü. Kendisine bakılmasına katlanamazdı. Oğlanın süt içtiği evin yanından geçti. Bu yoldan, çok kısa bir süre önce, etek ucuna dikilmiş yüz dolarlık banknotlarla geçmiş olduğunu bilmiyordu.

Buradan dön, dedi Trevor. Kadın Bog Onion'ı tanımamıştı ama boyun eğdi; yolun dikliği, kenarı boyunca uzanan uçurum gibi sarp, tehlikeli iniş midesini altüst ediyordu.

Ansızın Trevor kulakları dikilmiş bir köpek gibi oldu.

Ne var?

Adam öne eğilip alnını tozlu güneşliğe dayadı ve hem karşıya hem her iki tarafa dikkatle baktı.

Dur, diye seslendi sonra.

Kadın frene hızla basınca Peugeot kilitlendi ve kaydı. Aman Tanrım, dedi. Ne var?

Ancak Trevor çoktan dışarıdaydı, tökezleye tökezleye bayırdan yukarı koşuyordu. Kadın el frenini çekti ama fren tutmadı. Tükürük lekeli aynada Trevor'ın yerden bir şey aldığını gördü; bir şeker kâğıdıydı, öyle düşündü kadın. Adam hareket halindeki arabaya sıçradı ve onu kadına verdi.

Benjamin Franklin. Yüz ABD Doları.

Adamın gözleri incecik birer kesikti.

Sür, dedi.

Yol boyu ayağın da frende olsun!

44

Dial, arabayı bir Volkswagen'ın tamamen yanmış kabuğunun yanına çekti; kapısı boyunca dizili kurşun delikleriyle enkaz onun bir dehşet yumağı halinde düğümlenmiş midesiyle uyum içindeydi. Trevor dışarı çıkıp arkasından dolanırken, onu aynadan izledi. Velinimeti mi olacaktı, suikastçısı mı?

Dial'ın açık penceresine gelince motoru durdurdu ve anahtarı çekip aldı.

Ah lütfen, dedi kadın. Kaçacak değildim herhalde. Ancak bunu bile neden söylemişti? Ne düşünüyordu, Mafya'ya karşı geldiğini mi? Öyle miydi peki? Adamın gözlerini okumaya çalıştı; ama o, dişlerinin arasında bir kibrit çöpü, kapıyı açık tutuyordu.

Ben burada kalsam iyi olur, dedi kadın, ne olur ne olmaz!

Adam patikaya kadar eşlik etti ona; ilk defasında ona yasakladığı yoldu bu. Kadının kolunun üstündeki el kaba ya da haşin değil, doğrusu hayli yumuşaktı; sanki ona iyi duygular besliyormuş ve belki de onu koruyacakmış gibi. Ancak kedilerin avlarını ağızlarının içinde nasıl incitmeden tuttuğunu düşündü kadın.

Trevor'ın öfkesi sırf bu yüz dolarla mı ilgiliydi? Dial onu, iğne iğne dalayan ağaçmineleri, fısıldayan eğreltiotları arasından, kaçıp gitme iradesinden yoksun, kemiksiz, kuzu gibi izledi. Nevri dönmüş bir mücrimdi o; devrik ağacın yatay gövdesi boyunca zahmetle tırmanarak ilerledi, sonra ağacın içinde bir keseli sıçan, umulmadık esneklik ve zarafette bir yabani hayvan gibi, kasları ve sinir telleri derisinden görünerek iki büklüm oldu. Mavi muz torbasını dışarıya sürükledi; kadına dişlerini göstererek, torbayı bir çöp kamyonuna atılan çöp gibi hızla ve sertçe atıp tozları havaya kaldırdı. Üstüne boya sıçramış bir naylon örtüyle her biri elli altmış gram alacak büyüklükte bir avuç sandviç torbasını koparıp aldı. Torbaları, o dükkân soyguncusu ceplerine tıktı ve naylon örtüyü devrik ağacın mavi gölgesine serdi. Batıdan sert bir rüzgâr esiyordu. Adam onu taşlar ve kütüklerle yatıştırana kadar, naylon örtü kalkıp kalkıp indi.

Adam kadınla bir an göz göze geldi. Kadın ona nasıl bakacağını bilemiyordu. Gözbebekleri anahtar delikleriydi. Rüzgâr esiyor, bir sürü okaliptüs yaprağı başının üzerinde gümüş bıçaklar gibi dönüyordu.

Trevor torbasının önünde diz çökerek bir avuç para çıkardı ve onu naylon örtünün altına tıkıştırdı. Kadın bunun iyiye işaret olduğunu düşündü; ama bugünün müthiş hiçliğinde ne umut edip neden korkacağını nasıl bilebilirdi.

Adam zulasını rüzgârın hırsızlığına karşı savunurken ışıltılı ve hızlıydı; vahşi ve adaleli üslubuyla gerçekten çekiciydi. Dial'a son bir tomar verdi ve adamın beynini dağıtmaya yetecek irilikte bir inek kemiğini işaret etti.

Avustralya parasını bunun altına koy!

Harika, dedi kadın kalbi delice çarparak.

Trevor iki kırık sarı kayayı göstererek, Amerikan Dolarlarını da bunun altına, dedi.

Kadın naylonun üzerine bağdaş kurup oturdu, boncuk boncuk terliyordu. Adam tek bir buruşuk yüz dolarlık banknotu havaya kaldırdı; yolda bulduğu banknottu bu. Şiddetli bir rüzgâr esti ve naylon örtünün pembeli kahverengili yaprakları dizlerinin önünden yuvarlanıp geçti. Bir yerlerden bir düşme ya da çarpma sesi geldi.

Ne bu?

Şşş!

Adam parmağını dudaklarına götürdü ve gerisin geri yola doğru döndü.

Kadın da ayağa kalktı.

Sen kal, diye tısladı adam.

Çamurlu setten yukarıya öyle hızlı tırmandı ki toz toprak parçaları naylon örtünün üzerine serpildi. Kadın en çok gökyüzünün, onun masal kitabı mavisinin ve gözle görülmeyen şiddet dolu hayatının farkında olarak bekledi.

Adam çabucak döndü.

O muymuş?

Kadın onun, paranın geri kalanını toparlamasını izledi.

Bu senin, dedi adam, tamam mı?

Gözleri kadının gözlerini öyle sıkı bağladı ki; onun parayla dolu iki sandviç torbasını görmesi biraz zaman aldı. İhtiyacın olduysa buraya kendin gelebilirdin. Sesi gayet ölçülüydü. Bir çocuk göndermen gerekmezdi!

Kadın onu hemen anlayamadı.

Bu senin, diye ısrar etti adam. Ben onu senin için muhafaza ediyorum. Yanında bir yetişkin olmadan oğlanın gelemeyeceği kadar uzak burası.

Ona bunu yapacağımı mı sanıyorsun sahiden?

Adam omuz silkti.

Kadın, onun naylon örtüyü alabilmesi için ayağa kalkmak zorunda kaldı. Adam torbayı saklamak için tekrar sete tırmandığında, orada bekledi.

Yıkanacak mısın, diye sordu adam.

Böyle bir şeyi ona yapmam, dedi kadın. Benim nasıl bir canavar olduğumu sanıyorsun sen? Bütün suçu benim üstüme mi yıkıyorsun?

Adam, ellerini arkasına silip kurulayarak kadının önünden yürüyüp gitti. O ikisi de yanmış enkazların içini ve bir tanesinin altını ararken, kadın da Peugeot'nun yanında durdu. Suçlanmaya katlanamıyordu.

Ancak sonra adam haykırınca, kadının yüreği ağzına geldi; onun yanı başında gönüllü müttefiki olarak çakılların üstüne çömeldi ve adamın Volkswagen'ın altından, bütün o donuk, küllü öfke gözlerinden yıkanıp gitmiş durumda çıktığını gördü.

Elinde ikinci bir yüz dolarlık banknot ve yeşil bir avokado vardı.

Avokadoyu kadına uzattı; kemirilmişti, hâlâ oldukça taze, soluk kremamsı yeşil renkteydi. Dişlerini gösterdi.

Arabaya bin, dedi.

Kadın itaat etti ve adam sessiz bir işaret verince de motoru çalıştırdı.

Arabayı vitese takar takmaz, çığlığı ve koltuğuna güm diye çarpan şeyi duydu. Arkaya dönünce Trevor'ın kıpır kıpır kıvranan canlı bir oğlanı arka koltuktan sürükleyerek çekip çıkardığını gördü. Ensesinden tutulmuş yavru köpek gibi bir oğlandı bu; kaygan, çamurlu, beyaz, kolları açılan, parmakları uzanan, o çocuk yüzü tamamen kederle ya da ısırıklarla şişmiş, sol gözü kapalı, ağzı açık.

Araba titreyip sarsıldı. Dial araç hareket halindeyken dışarı atladı, ölümüne ön taraftan dolanıp arka kapıyı açtı; kaçak yolcuya asılıp şiddetle, sanki bir tavşan deliğinden çekiyormuş gibi çekti ve o titreyen, avaz avaz ağlayan şeyi göğsüne bastırdı.

Trevor onlara hamle ettiğinde, onun o yağlı yetim kalbinin, o kendi kendini patlatıp alabildiğine açacak kadar büyük, tuzlu, sümüklü, korkunç keder kesesinin dağdağasına karşı kendini koruyacak hiçbir şeyi yoktu kadının.

Böyle kavuştu, üçü; darmadağın, kir pas içinde... Dial'ın hayatı boyunca hayal edebildiği hiçbir şeye benzemiyordu bu.

45

Dial arabayı iki defa stop ettirerek geriye, Bog Onion'dan yukarıya sürdü. Besbelli, diye düşünüyordu oğlan, yanında biriyle Montana'ya arabayla hiç gitmemiş. Bir tabancası, bir yarası, bir oğlu hiç olmamış. Dün gece üşümedin mi, diye seslendi kadın.

"Havam yerindedir" dedi oğlan; kadın serin-soğuk üzerine bir espri yapmaya çalışırken de sadece dinledi. Gülmedi.

Platodan yola devamla çam ormanının içinden geçtiler. Oğlan onlara gece yarısı o yaşlı hanımın evinde olduğunu söylemedi. Şu ev. Tam şurada. Dial dikiz aynasından ona dikkatle bakıyordu ama oğlan sırrına yapışıp sımsıkı tuttu. Zifiri karanlıkta arka kapıdan içeri usulca süzülmüştü. Yapabildiği için yapmıştı bunu. Sıcacık bir yer olacağını umuyordu; ama kendini içeride bulunca öyle bir korkuya kapılmıştı

ki parmağının ucunu bile kıpırdatamamıştı. Mavili siyahlı pırıl pırıl mutfakta dikilip yaşlı kadının horlamasını dinlemişti. Bunun için mi gelmişti? Eğer öyleyse büyük bir hataydı bu; çünkü kadının horlaması durduğunda onun öldüğünü sanmıştı. O duyguyu, tekrar soluk almasını beklemeyi Kenoza Gölü'nden biliyordu. Ne olur, şimdi ölmesin. Sık sık, anneannesini ölü bulduğunda onu ne yapacağını düşünürdü. Onun nasıl görüneceğini düşünüp korkardı. Avustralyalı yaşlı hanım öksürmüştü. Oğlan onu boşluğa dikilmiş kocaman gözleri, yatağına yayılmış kır saçlarıyla hayal etmişti. Sonra kadın bir şeyi, belki bir su bardağını yerinden oynatmıştı. Oğlan tezgâhın üstündeki avokadoyu, başka bir şey sanarak kapıp almıştı. Battaniye bulmaya zaman yoktu. Mutfakta yerde duran kilimi yüklenip arkaya seğirtmişti. Bir sandalye devrilmişti. Kilim bir yere takılmıştı. Kapı çarpmıştı. Avlunun ışıkları yanınca oğlan halıyı az daha orada bırakacaktı. Nihayet onu pis kokulu bir ayının gövdesi gibi ağaçlığa sürüklemişti. Sonra gecenin karnındaydı, onun yanan gırtlağından dışarıya bakıyordu. Ölü gibi kıpırtısız yatıyordu. Kimse onu göremez, duyamazdı. Az sonra bir araba gelmişti. Yanıp sönen ışığı yoktu ama bağırgan bir radyosu vardı. Oğlan çamlara bıçak gibi saplanan el fenerinden uzağa çekilmişti. Belki ona, papazların Trevor'a yaptığı gibi bir değnek ya da kayışla vuracaklardı. Ağır kilimi karanlığın içine, sonra çamlığın dışına, sonra çalılık araziye sürüklemişti. Takılıp düşmekten, başını, kollarını çizip kanatmaktan usanınca da dertop olup kilime sarınmış ve uyuyakalmıştı.

Kilim acılaşmış yağ kokuyordu. Oğlanı tutuklarlardı kesin, oysa para çaldığı için hapse girmek istemiyordu.

Yeşil yeşil kusmuştu.

Hava etrafını görebileceği kadar aydınlanınca kilimi dürüp Bog Onion'ın altından geçen kanalizasyon borusuna tıkmıştı. Midesinde olta kurşunu tadı vardı ve parayı şimdilik geri koymak zorunda olduğunu biliyordu. Avokado yenecek gibi değildi. Parayı mavi torbaya geri koyup, sürünerek yanık Volkswagen'ın altına girmiş ve çoğunlukla uyuyarak orada kalmıştı. Tepeden aşağıya inen Peugeot'yu duyunca uyanmıştı.

Yakalanmıştı ama kimse onun neler yaptığını bilmiyordu. Trevor, sormadan öne oturmuş, oğlan da kırık arka koltuğa, burnunu sıcak deriye bastırıp boylu boyunca uzanmıştı. Araba doğruca kasabaya giden uzun yolun kıvrımları üzerinde sarsıla sarsıla ilerliyordu. Vadiye doğru bir U dönüşü yaptılar ve güneş bir an için oğlanın bacaklarına ve boynuna akıverdi. Yılan gibi kıvrıla kıvrıla, frenleye frenleye giden yol az sonra ışığı kesti ve oğlan Peugeot'nun bir zamanlar kendisinin de bir yavrusu olan çatlak derisini soludu. Dik yoldan yan yan patinaj yaparak inerlerken oğlan sağa sola savruluyordu. Nihayet, daha bir gün önce yoluna bir melek gibi dalış yapan mavili turunculu iskelekuşunu gördüğü sığ geçide, suları sıçratarak vardılar.

Şimdi Avustralya'nın ağaçları oğlanın üzerine maymun parmakları gibi kapanıyordu, ışık yeşile dönmüştü, lastikler pürüzsüz kumlu yolda fışırdıyordu. Burada onu, ezilecek yeşil bir özle dolu kayıp bir tırtıl gibi dertop olmuş halde Tanrı bile göremezdi.

Arabanın tepesine güm diye bir şey çarptı. Bir ikincisi de pencereye.

Lanet olsun, dedi Dial.

Araba yan yan kayarken oğlanın korkudan âdeta canı yandı ve tüylü sert dikenli tohumlarla delinmiş gibi kaşındı derisi. Pencereler gövdelerle, ezilmiş kadifeyle, sakallar ve göğüslerle doluydu.

Dial, komşuları Amerikalılardan nefret ettirmişti. Şimdi ise hepsi Peugeot'nun üstüne abanıp duruyordu. Oğlan doğrulurken dışarıda belki on, belki yirmi araba olduğunu gördü; üstleri boyalarla resimlenmiş birtakım Volkswagen'lar, hurdası çıkmış steyşın arabalar, onların arkasında da o yamru yumru sözde toplantı salonu ve onun platformunda oturan çatlak ayinciler vardı.

Daha yakında, ellerinde uzunlu kısalı, soyulmuş, özsuları sızan ağaç dallarıyla, yarık gibi ağızlı hipiler duruyordu. Arabanın üzerine arılar gibi üşüşüyor, yuvalarından püskürürcesine çıkan boğa karıncalarına benziyorlardı. İncil'de olsa oğlanı taşa tutarlardı. Elini cebine atıp yüz dolarlık banknotu katladı.

Rebecca, Dial'ı arabadan dışarı sürükledi.

Kendi kapısı açılınca oğlan korkuyla öbür tarafa seğirtti, orada da ölesiye aç göğüslü kadın onu dışarıya çekti ve hiçbir şey söylemesi-

ne fırsat vermeden yüzünü kendi nahoş kokulu kaburgalarına ezercesine bastırdı.

Trevor'ın sırıklı bir adamla konuştuğunu gördü. Etrafta çok fazla gürültü ve telaş vardı. Oğlanın bazılarını bir kez gördüğü, diğerlerini hiç görmediği bütün o çocuklar siğilli hipi elleriyle onu tutmaya çalışıyorlardı. Sümüklü, kuş beyinli küçük bir kız, bacağına tutkal gibi yapışmıştı. Üstünden silkip atamıyordu.

Gözleri Dial'ı aradı ama Rebecca kollarını onun boynuna dolamıştı. Trevor ağaçminelerine doğru uzaklaşıyor, oğlan da Rufus ve Sam adlı çocuklar tarafından yakalanmış götürülüyordu. Kahverengi bir paltoyla iki sırıktan bir sedye yapmışlardı. Şunun üstüne çık, diyordu Rufus'la Sam.

Neden?

Hadi Che, diyorlardı.

Adımı bilmiyorsunuz, diye geçirdi aklından.

Che, Che, hadi çık!

Ondan büyüklerdi ama onlarla dövüşebilirdi. Baş döndürücü hazımsız zeminden yukarı kaldırılırken midesi bayat balon havasıyla doluydu. Belki dört yaşında olan kuş beyinli kız da dahil dört çocuk, sırıkları tutup yol boyunca çarpık ve dengesiz, tökezleye tökezleye koşmaya başladı. Çalılık araziye giderlerken oğlan hemen ileride Trevor'ı gördü. Omuzları düşmüş gibiydi. Kendi başınaydı, yukarıya kalesine doğru yalnız tırmanışına başlıyordu.

Hipi çocuklar onu düşürdü, oğlan kolunu incitti, geğirdi ve ağzının içi kusmukla doldu.

Önce ne istersin? Banyo mu, yemek mi?

Oğlan yerdeki paltonun üstüne oturdu. Tükürdü. Kolunu ovuştururken diğerleri de birbirleriyle tartışıyordu. Sonra birdenbire tekrar yola düşüp dosdoğru o tokat gibi çarpan, iğne gibi batan çalıların içine daldılar.

Hey, hey, Che, Che!

Rufus belki on dört yaşında vardı. Kafanı eğ, Che, diyordu.

Onu sarsalaya sarsalaya, aşırı hızlı götürüyorlardı; üçüncü bir defa düşürdüklerinde de kuş beyinli kıza sedyeyi bırakmasını söylediler, sonra Rufus ön tarafa geçti ve her şey daha dengeli oldu. Kuş-

beyin yanları sıra koşarken oğlanın elini tutmaya çalışıyordu; ama çok geçmeden bir ağaca toslayıp ağlamaya başladı ve oğlan dördüncü defa yere konuldu. Rufus ona yürümesinde bir sakınca olup olmadığını sordu. Zerrece yoktu.

Rufus'un parlak kızıl uzun saçları vardı. Kolunu oğlanın omzuna doladı, Sam adlı çocuk sedyeyi karmakarışık fundalıkların arasından sürüklüyor, kuş beyinli kız da oğlanın elini tutuyordu. Böylece hep birlikte, kütüklerden, tenekeden ve üzerinde tekrar tekrar TELEKOM yazılı cam levhalardan yapılmış alçak ve uzun bir yapının durduğu açıklık bir araziye geldiler.

Yapının içinde, oğlan duvarlar boyunca dar ve uzun banklarla buranın bir çeşit kasvetli mum fabrikası olduğunu gördü; onu banklardan birine oturttular ve bazı mumları kaldırarak bir bardak süt için yer açtılar.

Kuşbeyin ona sütü beğenip beğenmediğini sordu. Kızın üst dudağında sümük vardı ama yüzü yuvarlak ve güzel, saçları neredeyse beyazdı. Oğlan bir gün ışığı huzmesinde onun yaralı bereli kahverengi kollarının üstündeki ince ve yumuşacık tüyleri görebiliyordu.

İyidir, teşekkürler, dedi. Aslında kıllı bir tadı vardı sütün.

Başka bir şey söyle, dedi kız.

Peki, dedi oğlan.

Amerikanca bir şey!

George Washington, dedi oğlan. Kendini tutamayıp kusacağından emindi.

Keçi sütü, dedi Sam adlı oğlan. Bu yüzden hoşuna gitmedi!

Ne?

Süt! Ben de sevmem bunu!.. Sam'in çalılıkta yaşayan bir hayvan, bir gibi ince bir yüzü, gagamsı bir burnu, iri siyah gözleri ve çok çarpık dişleri vardı.

Tadı berbat, dedi. Sesi gergindi, talaş parçaları gibi yukarıya doğru kıvrılıyordu. Aynı anda hem ağzından hem burnundan çıkıyordu.

Başka bir şey söyle, diye zorladı Sam. Konuşması her şeyi soyup yassıltman gereken bir bilmeceye dönüştürüyordu. Amerikanca bir şey söyle, diye dayattı.

Bir bardak su içebilir miyim?

Çevresini sımsıkı sarmışlardı ama bir anda hepsi sıçrayıp dağıldı. Kuşbeyin suyla döndü.

Ben Sara'yım!

Oğlan başını öne eğdi, birdenbire çok keyiflenmişti.

Oğlanlar ekmek, tereyağı ve bir kâse bal getirdi. Rufus neredeyse yarım metrelik bir bıçakla ekmek kesiyordu.

Bu kama mı, diye sordu oğlan.

Pala bu!

Evet ama kama mı?

Kimse onun ne demek istediğini anlamıyordu. Rufus sessizce kalın bir dilim ekmek kesip üstüne tereyağı ve bal sürdü.

Oğlan tam anlamıyla mutlu değildi ama bir süredir olduğundan çok daha iyiydi.

Senin öldüğünü sandık arkadaş, dedi Sam. Hapı yuttuğunu sandık!

Oğlan anlamadı.

Çalılıkta mı uyudun, diye sordu Rufus.

Evet!

Korkunç muydu?

Hayır, dedi oğlan. Ben alışığım...

Dayanıklı olmalısın, dedi sonunda Rufus.

Babam bayağı dayanıklıdır, dedi oğlan.

Sonra bir dilim daha ballı ekmek istedi ve onu yerken etrafına bakınarak nerede olduğunu ve gerçekte ne hissettiğini çıkarmaya çalıştı. Harika bir ekmek ve koyu bir bal yiyordu ama aklı Trevor'daydı; onun sümüklü burnunu, düşük omuzlarını, kendi yoluna yapayalnız giderkenki ağır, zahmetli yürüyüşünü düşünüyordu.

46

Oğlan yetişkin bir erkek olduğunda gözünü budaktan sakınmayan biri olarak tanınacaktı. Kendisi de bu korkusuzluğunun ilk kez Remus Creek Road'da ortaya çıktığını, sıradan bir cesaretin ötesine ilk kez orada geçtiğini ve kendini bu sayede değiştirdiğini sık sık düşünecekti.

Dial'ın kulübesine döndüğünde onu da değişmiş buldu; ev kırık dökük ıvır zıvırla ve beziryağıyla güzelleşmişti. Üç buçuk dört metrelik ahşap bir merdiven vardı; sarıya boyanıp eviyenin yukarısında kasap çengelleriyle sağlama alınarak zemine paralel asılmıştı. Merdiven eviyenin üstünde kap kacağı taşıyor ama altın sarısı rengi duvar boyunca çok daha ileriye uzanarak minderlerin tepesinde hardal rengi tek bir eşarbı tutmakla yetiniyordu.

Oğlan bunun Vassar'daki bir odanın, bir Tebriz halısıyla kayıp bir hayatın kopyası olduğunu bilemezdi.

Kadın ona iyi davranıyordu ama şimdi dikkatliydi ve bazen kâğıt oynarken oğlan her ikisinin üstüne de lambanın etrafındaki böcekler gibi bir hüzün bulutunun çöktüğünü hissediyordu. Ona öyle geliyordu ki kadın onu artık eskisi gibi sevmiyordu, oğlan sanki istemeden bir şeyi zorlamış ya da kırmıştı. Söylediği bütün o çirkin şeyler için üzülüyordu. Kadının elini onun omzuna koymasını istiyordu, koymuyor da değildi; ama daha seyrek ya da eskisinden farklı biçimde. Ona hiç mi hiç bağırmıyordu, sanki azarlayacak kadar tanımıyordu onu.

Trevor'ı gördün mü, diye soruyordu oğlan.

Ona uğrasan iyi olur, diyordu kadın, kendini ondan ayrı, onun erişebileceği yerin ötesinde tutarak.

Ama o, arkadaşı olan Trevor'dan da bir şeyler çalmıştı. Yakalanmıştı da.

Yine de bunlar şimdiye kadarki hayatının en iyi günleriydi. Kenoza Gölü'nden daha iyiydi; anneannesi yüzerken kadıncağız yüzünden hüzünlenmekten ve mavi ay ışığında durup onun nefesini dinlemekten daha iyiydi. Sullivan County'de anneannesinin arabasının ön camından taşralı çocuklar görmüştü; derenin aşağısında taşlar fırlatır ya da bisikletlerini koruluğun içinden olanca hızıyla sürerlerdi. Oğlan hep o ön camın ardında yaşamak zorunda kalacağını sanmıştı o sıralar.

Oysa şimdi, geceyi çalılık arazide geçirmiş olan çocuktu; hipi çocuklara, yağmur ormanının siyah toprağını kazarak çalılıkta nasıl barınak yapabileceklerini öğretiyordu. Onun buyurduğu şekilde, balık kılçığımsı eğreltileri yere döşüyor, tepesine de dalları ve ufak dal parçalarını koyuyorlardı. Bunu önceki hayatında hiç yapmamıştı ama kimse bilmiyordu. Yalancıların şahıydı o. Sualtında iki dolar kazanmıştı. Çağlayanın aşağısında suyun dibinde kalıp dişleriyle çakıl toplayabiliyordu. Su soğuktu ama eğreltiotu ve başka bir şey, belki de altın tadındaydı. Kesinlikle öyle düşünüyordu. Hipi çocuklar, kösele gibi sertleşmiş ayaklarıyla yabani yaratıklardı. O dantel gibi patikalarda koşuşurlardı. Oğlan tel bir elbise askısından bir arama

çubuğu ve nerede altın ve su olduğunu gösteren bir de harita yapmıştı. Altını kırmızıyla, suyu maviyle işaretlemişti. Haritayı çizerken, gerçek olacağını biliyordu.

Saçındaki siyah boyanın sonunu da kestirmişti. Şimdi sudan kıvır kıvır olmuş, güneşten açılıp beyazlaşmıştı saçı; tıpkı Kenoza Gölü'nde olduğu gibi.

Rufus'un saçları kızıldı. Sam'inki ise siyah. Oğlan ve Kuşbeyin aynı renkti. Oğlan onlara bir çete olduklarını ilan etti.

Oğlan ve çetesi Dial'ın kulübesinin arkasındaki dik sırta tırmanıp Cowpastures denilen yere varıncaya kadar kuzeye gitmişlerdi o gün. Oğlan onları Trevor'ın oradan geri getiriyordu; maceranın amacı da aşağı yukarı buydu. Oğlan herkesin Trevor'dan korktuğunu o zaman keşfetmişti. Oysa aklında tek şey vardı: Trevor'ın nasıl dövülerek direncinin kırıldığı ve kendisine ait bir annesi olmadığıydı bu.

Ancak Rufus, onun tabancası var arkadaş, demiş ve içeri girmek istememişti.

Oğlan tek başına girdi. Tüm o çürüme ve büyüme korkularını ve o yoğun, berbat kan ve kemik kokusunu tanıyordu. Trevor'ı hamağında çırılçıplak yatmış savaşı dinlerken buldu.

Birkaç havuç alabilir miyiz Trevor?

Trevor gözlerini ona çevirdi; bir köpek gibi mahcup. Dial nasıl, diye sordu.

İyi! Birkaç havuç alabilir miyiz?

Buyurun alın, dedi gözlerini kapatarak.

Oğlan havuçları yeşil hortumun altına tutup yıkadı. Trevor ona yapma dememişti hiç.

Bir çetem var, dedi Trevor'ı kendine baktırmak için. Trevor gözlerini kapalı tuttu.

Bu iyi! Kimler var?

Sam ve Rufus. Soğuk su ayaklarının üstünden akarken Trevor'la arkadaş olduğu günleri özlüyordu. Havuçların yeşil tepelerini doğal gübre karışımının içine atarken, sanki bir daha yapmasına asla izin verilmeyecek matah bir şey yapıyormuş gibiydi.

Öbür havuç kimin için?

Gözleri kapalı gibiydi.

Sara, dedi oğlan. O ihtiyar at nerede, diye sordu.

Ben o kahrolası atım, dedi Trevor.

Oğlan onun önünde, görülmek için yalvarır gibi durdu. Cebinde o yüz dolar ve ondan çaldığı bütün diğer paralar vardı.

Bende senin biraz paran var, dedi sonunda.

Trevor'ın gözleri kapalı kaldı. Biliyorum!

Onu geri getirdim, dedi oğlan, kendine şaşarak.

Bu iyi, dedi Trevor.

Nereye koyayım?

Masanın üstüne!

Hepsi buydu. Oğlan yüz yirmi bir doları, üstünde karpuz kabukları olan açılır kapanır masaya koyup havuçları Rufus, Sam ve Sara'ya götürdü.

Çömelmiş havuç yerken, yanlışlık karşısında duyulan öfkeye karışan bir rahatlama duygusu içinde, Trevor'ın eskiden bir temizlik işçisi olduğunu ve yolun aşağısına dinamit lokumu koyduğunu duydu. Bunu zaten biliyordu. Bir paskalya sabahı Dedektif Dolce öncülüğünde ona nasıl bir baskın yapıldığını öğrendi. Ayrıca, Sara'nın arılarının bal topladığı bir sürü bitkinin; demirağacının, katranağacının, sakızağacının, okaliptüs, akasya, jakarandanın, alev ağacının, limon otu, ağaçminesi ve kanaryaotu gibi bitkilerin adlarını da öğrendi. Öğle yemeği olarak mercimek yedi. Rufus'un babasının sağlıklı gıda dükkânında satmak için papaya kuruttuğu çelik kazanın içine başını sokma fırsatı buldu. Bütün suyu gidince tadı pek bir şeye benzemiyordu.

Kimse ona bunun tatil olduğunu ve Sam'le Rufus'un yakında okula döneceğini söylememişti. Birdenbire, ortalıkta küçük Kuşbeyin dışında hiç kimse kalmadı.

Ben neden okula gidemiyorum, diye sordu Dial'a.

Dial kocaman madeni bir bidonun üstüne çıkmış, uçtaki duvara bir kat daha beziryağı sürüyordu. Yağı ortalığa, şortuna, güçlü uzun bacaklarına sıçratıyor; kaşlarını iyice çatıp, gözlerini kısarak şaşılaştırıyordu. Oğlan sorusunu sorana kadar ona bakmamıştı bile.

Ancak o zaman bidondan atladı ve o malum eğilip çömelme pozuna girdi.

Ne, diye ısrar etti, oğlan, asabi bir tavırla.

Kadın saçını yağlı eliyle kenara itti.

Yasa var, dedi oğlan. Okula gitmek zorundayım!

Kadın, burnunu iri ve plastikmiş gibi gösteren çarpık bir gülümsemeyle baktı ona. Beni çocuk hırsızlığından hapse tıkmak için de yasa var, dedi.

Kadın bir Türk'tü, öyle söyledi. Bir melez. Oğlan ona, onun yabancı gözlerine, kim olduğunu bilemeden bakakaldı. Onun kendisini yine sevmesini istiyordu ama kadın ona uzanınca geri çekildi.

Buck nerede, diye sordu.

Kadın yine öyle gülümsedi.

Ben öğretmenim, dedi. Seni o kasabadaki herkesten daha iyi eğitebilirim.

Oğlan ona gözlerini dikip baktıkça, baktı, sonunda kadın gözlerini kaçırıp boya işine döndü. Oğlan bir süre arka basamaklarda dikilip bayırdan yukarıya, çalılığın gri karmaşasına baktı. Sinekler yüzünün ve dizlerinin etrafında vızıldıyordu. Birdenbire her şeyden sıkılmıştı. Mum fabrikasına gitmekten başka yapacak şey yoktu. Orada küçük Kuşbeyin'i mutfağın aşağısında toz toprağın içinde bebeğiyle oynarken buldu. Birlikte dere boyunca hiçbir şey söylemeden yürüdüler, sonunda kendilerini yine Dial'ın evinin yakınında bulunca Kuşbeyin, hadi bir çukur kazalım, dedi.

Çukur kazmayı oğlan icat etmiş ve şimdi ondan ölesiye usanmıştı; ama kızın yapış yapış küçük elini tutup onunla yağmur ormanına gitti ve orada toz toprakla karışıp ağ gibi birbirine dolaşmış köklerin arasından taşları söküp çıkararak oyalanmaya başladılar. Bir zamanlar bir nehir olmalıydı burada. Oğlan zahmet edip kıza söylemedi. Kız, kirlenmesin diye giysilerini çıkardı ve köklere vurup kesmek için yumuşak bir kaya parçası buldu.

Kazarlarken, oğlan Buck'ın miyavlamasını duydu. Kuşbeyin ona baktı ama oğlan Buck hakkında konuşmak istemiyordu. Ona kötü şeyler anlatılmıştı zaten. Belki doğruydu, belki değildi. Şimdi bu miyavlamayı duyunca tuzak denilen bir şey yapabilecekleri fikri geldi aklına. Selkirk Anneanne yüzücü kuşları vurmak için tuzak kurardı.

Kuşbeyin bir dinozor kemiği bulabileceğini sanıyor ve bunun hakkında konuşup duruyordu. Oğlan dinlemiyordu ama kız çok sıkı çalışıyordu ve çok geçmeden dam için dal parçaları toplamaya başladılar; ağaçminelerinin arasına girip örülebilecek kadar esnek parçalar kesiyorlardı. Tepesinde mavi ışık olan beyaz bir Land Rover geldiğinde tam orada, Peugeot'dan iki metre bile uzak olmayan bir yerdeydiler.

47

Queensland liseyi hiçbir zaman bitiremeyen erkeklerce idare edilen bir polis eyaletiydi. Cedar Bay'deki hipilere helikopterlerle baskınlar yapar, evlerini yakarlardı. Geceleri Remus Creek Road üzerinde park eder, hipi arabalarını yargıcın izni olmadan ararlardı. Yani Remus Creek Road'a gelip de yasadışı olmaktan kurtulacağını sandıysan, ciddiye alınacak bir şey değildi bu. Oğlan bunu biliyordu. Dial da polisler gelip onu küçük haritamız dedikleri şeye eklediklerinde öğrenmiş olmalıydı bu gerçeği.

Oğlan polisin Land Rover'ını gördüğü anda tek kelime söylemeden Kuşbeyin'i bırakıp gitti. Dial'ı uyarmanın anlamı yoktu. Yağmur ormanına girip kestirmeden sarı toprak yola çıktı. İyi bir koşucuydu

ama bayır dik, güneş kızgındı; oğlan Volvo'ya ve hindiye ulaştığında böğrüne şiddetli bir sancı saplanmıştı.

Dial'ı tehdit edip adını ve doğum tarihini öğrenmek polislerin fazla zamanını almadı. Oğlan şimdi taşların ve çukurların üzerinden langır lungur, yalpalarak ilerleyen ve pek fazla gerisinde olmayan Land Rover'ı duyabiliyordu. Yolun o korkulu dik tarafından aşağı kayıp bir akasya köküne asılmaktan başka çaresi yoktu. Motor sesini bastıran bir ses duydu, *yumurtalı lanet sandviç* diyordu.

İlk önce Trevor'a ulaşacak olurlarsa oğlan yine de buz mavisi arabanın motorunu çalıştırıp onu harekete geçirebileceğini düşünüyordu. Besbelli Trevor bunu ona bu nedenle öğretmişti. Çizilip sıyrılmış kanayan kollarını bacaklarını yukarıya çekip yolun üzerine çıktı ve çökmekte olan bir toz bulutunun içinden polisi takip etti. Ancak yana doğru eğile büküle, elini böğründeki sancıya bastırarak yürüyebiliyordu; ama polisin sola yöneldiğini görünce, kendini kamuflaj ağları ve ağaçlardan yapılma o bulanık hiçliğin içine fırlattı. Trevor domates sırıklarını kesiyordu ama oğlanın onu çamurlu elinden tutmasına ses çıkarmadı; paslı bir çengelden şişkin bir sırt çantası alıp tek omzuna asıverdi ve bahçenin içinden o alçak dağ geçidine doğru, oğlan takılıp düşene kadar, onun peşinden gitti. Sonra, Trevor onu kucağında taşıdı. Oğlanın moraran gözkapakları bitkinliğe teslim olup düşerken birlikte soluk alıp veriyorlardı. Tek bir niyetle sivri, kesici, killi yapraktaşlarının arasından geçip hiçbir uydunun göremeyeceği çitin çevresinden dolaşarak o mor çekirdekli tarlaya girdiler. Burada Trevor dikenli teli kaldırdı, oğlan yuvarlanıp alttan geçti, sonra da teli o tuttu yukarıda. Sonra yürüdüler, birlikte el ele, aşağıya, Trevor'ın buz mavisi, siyah mavisi, turkuaz dediği o gizlenmiş arabaya...

Oğlan arabayı şimdi süreceklerini umuyordu. Trevor onu direksiyonun arkasına itekledi. Che, parmaklarını korkmuş yüzünün ufacık yansısını barındıran gümüşi korna halkasına değdirdi.

Trevor sırt çantasını açıp bir torba kuru papaya ve Cameron'ın kampa götürdüğüne benzer haki bir matara bulup çıkardı.

Polisler sizin evde miydi?

Oğlanın aklında tek bir şey vardı: Sür!

Beni sordular mı? Trevor papayayı evirip çeviriyor, inceliyordu. Adımı söylediler mi?

Sadece arabalarını gördüm...

Seni gördüler ha!

Hayır, diye haykırdı oğlan.

Hey, sakin ol!

Ancak oğlanın kendi babası, kapısına FBI'ı götürdüğünde onu sevmekten vazgeçmişti. Hayır, dedi. Bütün yaralarını Trevor'a göstermek için ellerini uzattı.

Ne yaptıklarını biliyorum, Trevor. Dial'ın doğum yeri ve tarihini ele geçirdiler.

Duydun mu onları?

Hep yaptıkları bu, Trevor!

Öyle mi?

Evet, sonra o büyük bidonların yanındaki yoldan aşağıya döndüler.

Trevor avcuna biraz su koydu ve onu oğlanın başına döküp okşadı. Rabbitoh'un evi orası, dedi. Onunla uzun, keyifli bir sohbetleri olacak!

Polisten kaçacak mıyız Trevor?

Trevor, oğlanın yanan cildine biraz daha su serpti.

Yola çıkmamız gerek, Trevor! Oğlan, Trevor'ın onun yerine kayarak direksiyona geçmesi için kapısını açtı. Bileti için zuladan para alabileceklerini düşünüyordu. Şimdi birlikteydiler.

Trevor kapıyı çekip kapattı. Benim oradan dosdoğru Eumundi'ye kadar giden bir yol var!

Ben de öyle düşünüyordum...

Haritalarda yok bu. Eski haritalarda var, yeni haritalarda yok!

Ben de öyle düşünmüştüm...

Benim oraya gidecekler! Evlerine, karılarına götürmek için biraz sebze aşıracaklar! Buraya gelmeyecekler!..

Ancak gitmek zorundayız!

Trevor düşünceli düşünceli gülümsüyordu. Paniğe kapılma, Tex! Pearl Harbor'ı hatırla!

Oğlan iyi duyamamıştı. Soracaktı ama Trevor camı yavaşça indiriyordu.

Ne oluyor?

Kes sesini!

Sonra Land Rover'ın onlara doğru langır lungur geldiğini gördü ve Trevor ağın arasından bir gölge gibi kaydı gitti. O dönmeyince oğlan yüzüne bir tas daha su serpip pantolonunu da ıslattı. Bayağı uzun bir süre bekledi ama dönen olmadı. Sonra, doğru dürüst görebilmek için böğürtlen çalılarını iteleyip araladı. Land Rover gerçekten çok yakındaydı. Bir adamın, yolcu penceresinden çıkan kıllı bacağı görünüyordu.

Oğlan tekrar direksiyona geçtiğinde kalbi yerinden fırlayacakmış gibi delice çarpıyordu; emir aldığı anda anahtarı çevirmeye hazırdı.

Anahtara dokundu. Sırf hazırlık niyetine onu bir çıt çevirdi. Bir .22'nin tetiği gibiydi; ilk basma, sonra ikincisi. Bunu dedesinden öğrenmişti.

Bir saksağanın sesini ve arabanın içindeki sineklerin vızıltısını duydu. Sonra da insan seslerini.

Bir kez daha, kuru böğürtlen çalılarını iteleyip araladı ve cansız akasyaların arkasında diz çöktü. Polisin biri otları tekmeliyordu.

Oğlan arabaya dönüp oturdu, parıldayan korna tam önündeydi. Parmağını onun çevresinde gezdirdi ve orada başparmağının burnundan daha büyük yansıdığını gördü. Onun da anahtar gibi, tetik gibi iki pozisyonu olduğunu tahmin ediyordu. İlk pozisyonu bulmak için bastı. Kornanın tiz sesi yeri göğü tuttu.

Bir el, ağzını mengene gibi kavradı.

Oğlan çığlık atacaktı ama hiç hava yoktu.

Lanet olsun, kahrolası tavşan boynunu koparacağım senin, diye tısladı Trevor arkadan.

El çekildiğinde bile kımıldayamadı oğlan; zehirlenmiş, felce uğramıştı, utancı iğne iğne canını yakıyordu. Yakalanmayı bekledi; polis arabası uzaklaştıktan, ışık kaybolup arabanın içinde her şey kararddıktan, her yere iç bulandıran kuru papaya kokusu sindikten sonra bile, aynı yerde kaldı.

Tamam, çık dışarı!

Dışarı çıktı. Hemen hemen hiçbir şey göremiyordu. Trevor'ın eli kuru ve sertti. Oğlanın elini tutup iğne iğne dalayan karanlığın içinden geçirdi.

Tutuklanmamı mı istiyorsun?

İstemeden oldu, Trevor.

İnsaf!

Oğlan, affedersin, diye başladı ama o kelimeyle, içinde ne varsa bir ulumayla dışarıya döküldü. Hıçkırarak ağladı, ağladı, Trevor onu kaldırıp kucağına aldı ve o kâh içini çeke çeke kâh avaz avaz haykırarak ağlarken; geriye barınağının oraya, sonra da yoldan aşağıya, Rebecca'nın evini geçerek oğlanın kendi evinin dibine kadar taşıdı, orada onu yere indirdi. Karanlıkta oğlan, onun başını öptüğünü hissetti.

İyi geceler, ahbap!

İyi geceler, Trevor!

Oğlan garaja giden yolun karanlığında durup gözlerini ovuşturdu. Bir süre sonra Trevor'ın, Rebecca'nın penceresinin dışında seslendiğini duydu; sonra dönüp eve, Dial'a gitti.

48

Çocukluk döneminin bir yasası da cezanı nadiren suçu işler işlemez çekmen, çoğu kez suçun ortaya çıkana kadar ıstırap içinde beklemek zorunda kalmandır. Polise kornayı çaldıktan sonra oğlan için durum böyle gelişti. Zaten yeterince utanç içindeydi; ama asıl kıyametin Dial her şeyi öğrenince kopacağını biliyordu. Trevor'ın tepede kaldığı, kendisinin de göze batmamaya çalışarak aşağıda vadide dolandığı süre boyunca bu işkence aralıksız devam etti. Trevor'ı bir daha görmemişti; ama oğlanın ışıktan gizlenmek için tığ örgüsü tozlu hipi yaygıları başına çekip uyuduğu o uzun saatler boyunca uğramış olmalıydı.

Dördüncü gecenin yarısıydı. Che, tavan arası odasına dayalı merdivenin ayak parmaklarını acıtacak kadar köşeli ve sert basamakla-

rından aşağı inip dışarıya işemeye gitti. Eğer Dial uyuyor olsaydı, oğlan verandaya çıkabilir, kötü kokulu toprağı daha da beter kokutabilirdi. Ancak Dial'ın orada sigara içtiğini görünce arka kapıdan usulca dışarı çıktı ve havanın döndüğünü, Sullivan County standartlarıyla soğuk sayılmasa da yeterince soğuk olduğunu fark etti. Çiy düşmüştü ve oğlan tekrar içeri girdiğinde, daima tozlu olan döşemede kusursuz, ıslak ayak izleri bıraktı.

Neredeyse merdivene ulaşmıştı ki kadın ona seslendi.

Gel de sırlarını anlat!

Oğlan iş tezgâhıyla merdiven arasında, kollarıyla kendini sararak öylece kalakaldı. Keşke çirkin benliğini saklayabilseydi.

Buraya gel, bebeğim!

Verandanın tahtaları da çiyden ıslanmıştı. Topraktan bile soğuktular. Oğlan puslu vadinin mavi ay ışığı, ıslak yapraklar ve siyah papayalarla dolu olduğunu gördü, uzaktaki sırtın üzerinde gökyüzünün buzlu karanlığı vardı. Bekledi.

Sakladığın sırlar var, dedi kadın. Oğlan ona baktı, o da kara kaşlarını devirerek dosdoğru baktı oğlana.

Çalılıkta gizlenmiş bir arabası var onun, dedi kadın. Dur hele, gitme!

Bir battaniye alacağım!

Oğlan merdivenden yukarıya tırmanıp Adam'ın battaniyelerinden birini aşağıya attı.

Bunu biliyordun, dedi. Sakladın benden!

Oğlan battaniyeyi kapı aralığına serip sarındı ona.

Bebeğim, gözlerini kapatma!

Uykum var!..

Bana bak! Trevor'ı yakalatmaya mı çalışıyordun?

Onu uyardım, diye bağırdı oğlan.

Beni mi yakalatmaya çalışıyordun?

Ne?

Beni mi yakalatmaya çalışıyordun?

Hayır! Öyle yüksek sesle bağırdı ki sesi vadide yankılandı.

Şşş!

Sen sus! Polisler buraya gelmişti. Ben Trevor'ın oraya koştum. Onu uyardım. Beni rahat bırak! Uykum var!..

Şimdi kadın diz çökmüş, ona sanki bir ağa düşmüş zavallı bir pervaneymiş gibi bakıyordu. Battaniyeyi üstünden çekip almaya çalıştı.

Korna çaldın!

Yanlışlıkla oldu, dedi oğlan, battaniyeyi kapıp geri almaya çalışarak.

Nasıl bir yanlışlık olabilirdi, bebeğim? Elini onun omzuna koydu ve oğlan gözyaşlarının kabardığını hissetti.

İki noktası olduğunu sandım, dedi doğrularak.

Ne?

Korna, Dial! Üstündeki iki nokta...

Anlamadım!

Anlamaz ya, diye düşündü. Hiçbir zaman anlamayacaktı. Makinelerden anlayan biri değildi o; ama oğlan bunu söyleyemezdi, söylese çok bozulurdu kadın.

Birinci ve ikinci, dedi. O kadar!

Kadının onu dinlemediğini görebiliyordu. Anneannesinin bunu bileceğini düşündü; .22'nin tetiğinde iki basma noktası vardır, arabanın kontak anahtarında da iki nokta vardır, o da kornada iki nokta olduğunu düşünmüştü. Ancak ne kadar açıklamaya çalışsa, kadın o kadar yalan söylediğini sanıyordu.

Benim yakalanmamı istiyorsun, dedi.

Oğlan battaniyesini, ona vuracak, onu susturacak, ona kendisini sevdirecek kadar indirdi. Kadın onun elini tuttu. Tamam, dedi. Doğal bu...

Oğlan kendini çekip kurtardı. Ben öyle değilim!

Hepimiz öyleyiz, dedi kadın.

Ancak o hiç de öyle değildi. Biraz para çalmıştı, hepsi buydu. Dial, dedi, senin yakalanmanı istemiyorum. O zaman ben ne olurdum?

Kadın, sanki söylediklerinin hiç önemi yokmuş gibi, oğlanın saçını gözlerinden itti usulca. Ne hissettiğini bilemezsin sen, dedi.

Ben ne hissettiğimi *bilebilirim*, Dial. Sen değil, hepsi bu. Sen bilemezsin!

Senin kabahatin değil bu...

Ne hissettiğimi *tabii* biliyorum!

Eve gitmek istiyorsun, bebeğim! Elbette istiyorsun! Kollarını uzattı ve oğlan emekleyerek kadının kucağına çıktı, başı onun göğüslerinin arasındaydı. Kadın uzanıp battaniyeyi onun omuzlarına kundak gibi dolayıp her ikisinin etrafına sımsıkı sardı.

Eğer yetişkin olsaydın, o kornayı çalmanın bir nedeni olduğunu bilirdin.

Yanlışlıkla oldu, dedi ama artık yatışmıştı; sevilmekten başka bir şey istemiyordu.

Trevor'a ya da bana kızgınsın çünkü!.. Eğer yetişkin olsaydın, bunu açıkça görebilirdin. Yanlışlıkmış gibi *hissediyorsun* ama değildi. Seni eve götürecek birine ihtiyacın vardı. Şşş! Yanlış bir şey değil bu. Anneannenden çalındın sen. Bu hiç kimsenin kabahati değil!..

O bilemezdi, bundan çok daha kötüydü. Keşke sadece sussa ve uykuya dalana kadar okşasaydı onu.

Bunu düşünüp bulmamız gerek! Oğlanın başını okşadı. Hepimiz için en iyisinin ne olduğunu...

Sen düşün bul! Esnedi. En iyisinin ne olduğuna sen karar ver!

Bütün hayatın buna bağlı, dedi kadın. Ben bunu kendi başıma yapamam! Bana yardım etmen gerek. Mesele şu ki, dedi, sen zengin-sin...

Galiba! Bilmiyorum...

Öyle olmalısın! Annenin kız ya da erkek kardeşleri yok! Anneannen bir Daschle ve Daschle Kent özel bir şirket!..

Onun ne olduğunu bilmiyorum, Dial! Para umurumda değil!..

Milyonlarca dolarlık sanat eseri var o evde!..

Oğlanın umurunda değildi.

Park Avenue üzerinde. Gerçekten hoş bir hayatın olacak bebeğim; hoş bir ev, özellikle de güzel tablolar! Bir de Kenoza Gölü...

Oğlan kulaklarını tıkadı.

Hoş şeyler, tamam!

Ancak yıllar sonra anlayacaktı; kadın bir sosyalistti. Ne düşünüyor olabilirdi?

Bilmiyorsun sen, dedi oğlan. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!

İşte bu yüzden senin için karar vermeme yardım etmelisin!

Ne demek istediğini anlamıyorum, dedi oğlan.

Seni anneannene geri götürmeliyiz, dedi kadın. İşte o kadar. Başka da bir şey yok. Aptallık ettik ama seni seviyoruz bebeğim, anlıyor musun?

Oğlan uykuya dalacak kadar anlamıştı. Sabah öbür kulübede, burnu kadının omzuna dayanmış halde uyandı.

49

Trevor'ın sırtında zambak moru ve sarı bereler hâlâ duruyordu; ama artık oğlanı kurtarmaya yönelik bir plan söz konusu olduğundan, elinde sebzelerle gün ortası ziyarete gelmişti. Rebecca'nın evinin oradan geçen patikadan kaçınıp yağmur ormanının terleten karmaşasında kendine güçbela yol açarak, kahverengi derisinde su damlacıkları, saçlarında dal parçacıklarıyla, yanağından kan damlayan parlak hayvani sağlığını sergileyerek ortaya çıkmıştı. Harika görünüyordu. Her zaman öyleydi tabii; ama Dial onun oğlanı ölçülü bir yetişkinin tarzında olmasa da, yine de sağlam bir tarzda sevdiğini görüyordu artık. Onun bir düşman olmadığını anlamış, kendini bırakıp onun tenine, berrak, çekici, açık mavi gözlerine dikkat etmeye başlamıştı. Uzaydan görünmesinler diye onun lüks lambasını sön-

dürmesine izin veriyordu ve bu her nasılsa artık Aydınlanma çağının geri çekilmesine düşme gibi görünmüyordu kadına. Ayrıca şunu da söylemek gerekir ki mum ışığı kadının duvarlarında altın sarısı rengiydi, duman çatı kirişlerinin gölgeleri arasında yükseliyor; küçük, hevesli gölge-yarasalar arka kapıdan içeri girip bir daire çizdikten sonra ön kapıdan dışarı uçuşuyordu. Oğlan yatışmış görünüyordu, hepsinin üstüne bir huzur inmişti. İyi bir şey yapmışlardı ve bunun kısa ömürlü bir ödülü olacaktı; çok değil ama kadının hak ettiğinden fazlası, muhtemelen Vassar'da olacağından daha fazla.

O uzun beneklibaykuş gecelerinde oğlan deliksiz bir uykuya dalınca, Trevor Dobbs'la ikisi verandada oturup konuşurlardı. Daha önce o denli tuhaf ve vahşi görünen bir bedenin, şimdi ağaç kabuğunun, kazdığı çukurların, köşeli çamurlu ellerindeki koyu yeşil pazının kokusuyla hem yabancı hem baştan çıkarıcı olabilmesi, sadece marihuanayla açıklanamazdı. Kadının çılgın saçları vardı ama kendisi çılgın değildi ve *Time* dergisi onun "sözde nesli" hakkında ne derse desin, hayatında yalnızca bir tek erkekle sevişmişti. Bir türlü çekip gidemeyen sadık bir budala olmuştu ve ne kadar nazik ve prensip sahibi olsalar da artık mücrimlere bulaşmaya hiç niyeti yoktu. Ancak Trevor'ı öpmüştü, hem de birkaç defa, bir gece de onun boynuyla omzu arasındaki oyuğun o hoş kokulu havasını soluyarak uyuyakalmıştı. Adamın etrafında bir şiddet elektriği vardı ama gerçek şuydu ki buna aldırmıyordu kadın. Aslına bakılırsa bu özel tehlike ürpertisine aşinaydı; fugunun* dudaklarına bir nebze ama onu öldürmeye yetmeyecek dokunuşu... Sonuçta onu Trevor Dobbs hakkında şaşırtan bir şey varsa, o da hemen üstüne atlamayışıydı; onun yüreğini tam tamına okuyamazdı ama saronglar arasında gizli kalan pek az şey vardı.

Bedeni arzuyla biraz sızlıyor, hoş bir şekilde tahrik oluyordu, bu yeterliydi. Tek bir an bile olsa kabulüydü.

Dial'ı tehlikeye atmadan oğlanı nasıl geri gönderebilecekleri hakkında Phil Warriner'la konuşmalarını öneren Trevor oldu.

Dial'ın razı olması ise o pek matah Harvard standartları düştüğü için değil, başka seçenek olmadığı içindi.

*İncecik zehirli damarlarının tek tek çıkarılması gerektiğinden ancak çok usta aşçıların pişirebildiği çok zehirli bir balık türü. (ç.n.)

Böylece Phil, Trevor her ne yöntem kullandıysa –telefon yoluyla olmamışa benziyordu– o şekilde çağrıldı ve avukat nihayet yağışlı bir günün sonunda çıkageldi. Yağmurun hâlâ hafiften yağdığı, muz yapraklarında oluşan küçük su birikintilerinin, tadına doyulmaz billur bir telaşla dökülüverdiği sıcak bir akşamüstüydü. Phil, Holden Monaro'sunu park edince Dial verandaya çıkıp onu bir an seyretti ve adamın seyyar bir satıcı gibi soyunup gömleğiyle takım elbisesini bir askıya astığını gördü. Avukat ancak ondan sonra, yağmurdan yumuşamış patikadan yukarı yalınayak, yarı çıplak, elinde sadece iş çantası ve sonradan Drum tütünü olduğu anlaşılan bir paketle ona doğru yürüdü.

Merhaba, diye seslendi.

Aman Tanrım, diye düşündü kadın.

Phil kulübeye oldukça çekingen bir tavırla girdi; kıllı uylukları, parlak baldırlarıyla irikıyım bir adamdı. Trevor onun görünüşü hakkında bir yorumda bulunmadı. Kadın oğlanın yukarıda, duman kokulu tavan arası odasında hafiften kestiriyormuş gibi yaptığını biliyordu ya da belki sahiden uyuyordu, bilemiyordu. Phil yağmurdan ıslanmış kıçını tozlu döşemeye yerleştirdi ve sarı bir bloknot çıkarıp onlara sorular sordu. Dial bakışlarını hiç kaydırmadan adamın gözlerine dikti; bağdaş kurmuş bacaklarının arasında bir mantar gibi çıkıveren penisten kaçınmak için her ne gerekirse yapacaktı.

Sonraları Trevor'a Phil ne yaptığını sanıyordu diye sormaya niyetlendi ama hiçbir zaman sormadı. Bir sürü hipi müvekkili olan avukatın kendi işini ondan daha iyi bildiğini varsaydı.

Oğlan, onun hayatını anlayıp çözmeye çalışan bu üç Kader'i yukarıdan pürdikkat gözlüyordu tabii. Hayat ipliğini eğiren Clotho ya da ipliğin uzunluğunu belirleyen Lachesis ya da onu son bir ölümcül makas darbesiyle kesen Atropos değildiler. Daha ziyade Karlo, Slothos ve Zappa olduklarını düşünüyordu Dial. Oğlanın yoğun dikkatini hissedebiliyordu.

Sana ne derdi, diye sordu Phil. O nine?

O, ne?

Anneanne!

Oğlan bunu duydu, her kelimesini. Jakarandanın önündeki ışık huzmesini, gümüş kanatlarla doğan beyaz karıncaları gördü.

Bana Anna derdi, dedi Dial, üç sigara kâğıdını yalayıp bir hipi yorganı gibi birleştirerek.

Anna Xenos mu?

Oğlan bu adı daha önce hiç duymamıştı.

Dial'ın yukarıya, ona baktığını gördü; ama o tığ örgüsü yaygının gerisinden gizlice gözetliyordu. Kadın onun gözlerini göremezdi.

Bu ilk ders, dedi Phil. Zenginler hizmetçilerinin adlarını bilmezler.

Peşin hüküm verme, dedi Dial.

Onun yanında çalışmışsın. Kim olduğun hakkında kahrolası bir fikri yokmuş. Senin vergilerini ödüyor muydu bari?

Kayıt dışıydım!

Gördün mü, dedi Phil. Dial'ın ona verdiği marihuanalı sigarayı aldı. Yüzünü kırıştırıp ayak parmaklarını bükerek dumanı ciğerlerine çekti. Bir parça duman, adamın o kürk gibi favorilerinin etrafında vadi sisi gibi asılı kaldı. Oğlan, şu anda burada olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç kimse asla bilmeyecek diye düşündü.

Gördün mü işte, dedi.

Neyi görmem gerekiyor, diye sordu Dial, gülerek.

Senin kim olduğunu bilmiyorlar.

Ben de senin kim olduğunu bilmiyorum, dedi Dial ve hepsi kahkahalarla güldü.

Oğlan Trevor'ın, Dial'ın dizini hafifçe okşadığını gördü. Dial onun saçından bir şey, belki bir böcek aldı.

Çok tatlısın, Phil, dedi Dial. Ama benim kim olduğumu kolayca bulabilirler. Harvard'daydım ben.

Oğlan bunun işe yaradığını ilk kez görmüyordu. Phil tek kaşını kaldırdı ve bir nefes daha çekti.

Öyle olsun, dedi sonra. Şimdi herkes ciddiydi.

Ayrıca, Che de var!

Bu adamlar sandığın kadar işinin ehli değil, dedi Phil. Gerçekten! Göçmen Dairesi'nde endeks kartlarıyla ilgili bir yığın sıkıntı var. Bilmek istiyorsan, Trevor'a sor!

Trevor, Phil'e keskin bir bakış fırlattıktan sonra altdudağını emerek Dial'a dönüp omuz silkti.

Phil, hapse girmek istemiyorum!

Neden hapse giresin ki? Oğlanın annesi onu istiyor, sen de onun istediğini yapıyorsun. O senin işverenin.

Eski işverenim!

Eski, tamam! Ancak o gün işverendi.

Öyle değil Phil, dedi Dial. Oğlanın annesi çocuğunu görmekten yasal olarak menedilmişti. Ben oğlanı yasal velisinden çaldım!

Onun izniyle!

Dinle, diye başladı Dial.

Hayır, dedi Phil. Bloknotuna bir çizgi çekti. Bak, şöyle yapacağız.

Oğlan bunu gördü. Dial'ın ona baktığını gördü.

Senin avukatın olacağım, dedi Phil.

Pekâlâ!

Gidip Bayan Selkirk'ü ziyaret edeceğim.

New York'a mı gideceksin?

Park Avenue'ye. Senin danışmanın olarak durumu izah edeceğim. Senin çıkarlarını temsil edeceğim. Sen yasal velinin talimatı doğrultusunda hareket ediyordun.

Phil, ben Philly'ye gittim.

Tamam tamam, çok komik. Ancak o, biliyorsun, kaza geçiriyor. Sen çocuğu babasına götürüyorsun ama baba bilmek istemiyor. O sırada sen artık çocuk hırsızlığıyla suçlanıyorsun. Korkuyorsun. Kaçıyorsun. Aptalca ama cürüm niteliğinde değil!

Phil, çok tatlısın ama bu işe yaramaz!

Ben avukatım!..

Bir temlik ve ferağ avukatı. Daha önce söylediğin buydu!

Bir moron olduğumu düşünüyorsan, açık söyle!

Tabii ki düşünmüyorum!

Temlik ve ferağ, diye başıyla onayladı Phil; vasiyetnameler, tröstler. Bu, bir miras meselesi. Ben bir moronsam bile, bunu senin için yapacak kadar enayi başka biri varsa söyle bana!

Oraya nasıl gideceksin?

Bana bir bilet alırsın!

Bir otelde yer ayırtırım. Senin davanı görüşürüm ve Village

Vanguard'a* bir uğrarım, hani bilirsin, Max Gordon. Neden olmasın? Remus Creek Road'da oturup hiçbir şey yapamazsın. Harekete geçmek gerek! Sen geçemezsin ki! Buraya çakılıp kalmışsın!..

Phil, daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?

Phil'in gözleri parladı. Kaşlarını kaldırdı, bıyıklarını burdu.

Bu çok hoş, dedi.

Sahi mi, dedi Dial. Oğlan onun o eski iğneleyici sesini duydu ve kavga etmeyeceklerini umdu. Durum bu haliyle hoşuna gitmişti, kadının Trevor'ın saçından dal parçacıkları ayıklaması gayet iyiydi.

Para için canımı vermezdim, dedi Phil, soluğunu bırakırken.

Bu ne demek olabilir?

Bu şu demek; bana ödeyebileceğin miktarda bir para olamaz, dedi Phil, ciğerlerini tekrar dumanla doldurarak, beni canımdan vazgeçirmeye ikna etmek için ödeyebileceğin bir miktarda para yok.

Sonra hep birlikte güldüler; Kaderler, kafaları iyiden iyiye dumanlanmış, körkütük vaziyette gülmekten kırılıyordu.

O sırada oğlan artık uyuyordu.

* New York'ta ünlü bir caz kulübü. (ç.n.)

50

Remus Creek Road'da olup bitenlere ilişkin olarak sonraları *komplo* kelimesi kullanılmıştı ama Phil'in yolculuğa "hazırlandığı" haftalarda oğlanın dikkatini çeken tek komplo verandada cereyan etmişti: Bir defasında Dial'ın Trevor'ı gecenin geç bir saatinde öptüğünü görmüştü. Belki karanlıkta birtakım sesler de olmuştu.

Her sabah erkenden Dial tavan arası odasına tırmanıyor, birlikte poker oynayıp akşam yemeğinden artanları yiyorlardı. Oğlan bunun yakında eve gideceği için böyle olduğunu biliyordu; ama bu karar verildiği andan itibaren geçen haftalar ve aylar tatil gibiydi ve artık ne anneannesi ölecek ne babası onu hiç bulamayacak diye kaygılanmasına gerek kalmıştı.

Geceleri kötü rüyalar görüyordu ama her yeni gün, o dağ senin bu kıyı benim, o kırmızı telefon kulübesi senin bu benim, Dial usulü sürülen bir arabayla bol bol dolaşıyorlardı. Bu telefon kulübeleri eninde sonunda komplonun bir parçası olarak ortaya çıkacak olsa da bunların oğlan için hemen hiç önemi yoktu. Onun ilgilendiği şeyler kumsal, tatlısu levreği yemek, Trevor'a yüzme öğretmekti. Neden bu kadar çok araba sürdüklerini sormuyordu; ama kusturacak kadar dolambaçlı yollardan Mapleton'a, Maleny'ye, sonra aşağıya Bli Bli'deki çamurlu nehre, yukarıya kurak Pomona'ya, geri dönüp, uzun zaman önce yaşamış güzel bir yerli kızın adını taşıyan Maroochy'ye gidiyorlardı. Oğlan arabada hakkı olan yeri işgal ederdi. Trevor arka koltukta oturup telsizini kurardı. Motorun sinyal almasını engellediğini söylerdi, oğlanın yirmi yıl süreyle inanacağı bir yalandı bu; ama Trevor'a para versen ön koltukta oturmazdı. Okuması olmasa da her şeyi bilirdi: Watergate Hotel'e zorla girmeye kalkan beş adam yakalanmıştı. B-52'ler Vietnam'ı bombalamıştı. Oğlan, kendisinden her şeyi alıp götürdüğü anlaşılan savaş hakkında düşünmek istemezdi. Ne kadar bronzlaştığını görmek için göğsüyle mayosu arasındaki çizgiyi incelemeyi tercih ederdi. Bazen arabanın tozlu zeminine uzanıp yatardı. Dial'ın yeşim taşlı bir halhalı vardı. Onun ayağının ve vites kolunun hareketlerini izlerdi. Arabayı ondan daha iyi kullanabilirdi ama izin yoktu.

Seni deli çocuk, çık bakayım oradan!

Kâh Coolum'la Yandina arasındaki yolun bir dönemecinde şekerkamışlarının ortasındaki kırmızı bir telefon kulübesinin, kâh Peregian Beach'te köpüklü dalgaların yukarısındaki bir diğerinin yanında park ederlerdi.

Pomona'da da bir telefon kulübesi vardı, ucuz mallar satan bir dükkândan ilk defa mayo aldıkları ufacık köhne bir kasabaydı burası. Trevor her yere taşıdıkları telefon parası kavanozundan çıkardığı bir kaç yirmi sentlik kullanırdı. Bu telefonların A ve B diye iki butonu vardı. Oğlan onları çalıştırmayı denemezdi. Pomona'da Dial, kimisi kumaşa basılmış, kimisi göğüslerine dikilmiş beyaz çiçeklerle kaplı siyah bir mayo almıştı. Trevor ona Bayan Çiçek diyordu. Türk kanından gelme bir Yunanlı olduğu için teni çabucak kararıyordu.

Oğlan da hayli kararmıştı, Trevor'a suyun içinde nefes alıp vermeyi inatla öğretirken saçları iyice açılıp beyazlaşmıştı. Ne kadar hüzünlü de olsan yüzmek her zaman ruhunu temizlerdi. Oğlan bunu Trevor'a söylemişti, tam da bu kelimelerle. Trevor'a suyun üstünde ölü gibi batmadan durmayı gösteriyordu ama kabaran dalgalar onu kaldırıp atıyor ve çok geçmeden kendilerini dalgalara koşarken buluyorlardı; Londralı yetimin yüzme bilmemesinin önemi yoktu; çünkü o Marcus, Sunshine, Peregian ve Coolum'da dalgaları yakalıyordu.

Che, Trevor ve Bayan Çiçek yerlere yıkılıyor, yüzleri kuma gömülürken bacakları havada tekmeler atıp birbirine dolanıyordu. Zaten amaç da buydu; bir de derinin sırtında ve yüzünde giderek gerildiğini hissetmen. Bazı günler Coolum ve Sunshine arasında neredeyse sadece onlar olurdu. Kış gelmiş sayılırdı ama her şey tam anlamıyla mükemmeldi; etrafta kösele dizli tuhaf bir tipten başka kimse olmaz, o da ıslak kumları süpüren torbasıyla solucan toplardı, öyle tahmin ederlerdi, aslını bilmezlerdi.

Trevor, Saints denilen bir müzik grubuna bayılırdı: *Brisbane'denim ve orta halliyim*. Bir hevenk muz getirip arka koltuğa koyardı ve bütün gün bu muzları yerlerdi; ama batıdaki güneş doğu ufkunda uzanan alçak bulutlara değdiğinde bir treyler park alanındaki soğuk duşun altında dans edip zıplar ve balık aramaya çıkarlardı: inci levreği, mercan, resif balıkları. Noosa ve Alexandra'nın dışındaki yollarda kontrplak karavanların arka tarafında balık satan antika moruklar bulurlardı. Sonra da ışığını dışarıdaki dünyadan daima daha önce yitiren vadiye dönerlerdi. Orada Dial'la Trevor yemek pişirirken oğlan da dondurma külâhlarının etiketlerini hatıra olarak saklamak üzere yıkayıp temizlerdi.

Bu kâğıtlardan tam on sekiz tane biriktirmişti; birbirinin tıpatıp aynı, mavili beyazlı, BUDERIM markalı etiketlerdi. Oğlan onları yıkadıktan sonra verandaya dizer ve ertesi gün kuruduklarında bir tarafa koyardı. Sakladığı diğer şeyler deniz kabukları, taşlar ve kurumuş çekirgelerdi. Besbelli veda etmeye hazırlanıyordu ama bu o sırada aklına gelmemiş, kimse de ona aslında ne hissettiğini anlatmaya çalışmamıştı.

Üçü birlikte Dial'ın bahçesini adam etmeye girişti. Bir bahçeyi bahçe yapan öğe zaman olsa bile, oğlan bunu o bağlamda düşünmemişti. Tırmıkları alıp arabayla Wappa Dam'e gitmiş ve o yoğun kötü kokulu ot halısını malç olarak almışlardı. Oğlan ıslak demetleri kucaklayıp bagaja doldururken göl balçığıyla ıslanmıştı. Peugeot ağırlıktan neredeyse bel vermiş ve eve dönene kadar arkalarından yol boyu su sızmıştı.

Kuşbeyin'in babasından bir döner çapa ödünç alıp çamur topaklarını elleriyle parçalamışlar, bronzlaşmış derileri ter ve çamura belenmişti. Yere çubuklar dikip aralarına sicim gererek ekilecek sıraları düz hatlar haline getirmişlerdi. Brokoli, lahana, karnabahar, maydanoz, roka, ıspanak, pancar, soğan, havuç, turp ekmişlerdi.

Oğlan tohum paketlerini saklamış ve her birinin içine tek bir tohum koyup yapışkan bir bantla kapatmıştı.

Daha şimdiden patlayasıya pişmanlıkla dolu olmadığına inanmak zordu. Güneş yanığı sırtı kaşına kaşına soyulmaya başlayıp, un ufak olmuş derileri Avustralya zeminine dökülürken; Dial eliyle ağzını örtmüş onu izliyordu.

Neyin var, Dial?

İyiyim ben!

Aklından ne geçiyor, Dial?

Sahiden yok bir şey, dedi kadın. Bunu hiç kimseye izah edemezdi, sadece gün ışığında toz zerreleriydi, kimsenin asla görebileceği bir şey değildi.

51

Trevor'la Phil'in oğlanı Brisbane Havaalanı'na nasıl ulaştıracakları hakkında yaptıkları tartışmalar boyunca gülünç denecek miktarda yirmi sentlik harcanmıştı. Her bir konuşma, Bli Bli'deki bir umumi telefon kulübesinden yapılan bir aramanın bile dinleniyor olduğu varsayımına dayanıyordu. Dial'a bu kimi zaman komik kimi zaman akıllıca görünüyor, çoğunlukla da sanki ihtiyatlı olmakta yarar varmış gibi geliyordu sadece. Trevor havaalanı yakınlarındaki herhangi bir yere gitme konusunda bariz bir hoşnutsuzluk sergiliyor, Dial da onun kendisi yüzünden mağdur olmasını kesinlikle istemiyordu. Böylece, vadinin hem nemli hem soğuk olmasıyla onu şaşırttığı puslu bir seher vakti, Vassar etekliğiyle içlidışlı takımını kuru temizleyicinin naylon torbasından çıkarıp kir pas içindeki Peugeot'ya doğru dikkatle yürü-

dü. Elinde bir tişörtle ayakkabıları vardı. Tişört, bileklerine bulaşan çamuru silmek içindi.

Tewantin'e doğru giderken Eumundi'den geçtiği sırada polis arabalarının üstünde çiy vardı. Gympie Terrace'taki köprüyü saat tam 6'da geçti ve penceresinin hemen dışında bir pelikan havada bir an usulca süzüldü, sonra beyaz pus damarları arasından Noosa Nehri'ne doğru alçaldı. Dial'ın ağzı kupkuru olsa da buranın güzelliğinin tadına varabiliyor, işçi sınıfının şimdi, burada, böyle yaşayabilmesi onda hayranlıkla karışık bir hayret uyandırıyordu. Kar, pislik, Whitey Bulger* ve çetesi olmadan, bütün hayatını yazgından kurtulmaya çalışarak geçirmeden de yoksul olmak mümkündü demek. Pek tabii bunu Phil'i görmeden önce düşünmüştü.

Arabayı set set yükselen bayırdan yukarıya sürüp göbekli kavşaktan döndü. Noosa Yat Kulübü sağ tarafındaydı şimdi ve çatı katının verandasında iki küçük bagajıyla duran bir rahibi görebiliyordu. Daha dikkatli bir inceleme onun tuhaf bir takım elbise içindeki Phil Warriner olduğunu ortaya koydu.

Kadın daha sonra bu kıyafeti oğlana anlatabilmek için çizmişti. Pantolon düğmeleri göbeğinin yukarısında, ceketiyse redingot gibi uzundu. Dial çok iyi çizerdi ama pantolonun eriyip bir cüppe gibi dalgalanmasını kâğıda bir türlü dökemiyordu.

Bu nedir, Dial?

Buna *zoot* takımı** derler!

Bir yandan da düşünüyordu: Hayatım bu aptala emanet. Tanrı beni korusun.

O harikulade mahlûk Dial'ı görmüştü. Basamaklardan inip çimleri geçti ve orta şeritte bir saniye duraladı. Tanrı aşkına ne yapıyorum ben, diye düşündü kadın. Kaçmalıydı.

Öyle mi yaptın, Dial? Kaçtın mı?

Bekledim! Uslu bir kız gibi...

Bir inek gibi, diye düşündü, iki gözünün ortasına bir çekiç darbesi yemek üzere olan bir inek gibi. Bu onun avukatıydı. Vekiliydi.

---

* 1929 doğumlu, halen FBI ve Interpol tarafından aranan İrlandalı asıllı Amerikalı suç örgütü lideri. (ç.n.)

** 1940 başlarında geniş yakalı kalın vatkalı ceketi, yüksek belli uzun pantolonuyla popüler olan takım elbise modeli. (ç.n.)

Oysa adamın boş yoldan karşıya geçmesini izlerken içindeki en güçlü duygu, makul görülebileceği üzere korku değil, mahcubiyetti. Beyaz tozlukları vardı, tam teçhizatıyla. İki parça bagaj taşıyordu: şişkin bir omuz çantası ve bir trompet kutusu. Bunları arabanın arka koltuğuna özenle yerleştirdiğinde kadın hiç yorumda bulunmadı.

Günaydın, dedi Phil, pantolonunu silkeleyerek yerleşirken.

Takım elbise nergis sarısıydı.

Merhaba, dedi Dial ama ona bakamadı. Üstüne başına sigara külü dökecek, diye düşündü. Geri dönüp Brisbane Havaalanı'na giden Bruce otoyoluna çıkacaklardı. Eumundi'ye doğru hareket ettiler. Tüm bu süre zarfında Dial, yolcusunun takım elbisesi hakkında konuşmak için fırsat kolladı. Ona söylemeliydi: Çıkar şu garabeti üstünden. Yak gitsin. Şu koskoca Sunshine Coast'ın neresinde bulmuştu bu *zoot* takımı? Amerikalı zenciler giyerdi bunları, şimdiye çoktan ölmüş olan zenciler.

Peki, neden bir şey söylememişti? Onu incitmek istemediği için mi? Gerçekten doğru muydu bu? Bruce otoyolundaki zorba kamyonlarla uğraşmaya başladığında, Dial bunalıma girmişti. Son birkaç haftanın keyfi, kısacık ömürlü şeylerin verdiği keyiften ibaretti; ışıltılı mor beyaz salkımlar gibi, neredeyse bitip gitmiş olduğu için değerliydi.

Oğlanın, benliğinin her anını biriktirmesini seyretmişti. Bahçenin ve kumsalın kalın, köşeli, inatçı çizimlerini sergilediğinde, kadın gün gibi ortada olanı sormamıştı; Bütün bunları özlemeyecek misin? En çok da beni özlemeyecek misin?

İyi de olsa kötü de, Phil'i Eagle Farm'a iki saat mesafedeki havaalanına götürdü. Bu sürenin her dakikasında o takım elbiseye karşı gerildi durdu.

Greewnwich'in çevresinden dolanıp aşağıya ineceğini söyledi adam, kadın da düzeltmedi, Max Gordon'ı arayacak ve belki Vanguard'da oturup caz dinleyecekti. New York'ta her restoranda muazzam tabaklar dolusu yemek vardı. Beyaz insanların sinirleri gergindir, diyordu, sanki kendisi maviymiş gibi. Amerikalılarda "kinaye' anlayışı yoktu. Dobra dobra konuşanlar makbuldü. Barında düpedüz kokain çekebildiğin ama küfredince dışarı atıldığın Brownies'de takılacaktı.

Melbourne uçağına binmek üzere olan işadamlarına çamur yengeçleri satılan geniş verandalı dükkânı geçtiler. Phil ona bununla ilgili her şeyi anlattı, kaçıp kurtulan bir yengeç neredeyse bir Boeing 727'yi düşürecekti. Brisbane Havaalanı'nda kaldırıma yanaştılar, Dial adama bir zarf içinde masraflarını karşılamak üzere para verdi ve onu sert kıllı, tuhaf parfümlü yanağından öptü.

Dial, Eagle Farm'dan döndükten sonra, Phil'den asla bir şey istememiş olsaydım keşke dedi yüksek sesle. Oğlan da bunu istiyordu. Ne kadar istediğini söylemesine izin yoktu.

Ancak bir hafta geçti ve hiçbir şey olmadı, sonra bir hafta daha; bir süre sonra Phil'den bütün kalan, Dial'ın gözlerini devirmesi ve *zoot* takımı resimleriydi; kendi çizebileceğinden çok daha iyi olduklarını düşünüyordu oğlan.

Dial, Trevor ve oğlan altı gün üst üste kumsala gitti. Sunshine Coast'taki en iyi avokadoları buldular; Coolum Road üzerinde, yoldan görünmeyen bir Monteri çamı korusunun ardına gizlenmişti meyveler. Sonra, ertesi hafta Bli Bli'den gelen yolun üzerinde küçük balıklar satan yabancı bir yaşlı adama rastladılar; balıklar sardalye değildi ama ufaktı. Dial'ın gözleri sulandı ve balıkları tam 1.60 boyundaydı dediği babasına pişirdiği gibi pişirdi.

Ertesi sabah damda yağmur vardı ve herkes saatlerce yatağında kaldı. Sonra birkaç gün aralıksız devam etti yağmur ve oğlan uçuk yeşil ipeksi bezelye filizlerinin, ufalanan toprakları kenara iterek açılıp doğrulmasına tanık oldu. Yağmur çamur dinlemeden bezelyeleri, çok önce tepeleme yüklü paletini patikalardan sarsıla sarsıla sürüklediği zaman Trevor'dan öğrendiği gibi, akasya otuyla gübreledi. Kara harcı hafif hafif vurarak bastırıyor, her bir yavru bezelyenin, bilimkurgu maviliğinde yüksek, buzlu, tüy gibi bulutların gezindiği gökyüzüne erişebilmesi için bir delik bırakıyordu.

Phil'den hiç haber yoktu.

Üçü yürüyerek tepeye çıktı. Trevor'ın su depoları güzelce doluyordu. O gece toplantı salonu denilen yerde bir ay dansına gittiler ve oğlan önce Dial'la, sonra da Kuşbeyin'le dans etti. Ay tamamen bulutların arkasında kaldığı halde oynak bir İrlanda dansı öğrendi. Keyfine diyecek yoktu. Gerçekti bu!

Bütün bu mutluluğu içinde oğlan, hâlâ o çalan kornanın utancını taşıyordu. Artık Kenoza Gölü'ne dönmek *istemediğini* söyleyemiyordu.

Phil anneanneyi bulursa, Dial'ın suçunun bağışlandığını söylemek için bir telgraf çekecekti. Posta şefi Hamid, telgrafı yazıp mektup bölmelerinden birine koyacaktı. Onlar telgraf var mı diye sorana kadar orada kalacaktı. Kimse telgrafları hipilerin adreslerine teslim etmezdi.

Dial ve Trevor postaneye girdiğinde o arabada kaldı. Onların eli boş döndüğünü gördüğü zaman bütün vücudu bir köpek yavrusunun boynu gibi gevşeyip çözüldü.

Daha da yağmur yağdı ve Trevor'ın depoları taştı. Nehrin sığ yerindeki geçit su altında kaldı. Tam evde oturmuş kanasta oynarlarken; Kuşbeyin'in Kuu-ii diye bağırarak, doymuş toprağın üzerinde suları sıçrata sıçrata paldır küldür koşarak kulübenin arka eşiğine vardığını duydular. Tinker Bell* değildi o; gürbüz bacakları çiziklerle dolu, her yanı incecik beyaz tüylerle kaplıydı. Avcunda buruşturup top yaptığı sırılsıklam şey, o kötü şeydi, o telgraftı. Kızın babasına geçen hafta verilmişti; ama adam eve geldiğinde keçilerin sebzelerin içine daldığını görmüştü.

Brian diyor ki, diye bildirdi Kuşbeyin, titreyerek ve sular damlayan kolunu uzatarak. Diyor ki, dedi, fazla acil görünmüyormuş.

Dışarısı karanlık ve bulutluydu, içerisi de karanlıktı. Oğlan, Dial'ın ürperdiğini hissetti ve kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördü. Kadın tek kelime söylemedi.

Trevor kanasta elini açık olarak bıraktı. Sonra Dial ayağa kalktı. Telgrafı sarışın küçük kızdan aldı.

Lanet olsun, diye haykırdı ve onu yere çaldı.

Oğlanın kalbi, kafesinin içinde panik halindeydi.

Mankafa, dedi Dial.

Oğlan mankafanın ne demek olduğunu bilmiyordu; ama Dial ikiye ayrılmış kocaman ağzıyla zelzele gibi görünüyordu. Başını duvara vurdu ve bir tabak yere düşüp kırıldı. Amma moron ha, diye haykırdı.

* Peter Pan'in zarif perisi. (ç.n.)

Kuşbeyin arkasını dönüp koşmaya başladı; suları sıçrata sıçrata, avaz avaz ağlayarak bayır aşağı indiğini duydular.

Trevor sarongunu tekrar bağlayıp, buruşuk telgrafın kapı aralığında ölüme terk edildiği yere doğru yürüdü. Onu kendisine okuması için oğlana verdi.

J. J. JOHNSON İLE TANIŞTIM!

Evet, nedir bu?

Bir tromboncuyla tanışmış, dedi Dial, kırılmış tabağın yanına diz çökerek.

Bu ne demek?

Bu demektir ki o bir üçkâğıtçı!

Oğlan, belki bu iyidir diye düşündü.

52

Oğlan, telgrafın Dial'ın fikrini değiştirdiğini anlamıştı.

Kadın hızla odadan çıkarken onun kanının hararetini hissetmişti. Geri geldiğinde göğsünde inciler, baldırlarında çamur vardı. Topuklu ayakkabıları elindeydi. Oğlanın tavan arası odasına tırmandı ve içinde yirmi sentliklerin olduğu kavanozla geri geldi.

J. J. Johnson kim?

Bir tromboncu!

Saçları kıvır kıvır kabarmış, çılgın gibi görünüyordu. Baldırlarını bir bulaşık beziyle sildi ve Trevor'a nereden telefon edebileceklerini sordu.

Sahiden bir tromboncu mu?

Şşş! Evet!

Trevor, Maleny'nin ötesindeki otlaklarda bir telefon kulübesi olduğunu söyledi ve oğlan bu kadarını anladı ya da hemen hemen anladı, yani rastgele örüntü özgürlüğün anahtarıdır. Anladın mı?

Pek değil!

Marihuana tohumlarını çalıların arasına serpiştirdin. Uzaydan görülecek ya da duyulacak hiçbir şey yapmadın. Anladın mı?

Evet, hayır, biraz!..

Haydi, bebeğim, dedi Dial şimdi arabayla bir gezintiye çıkacağız. Bütün bu telaşlı kaygılı faaliyet, uçaklardan kalma o tatsız duyguyu geri getirmişti. Oğlan, kadının kocaman, uzun bacaklarının bayırdan aşağıya hızla Peugeot 203'e doğru ilerleyişini izliyordu.

Trevor arka koltuğa geçti. Çok sessizdi, ne bir şeyler yiyor ne telsizini kuruyordu. Küçük ağzını Dial'ın kulağına yaklaştırmak için öne eğiliyordu. Polis arabasının o etrafı çevrili tarlanın içinden usulca ilerlediği zaman olduğu gibi tetikte ve temkinliydi.

Nereye gidiyoruz?

Şşş!

Geri gönderiliyorum, diye düşündü oğlan. Onları dinlerken midesi kasıldı.

Kahrolası param onun olsun, dedi Dial.

Kimin Dial?

Şşş, dedi kadın, Trevor'la alçak sesle hızlı hızlı konuşurken. Ona fazladan para gönderecekti. Bütün geceyi Blue Note'ta geçirebilirdi. Ya da Gate'te.* A treninde dayak da yiyebilirdi, canı istiyorsa. Gerçi bunun için fazla iriyarı bir üçkâğıtçıydı. Zaten baştan beri biliyordu kadın.

Kim, diye ısrar etti oğlan, mızıldanmamaya çalışarak.

Lütfen, dedi Dial. Açıklayacağım! Güven bana!

Ancak açıklayacağına, dokuz kilometre Nambour'a sonra da yirmi iki kilometre Maleny'ye ve yedi kilometre de güneye doğru sürdü arabayı. Nihayet Glass House Dağları'nın, kadife gökyüzünün altında dikenli çalılıktan fırlayan tuhaf kırık dişlerini görebildiler. Çimenli sırt boyunca yol ince ve parlak siyahtı, telefon kulübesine geldiklerinde Dial arabanın aşağıdaki vadiye yuvarlanmasından kay-

* New York'un ünlü caz kulüpleri. (ç.n.)

gılanarak elinden geldiğince iyi park etti. Arabadan, başparmağıyla işaretparmağı arasında esintide çırpınan bir kâğıt parçasıyla indi. Öbür elinde de içinde bozuklukların olduğu reçel kavanozu vardı. Oğlan, açık camdan esen hafif rüzgâr tenini okşarken arabada kaldı.

Trevor da sıkış tıkış telefon kulübesine girdi.

Oğlan yarı hasta, tek başına kalmıştı. Gitmek istemiyordu, henüz değil, daha sonra. Belki Dial anneannesine burayı ziyaret edebilmesi için para verebilir, o da buranın sahiden güzel olduğunu görebilirdi. Yağmur durmuştu, tavşan kürkü bulut da kıyıya kadar görmesine izin verecek kadar yüksekteydi. Oğlan Lexington Avenue'yle 62.Street'in kesiştiği yeri ve o derin karanlık yolları hayal etti; ama zihninin çok uzağa gitmesine izin vermedi.

Telefon kulübesinden dışarı fırladılar; Trevor kaşlarını çatıyor, Dial yanaklarını şişiriyordu.

Dial manevra yapmakla meşguldü. Bir an için arka lastikler yerinden oynamadı, sonra serbest kalınca Maleny'den yırtılırcasına kopup, yol boyunca sarı çamur topakları bırakarak uzaklaştılar.

Brisbane'e gitmemiz gerek, bebeğim!

Neden?

Umumi bir telefondan uluslararası görüşme yapmamıza izin vermiyorlar...

Brisbane Merkez Postanesi'nde her taraf, bir yuvadan dışarı uğrayan karıncalar misali polis doluydu. Oğlan, kimse yüzünü görmesin diye ayaklarına bakıyordu.

Sessiz ol yeter, dedi Dial. Tamam mı?

Kadının korkmuş, kaygan elini tuttu ve kilise ya da sinagog gibi heybetli bir binanın merdivenlerinden çıkarlarken sımsıkı yaslandı ona. Klima yoktu. Olması gerekirdi. Dial yüksek bir bankoda para ödedi ve ona üzerinde numara olan bir kâğıt parçası verdiler. Sonra uzun ahşap bankları ve duvarlarında her biri kendi ahşap kaplama kabinine yerleştirilmiş siyah telefonları olan bir bekleme odasına girdiler.

Süslü bir yer, dedi oğlan. Eski tarz!

Evet!

Numaraları nihayet çağrıldığında üçü birden, insanların üzüldükleri ya da korktukları zaman yaydıkları gazlar gibi kokan kabine doluştu.

Alo, dedi Dial.

Kadın Bay Warriner'ı, Phil'i istediğinde oğlan sımsıkı yaslandı ona.

Üçkâğıtçı, diye düşündü.

Şimdiye eve dönmüş olmalı, dedi Dial, Trevor'a.

Alo, dedi sonra. Alo, Phil!

Dinledi. Phil Warriner'ın odası mı, dedi. Sonra yine dinledi.

Bu sizi ilgilendirmez, dedi. Ben Phil'le konuşmak istiyorum.

Sonra, başka bir şey söylemeden, o kocaman siyah telefonu yine kancasına yerleştirdi. Oğlan Trevor'ın sıvışıp gittiğini görmemişti; ama kadın onu dışarıda kabinin önündeki kalabalığın arasında buldu. Trevor ağzını eliyle örtmüştü, gözleri deli gibi fıldır fıldır dönüyordu. Oğlan onun korktuğunu anladı.

Polis, dedi Dial. Onun odasında.

Trevor uzaklara baktı.

Brooklyn'dendi, dedi Dial. Polis. Gözlerini indirip oğlana baktı.

Bahse girerim anneannenin numarasını biliyorsundur?

Sizinle üçte arabada buluşurum, dedi Trevor.

Ben ne olacağım, diye düşündü oğlan. Trevor'ın bir otobüse binmekte olan bir polis güruhunun tam içinden kayar gibi geçişini seyretti.

Nereye gidiyor?

Anneannenin telefon numarasını biliyor musun?

Oğlan Dial'ın dik dik bakan benekli gözlerinin içine baktı. Her şey, dedesinin ona Tanrı bile göremez dediği küçük kara kutunun içinde saklıydı.

Neden?

Kadın onun elini tuttu ve oğlan onun kendisini yine o yüksek bankonun yakınına götürmesine razı oldu. Orada kadın o eğilip çömelme pozuna girdi.

Dinle, dedi Dial, o geri zekâlının başı belada!

Trevor'ın mı?

Phil'in. Onun başı beladaysa, benimki de belada demektir. Phil işi daha da batırmadan, bırak da anneannene durumu izah edeyim...

Benim dediğim de buydu, dedi oğlan. Sana bin yıl önce söyledim!

Şimdi ağlıyordu oğlan, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordu. Kâğıt mendilleri yoktu. Kadın, burnunu silmesi için bir telgraf formu bulup getirdi ona. Ancak kâğıt sertti ve tenine mürekkep bulaştırıyordu, oğlan kendi bileğiyle silmek zorunda kaldı. Dial yeni bir telgraf formu alıp iki numarayı da yazdı: 62. Street ve Kenoza Gölü. Oğlan gözyaşlarının arasından onun bankoda ödeme yapışını izledi.

Anneannesinin olduğu yerde gece vaktiydi. Kadının ufak tefek yüzücü bedeni yatağının yüzeyinde belli belirsiz görünürken, cızırtılı radyo da kötü rüyaları kovmak için çalıyor olmalıydı. Telefon çaldığında müthiş korkmuş olmalıydı.

Alo, dedi Dial. Ben Anna Xenos!

Xenos? Oğlan bir ambülans sireni duydu. Dial'ın önce şehri aradığını böyle anladı.

Ben kızınızın arkadaşıyım, dedi Dial. Anna Xenos!

Oğlandan bahis yoktu. Anneannesi onu bulunduğu yerde ne görebilir ne hayal edebilirdi. Bir polis sandviç yerken bankoya yaslanmış, aramalar için numara dağıtan tombul güzel kızla konuşuyordu. Evet, kanım pahasına, diyordu polis.

Dial'ın duyuları kedi bıyıkları kadar hassastı. Polisin oğlana nasıl baktığını gördü. New York'ta bir su bardağının camlı bir sehpanın üstünde kaydığını duydu.

Peki, Anna Xenos, dedi yaşlı kadın. Saatin kaç olduğunu biliyor musun?

Dial, bu konuşmayı yapmak için kafadan kontak olmalıyım diye düşündü.

Polis suçortağını tutukladı, dedi anneanne.

Suçortağı? Kelimeler midesinde dönüyordu.

Şu anda The Tombs'da o!

The Tombs'un tam ne olduğunu bilmiyordu ama hayal ettiği şey hayli yakındı ona. Bir Park Avenue adresinden *toombs* deyişi nedeniyle yaşlı kadından nefret ediyordu.

Gözlerini indirip oğlana baktı ve onun nasıl bir perişanlık içinde kendisine yapıştığını gördü. Tükenmiş görünüyordu, burnu terlemişti, kadının eteğini çekiştirip duruyordu. Zavallı çocuk! O *zoot* takımıyla zavallı Phil! O takım hakkında konuşmaktan utanmıştı ama o kılı kırk yaran suskunluğu yüzünden adam hapsi boylamıştı.

Sabah mahkemede olacak!

Tanrı aşkına, o bir avukat! Benim avukatım...

Bırak Jay'le konuşayım.

Hayır, daha değil!

Dial, kablosu annesinin korsesi gibi eprimiş demode bir telefon tahayyül ediyordu. Kablo kulağında cızırdarken bekledi.

Gerçekten bu kadar zalim olmak zorunda mısın, dedi Bayan Selkirk.

Dial yağlı, kaygan telefonu sertçe oğlana uzattı; oğlan da onu iki eliyle tuttu.

Yavrum, sen misin?

Evet, anneanne!

Jay?

Benim, anneanne! Onun yatma zamanı açılıp fırçalanan kır saçlarını görüyordu.

Seni incittiler mi, Jay?

Hayır, anneanne!

Oğlan anneannesinin ağladığını sık sık duymuştu, güz yaprakları arasından esen rüzgâr gibi ama böyle değil; çarpan, saldıran, tıkanan, yutkunan amansız bir fırtına... Sonra çabucak dindi.

Phil sana söyleyecek, dedi oğlan çabuk çabuk. Ben iyiyim!

Kim?

Avukat, anneanne! Bu işi halletmeye gitti. Her şey yolunda...

O polisin elinde, yavrum, merak etme sen!

Herkes bana iyi davranıyor, anneanne. Phil nazik biri...

Jay, neredesin?

Belki nerede olduğunu söylemesi gerekirdi. Bilmiyordu. Polisin, gözlerine yüklenen fırça gibi kum rengi kaşları vardı. Sandviçindeki marulları rozetine değil, yere dökülsün diye poposunu geriye itmiş öylece dikiliyordu.

Jay, söylemen lazım!

Dial kulağını telefona bitişik tutuyordu. Onu oğlandan aldı; çocuk karar vermek zorunda kalmadığına memnun olmuştu.

Bakın, dedi Dial, altı dakikalık ödeme yaptım, zamanı boşa harcamayın!

Seni Sing Sing'e attıracağım, dedi anneanne, Dial'ın kulağında parazit yaparak. Nereden aradığını tespit edebilirim, seni küçük budala. Ne kadar para istiyorsun?

Neden avukatımla konuşup işi halletmeye çalışmıyorsunuz? Para istemiyorum ben!

Avukat mı, ah lütfen!

O *ah lütfen*'de Dial'ın duyduğu yalnızca ayrıcalık ve küçümsemeydi.

Kendi işini zorlaştırıyorsun, sersem ihtiyar!

Pardon?

Jay burada. Onu istiyor musun, istemiyor musun?

Bir çocuk hırsız oldum ben, diye düşündü Dial.

Kızımı kaybettim! Torunumu da kaybedemem!..

Beni dinleyin lütfen, dedi Dial, biz sadece eve dönmek istiyoruz!

Başının ne gibi bir belada olduğu hakkında bir fikrin var mı? Telefonu ona ver, bırak tekrar konuşayım onunla...

Zaman yok!

Umarım ona zarar vermemişsindir!

Dinle beni, dedi Dial. Tek bir şansın var. Onu istiyor musun?

Hayır, sen beni dinle, dedi yaşlı kadın.

Kes sesini ve dinle, dedi Dial. Oğlanı korkutuyordu. Kendini tutamıyordu. Akla ziyan bir yerde, yarım metreye bir metrelik bir alanda sallanıp duruyordu.

Peki, dedi yaşlı kadın sakince. Devam et, dinliyorum!

Ardından Phoebe Selkirk'ün ağladığını duydu.

Kes sesini, dedi Dial. Seni zengin! şımarık cadı! Bu oğlanı tekrar görmek istiyorsan, Phil'le konuşursun. Onu hapisten çıkarırsın!..

Telefonu yerine koydu ve hasar değerlendirmesi yapmaya başladı.

53

Oğlan ve Trevor kulübenin arkasında toprağı kazıyordu. Çukur bittiğinde içine uzanıp damın tepesinden ta yolun kesintili sarı parçalarına kadar her şeyi görebileceklerdi. Plan buydu ve şu anda büyük bir aciliyetle uygulamaya konuyordu. Dial kulübeden, Trevor'ın kazmasının düzenli tok darbelerini hissedebiliyordu.

Eviyenin arkasındaki vitray pencereden oğlanın başını çukura sokmuş, bir köpek gibi toprağı eşeleyip arkasına atmasını görebiliyordu. Mezar kazıcıları, diye düşündü; ruh hali aşağı yukarı böyleydi. O, yani Anna Xenos, bütün bunlara sebep olmuştu. Keşke bunu yapmasaydı. Keşke şunu yapmasaydı. Dokunduğu her şey kırılmıştı. Rebecca'nın Trevor'a dediği gibi, neden gidip Kamboçya'yı bombalamıyordu?

Trevor, Phil'in New York polislerine oğlanın bulunduğu yeri çabucak itiraf edeceği kanaatindeydi. Kim etmez ki demişti Trevor ve gözlerinin sert, camsı parmaklığında kadın ona inanmak için yeterince acılık görmüştü. Yarın sabaha kadar Brisbane polisi burada olur, demişti. Tam şafak sökmeden önce. Bekle, görürsün!

Artık geç olmuş, güneş vadiden yitip gitmişti. İçerisi her ne kadar kasvetliden beter olsa bile, Dial lambaları yakmamanın daha akıllıca olduğunu düşündü. Alice May Twitchell bursiyeri gerçekten de uzaydan gözetlendiklerine; çalar saatinin, özgürlüğünün anahtarı olduğuna; hürriyetini korumak için sürünerek çamurlu bir deliğe girmesi gerektiğine mi inanıyordu?

Üstünü değiştirip kolsuz bir bluzla bir şort giydi ve yalınayak bayırdan yukarı yürüdü. Oğlanı karınüstü çırılçıplak uzanmış elleriyle toprağı kazarken buldu. Trevor, sapkın bir nezaket anlayışıyla külotunu giymiş, homurdana homurdana toprağı kürekle atıyordu. Sırt kasları, iyi keten üzerinde karakalem çizim gibi, toz toprakla gölgelenmişti.

Patikayı çamurdan kayganlaştıracak kadar yağmur yağmış ama bütün o yağmur tepenin sathından fazla derinlere nüfuz etmemişti. Kurak mevsimdeydiler ve beş on santimlik yaş topraktan sonra oğlanın tırnaklarını şimdiden kırmış olan kaskatı sarı kil tabakası vardı.

İyi misin, bebeğim?

İyiyim, dedi oğlan; ama kadın ona bakarken, kapana kısılıp kendi bacaklarını kemire kemire koparan hayvanları düşündü. Oğlanın gitmesi, serbest bırakılması gerekiyordu ama önce geceyi sağ salim atlatmak zorundaydılar; bu yüzden üçü birlikte, kulübeden gemici fenerlerini getirmeleri gerekene kadar, tedirginlik içinde çalıştılar. Oğlanın gözlerinin feri kaçıp gözkapakları düşmeye başladığında ve kadın onu aşağıya yıkanmaya götürdüğünde iş hâlâ bitmemişti. Sonra oğlan kamburlaşmış omuzlarına sarılmış bir havluyla tezgâhın üstüne oturdu, kadın balkabağı ve patatesle adı olmayan bir tür uydurma sebze sote pişirirken, ikisi de Trevor'ın küreğinin toprağı biteviye kazımasını dinledi.

Pilav pişerken el ele gidip Trevor'ın çukura tenekeden bir dam yaptığını, sonra da onu toz toprak ve akasya otuyla örttüğünü gördüler. İçeriyi bahçeden getirdiği siyah naylonla kaplamıştı.

Polis bizi burada bulamaz mı, diye sordu kadın.

Çalılık araziden korkar onlar, dedi Trevor. Güven bana.

Akşam yemeğini karanlıkta kulübenin verandasında yediler, sonra da duş yapıp kurulandılar ve temiz olarak ne buldularsa giydiler. En sonunda da battaniye ve minderleri sürükleyerek, karanlıkta yerden süprülüp üstlerine yapışan dal parçacıkları, yapraklar ve örümceklerle birlikte tepeye taşıdılar.

Sürünerek aşağısının korunaklı karanlığına indiler. Oğlan Dial'la Trevor'ın arasındaydı ve her ne kadar konumları aileye özgü bir koruyuculuğu çağrıştırsa bile, Dial o terli sömürge postanesinde anne-anneye bir Harpiya* gibi bağırarak oğlanı ne denli incittiğini unutamıyordu. Kendi dişlerini, Kooning'in annesinin, burnunun köküne doğru büyüyen dişleri gibi tahayyül ediyordu, oğlanı yiyip bitirmek için fare kapanı gibi çeneleri olan mücrim teyzeydi o. Oysa hiç şüphe yok ki istediği, aslında gözü dönmüş bir suçlunun bu son direnişi değil; oğlanı zavallı yaralı bir kuş gibi alıp pamuk döşeli bir kutuya koymak ve göz damlalığıyla ılık süt verip onu beslemekti. Onu seviyordu, bronzlaşmış pürüzsüz tenini, karmakarışık saçlarının yapraksı kokusunu, en çok da bir kez daha dürüst, şeffaf, güven dolu olan gözlerini seviyordu. Oğlan da onu seviyordu.

Tanrı Phil'i korusun ve kötülüklerden esirgesin, dedi oğlan, sonra da duayı izleyen afallamış suskunlukta uykuya dalıp horlama değil de neredeyse sessiz denebilecek fısıltılı bir solumaya kaydı.

Çukur sıkış tıkış, battaniyeler karmakarışıktı ve oğlan her zamanki gibi uykusunda tekmeler atıyordu; ama Dial çabucak uyuyakaldı ve Trevor onu omzundan tutup sertçe sarsana kadar hiç kıpırdamadı. Uyandığında Trevor topraksı eliyle onun ağzını örttü ve o da oğlanın doğrulup oturduğunu gördü. Üçü de toprakla dam arasındaki yarıktan görebiliyordu: sarı farlar ve kulübeyi yalayıp geçen daha parlak, daha beyaz kuvars ışıklar. Birdenbire çok yüksek perdeden erkek sesleri duydular; kulübenin kilitsiz kapısı kırılarak açılmıştı, ışıklar ansızın saldıran keskin cam kanatlı çılgın yaratıklar gibi içeride her yere dokunup geçiyordu.

* Mitolojide yarı kuş yarı kadın yırtıcı bir yaratık. (ç.n.)

En kötüsü kapının kırılmasıydı, bundaki hainlikti. Kadın oğlana sarılıp onun küçük, yassı kulaklarını kapattı, oğlan da ona sımsıkı yaslandı; ama ahşabın kıymık kıymık parçalanışını, küfürleri, yeri döven çizmeleri, telsiz talimatlarının akortsuz korosunu duymuş olmalıydı. Adamların gelmesini beklerken, kadın babasının kızıydı. Babasını vurmadan önce ellerini bir yastığın üstüne koymuşlardı. Kadın hepsini diri diri yakabilirdi.

54

Oğlan onların bedenlerinin arasında yatıyordu. O zaman dek hiç olmadığı kadar sıkı tutuluyordu; toprak, nefes, yumuşak Dial, sert Trevor sımsıkı sarmışlardı oğlanı. Polisler kulübeye öldürmek, kanını dökmek istermiş gibi saldırırken; Dial ellerini ileri geri kaydırarak oğlanın kulaklarını kapatıyor, başını öpüyordu. Polisleri bu kadar kızdıran neydi? O muydu?

Oğlan son bir şeyin kırılışını duydu ve polisler geri geri gidip, çamura saplanıp, tekrar gazlayıp nihayet uzaklaşırken; o sırtüstü yatıp ağaçların tepelerinde farların savrulup dönmesini seyretti.

Sonra, tam bittiğini sanırken onların öbür toprak yollardan yılan gibi kıvrılarak ilerlediğini, komşularına uğrayıp onu oralarda aradıklarını işitti. Trevor onu sarsarak uyandırdığında gün tamamen ağar-

mıştı. Tepeden aşağıya, ayakları çiyle ıslanarak birlikte indiler. Ön kapı hâlâ kırmızıydı ama kıymık kıymık parçalanmıştı: Otların arasına saplanmış kızıl bir şimşek gibiydi.

Burada kalın, dedi Trevor. Dial oğlanın elini tuttu. Trevor basamaklardan yukarıya çıktı.

Dial onun başına dokundu.

Trevor içeri girmek için giymeleri gerekecek ayakkabılarla döndü.

Oğlan kapı ağzında dururken anneannesinin çöplerini didikleyen rakunları düşündü; çantalar yırtılıp parçalanmış, minderlerin içi dışına çıkmış, altın sarısı rengi duvarlar Peck's süpermarketinin arkasındaki malzeme kutuları gibi kırılıp dökülmüştü. İstersen çıra niyetine eve götürebilirdin.

Nelere sebep olduğunu gördüğü zaman oğlan gitmesi gerektiğini anladı. Başka çare yoktu. Bunu daha Kuşbeyin gelip de dördü çalılığın içinden yürüyerek kızın babasının imalathanesine gitmeden, orada neler olduğunu, mumların ezilip duvarların yıkıldığını görmeden önce biliyordu.

Küçük Kuşbeyin'e, ben gidiyorum, dedi.

Güneş gökyüzünde yükselirken, kalabalık bir grup hasarı görmek için dolaşıyordu; her geldikleri yerde oğlan, ben gidiyorum, dedi. Gökyüzü öyle berraktı ki. Sesler öyle açık seçikti ki. Avustralya saksağanının çığlıkları yeryüzündeki başka hiçbir şeye benzemiyordu. Kristal bir vazoda gargara yapan bir meleğe benzediğini söyleyen kimdi?

Hiç kimse kalabileceğini söylemedi. Kendini yapayalnız, bir uçurumun kenarında, içindeki her şey birilerince kuvvetle geri çekilmeyi beklerken buldu. Bütün günü onun yanında geçiren Dial bile onunla gelemezdi. Çalılık arazide yürüyor; şurada bir ballı sandviç yiyip, orada bir bardak süt içerek dolaşıp duruyorlardı. Hipiler onlara iyi davranıyordu.

Onlara, artık gitmek zorundayım, diyordu. Ne dediğini biliyordu.

Çok ani olmuştu; ama her zaman çok anidir; sana damarın patlayacağını söyleyen bir işaret yoktur. Yürümeye devam edeceğini umarak yürürsün ve gitmek zorundayım derken bile bunu terk etmek durumunda olduğun yerde söylüyorsundur. Gözlerinde, ciğerlerinde

yaşayan, toprağı tırnaklarının içinde siyah aylar gibi sıkışıp kalan ve az sonra yitip gidecek olan da aynı yerdir.

Gelecek hakkında bir şeyler söylersin ama daha oraya gitmemişsindir, bu yüzden bilemezsin.

Gitmeliyim, diyordu oğlan.

Herkes ondan adım adım uzaklaşıyordu. Trevor ona çizimleri için bir omuz çantası yaptığında ve Dial nefesi kadar yakınında oturduğunda bile, dondurma kâğıtlarını, yaprakları, çizimleri, babasının resmini, *zoot* takımıyla Phil'in Dial tarafından yapılmış resmini ortaya sererken ve eşya kutusu kapanıp bağlanırken ve Dial kutunun iki yüzüne de onun adını, bir yüzüne 62. STREET, öbür yüzüne KENOZA GÖLÜ yazarken, oğlan kendisiyle herkes arasındaki ıssız havayı hissedebiliyordu.

Oysa her şey öylesine aşina olmuştu ki tıpkı akşamın alacakaranlığında uçan şu *kookaburra*'lar; sadece kendilerinin gördüğü bir çit oluşturan kareler ve üçgenlerle çizdikleri yolda uçarak özel bölgelerini işaretleyen ve o toprağın kendilerine ait olduğunu söylemek isteyen şu kuşlar gibi... Peugeot'nun çalınmış, çekilip götürülmüş olduğunu ancak şimdi fark etmişlerdi. Kulübenin içine girmiyorlardı. Sanki orada biri ölmüştü, sanki yarasalar ve altın rengi sarısı ışık soluksuz kalıp boğulmuş, paramparça olmuştu.

Oğlan aşağıda yağmur ormanında uyumak istiyordu; ama Trevor bu gece de yine aynı yerde uyumak zorunda olduklarını söyledi.

Yine gelecekler mi, diye sordu oğlan.

Trevor bir daha gelmeyeceklerini söyledi ve Dial ağlamaya başladı. Olanlara üzüldüğünü söyledi. Sonra Trevor, Dial'ın yakalanmasına meydan vermeden onu nasıl anneannesine göndereceklerini anlattı.

Oğlanın midesinde yumurta büyüklüğünde buzdan bir top vardı.

Rebecca seni almaya gelecek, dedi Trevor.

İkisinin arasında kaskatı, yapayalnız yatıyordu. Dial ağlıyordu ama oğlan onu duyamıyordu bile. O ağlamıyordu. Yanındaki taş kesilmiş yetimi hissediyordu. Bütün gece üçünün de gözüne uyku girmedi. Her şey mahvolmuştu, o mahvetmişti. Dial ağlamamalıydı. Trevor öfkelenmemeliydi. Bu onların kabahati değildi. Bütün gece tek hissettiği buydu: Ben mahvettim bunu!..

Sabah, kirli eller gibi gri, yavaşça geldiğinde Dial onu giydirdi. Terbiyeliydi oğlan, çok yorgundu, gözkapakları batıyordu. Duş yapmak istemedi ama teni ekşiydi, çizim çantası ve yüz dolarlık tek bir banknot vardı elinde ve Trevor'la Dial onunla birlikte kaygan patikadan aşağı yürüyerek her zaman arabanın durduğu ve şimdi koyu bir yağ lekesinden ibaret olan yerin yanından geçip hâlâ kırmızı sarılı çakılların görünmeyeceği kadar karanlık olan yola indiler. O yine de iki çakıl aldı yerden.

Dial onu omuzlarından tuttu ve yolun üzerine diz çöktü.

Seni seviyorum, Che. Her şeye değerdi bu!..

Oğlan ne söyleyeceğini bilemedi. Öfkeliydi ama gitmek zorundaydı, Trevor veda etmeye çalışıyordu, sonra Rebecca'nın arabası kumlu yolda tıslayarak, bir köpekbalığı gibi usulca geldi ve aralarında herhangi bir şey geçmesine fırsat kalmadan, kendini kutusuyla birlikte ön koltukta buldu, artık ne o kulübeyi hayatında bir daha görebilecek ne bezelye ya da papaya yiyebilecekti ve ardında bıraktığı deri incecik bir toza dönüşecek, yüz yıllar geçecek ve o parçası vadiyi asla terk etmeyecekti.

İyi misin?

Evet!

O kadar. Nereye götürüldüğünü sormadı; ama o küçük midesinin bir tavuk kursağı gibi sertleştiğini hissediyor, Rebecca'nın arabasının farlarının ışığında tüm o tanıdık dönemeçleri seyrediyordu.

Beni polise mi götürüyorsun?

Hayır, tam öyle değil!

Belki kadın, oğlanın neler olacağını bildiğini sanıyordu ama o hiç bilmiyordu. Bruce otoyoluna geldiklerinde, kadın kuzeye yöneldi.

Kanada'ya mı gidiyoruz?

Hayır, o kadar uzağa değil, dedi kadın. Yine de hayli uzun bir süre, Dial'dan çok daha hızlı gittiler. Yolda pek fazla araç yoktu ve çok geçmeden kadın sola girdi; orada Trevor'ınkilere benzer tel örgü kapılardan biri vardı, kadın onu açtı ve kapadı, sonra arabayı toprak bir yoldan yukarı sürüp bir sırta çıkardı ve nihayet orada durdu.

Şafak söküyor ve ışık Coolum'dan ta büyük Ninderry Dağı'na kadar bütün o kâğıt kabuklu ağaçların ve şekerkamışı tarlalarının üzeri-

ne alçaktan yayılıyordu. Oğlan kontrplak resim kutusuyla arabadan indiğinde rüzgârı hissetti; çıplak kollarında, ensesinde. Tüm bedenindeki tüyler diken diken oldu ve nihayet Rebecca'ya baktığında, onun ne söyleyeceğini bilemediğini anladı.

Seni tanımıyordum, dedi kadın.

Evet!

Müthiş bir çocuksun!

Teşekkür ederim!

Kedin için üzüldüm!

Sorun değil!

Ancak gerçekten üzüldüm!

Ağlıyor ve onu kucaklıyordu, ablak yüzü kızarmış, parlıyordu, oğlan onun için üzülüyor ama düşünemiyordu.

Şimdi ne olacak?

Kadın burnunu sildi.

Gidip onlara senin nerede olduğunu söylemem gerek!

Anneanneme mi?

Polise, dedi omzunun üstünden arkaya bakarak. Görülecek fazla bir şey yoktu. Uzaktaki çit çizgisinin üzerinde bir akasya korusu ve birkaç inek.

Şu bir boğa mı?

Hayır, dedi kadın, sanki biliyormuş gibi. Artık gitmem gerekiyor.

Peki!

Ağladığım için özür dilerim!

Sorun değil, dedi oğlan.

Kadının uzattığı eli sıktı ve araba hareket edip tepeyi aşarak sağ tarafa doğru inerken onu izledi. Sırtın üzerinden, arabanın yukarıya, kuzeye, başka bir kasabaya doğru gittiğini görebiliyordu. Kadının uzaktaki bir telefon kulübesini kullanacağını tahmin ediyordu.

Sonra, beklemekten başka yapacak hiçbir şey kalmadı.

Ona bir kazak vermeleri gerekirdi. Unutmuşlardı. Öylece durup, aşağıda otoyoldan geçen yalnız ve mahzun kamyonları dinledi, tepede daireler çizerek dönen ve belki de bir atmaca olan kuşu izledi. Artık bayağı korkmaya başlamıştı. Sanki birileri onu öldürebilirmiş gibi bir duyguydu. Aşağıdaki yolda bir polis arabası gördüğünde

yere uzandı. Daha ötede, herhalde bir tavşanın yaşadığı bir delik vardı. Kısa kahverengi otların üzerinden milim milim oraya doğru ilerledi. Keşke Trevor ve Dial'la birlikte uzanıp yatıyor olsa ve çevresini saran kanı, kemiği, toprağı hissedebilse ve bir daha hiç kımıldamasaydı.

Kimse onu yoldan göremezdi. Belki beş dakika kadar, sonra belki bir beş dakika daha, öylece uzanıp kaldı ve arabayı duyup nihayet sona geldiğini anladığında en az yarım saat geçmiş olmalıydı.

Her zaman çok ani olurdu. Bunu sekiz yaşında biliyordu. Gecenin içinde devrilen bir ağaç gibi gelirdi son.

Sürücünün arabayı debriyajda sürdüğünü işitiyordu. Gökyüzüne bakmak için döndü ve ancak o zaman, iki kulağı da açıkken, arabanın yoldan değil daha yakından, akasyaların ve boğanın olduğu yerden geldiğini anladı; bin kilometrelik buz mavisi Vauxhall Cresta kâh yükselip kâh yere çarparak, önüne çıkan her şeyi eze eze çimenliği geçip onu hedefleyerek, sonra inmek üzere olan bir uçak gibi yana eğilip kayarak, hızlı, çok ama çok hızlı geliyordu; direksiyonda, parıldayan ön camın arkasında, dirsekleri iki yana açılmış, başı ileride, Anna Xenos, yanında da Trevor vardı ve öyle hızlı geliyorlardı ki oğlan ezilmemek için sıçrayıp kalktı, onlar da onu görüp yerden alıvermek, ona sımsıkı sarılmak, hayatlarından yitip gitmesini istemediklerinden onu hemen şimdi, pervasızca yanlarına almak için arka kapıyı açtılar.

Oğlana o anda olan, âdeta otuz santimlik bir cetvelle ölçülebilecek bir şeydi: her nasılsa canını yakmayan, keskin dağlayıcı bir acı. Bir şeyin ona bıçak gibi saplandığını sanmıştı. Bir yetişkin olduğunda bile içinde fiziki bir şeyin kaldığına inanacaktı: Küçük pürüzsüz bir şey; inci değil de daha parlak, ışıltılı, en nihayet sadece bir hatıra olduğuna inanıyormuş gibi yaptığı, kendi komik ve zaman zaman da yıkıcı hayatının o dolambaçlı yolunda hep yanında taşıyacağı bir tür tohum tanesi, o kadar.

New Yorklu anneannesinin ayrıcalıklı bir ortamda yapayalnız büyüttüğü yedi yaşında bir çocuktur Che. 1960'ların sonlarında Harvard'da okuyan radikal eylemci iki öğrencinin büyümüş de küçülmüş oğludur. Kanun kaçağı anne ve babasının izini kendi çocuksu hayal dünyasında sürmeye çalışırken, televizyon izlemesi yasaklandığından bütün umudunu uzun saçlı ergen komşusunun öngörülerine bağlamıştır: Gelip seni alacaklar, ahbap. Seni buradan kaçıracaklar.

Bu arayışı onu kısa sürede bambaşka bir dünyaya sürükleyecektir. O artık metro peronlarında soluk soluğa koşuşturan, gece yarıları döküntü motellerden kaçan ve gizemli bir genç kadınla birlikte Avustralya'nın tekinsiz tropikal cangıllarında yaşayan hipilerin arasına karışan bir kaçaktır. Burada yavaş yavaş, hayatıyla, kendi öz benliğiyle yüzleşecek ve hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını öğrenecektir: Gerçek annesi kimdir? O adam gerçek babası mıydı? Bütün kuşkuları doğru çıkarsa ne yapması gerekecektir?

Che'nin Yasadışı Benliği, küçük bir çocuğun, içinde yaşadığı dünyayı ve sıra dışı olayları anlama çabasıdır. Ancak aynı zamanda radikal eylemci günlerini geride bıraktığını düşünürken umulmadık bir anda geçmişini karşısında bulan bir kadının öyküsüdür. Tehlikeli karşılaşmaların, çatışan kişiliklerin ve bir yolculuğun anatomisidir. Sevginin kırıp döken ama öte yandan onaran gücüyle şekillenen...

Çifte MAN BOOKER ödüllü Peter Carey'nin o benzersiz, usta kaleminden çıkma büyülü bir dünya bulacaksınız bu kitapta. Okuru sıradan duygusallık tuzaklarına düşürmeden, insan denen meçhulün en savunmasız derinliklerinde gezdiren ve nihayetinde canevinden vuran bir öykü.